

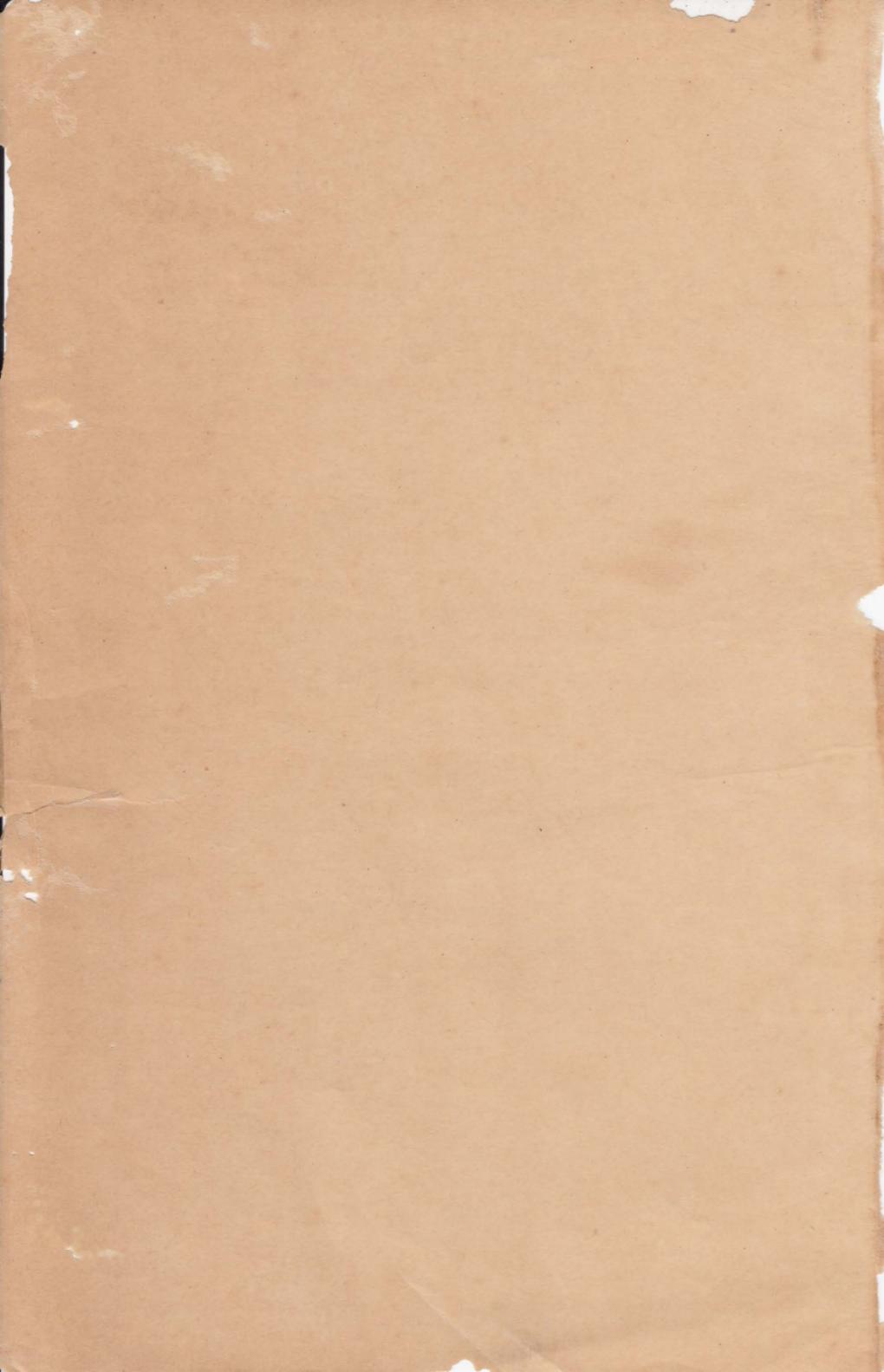
தமிழ் இலக்கியச் சொற்பொழிவுகள்

தொகுப்பாசிரியர்

எஸ். ஏ. செய்யிது ஹஸன் மேலாடு

இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியச் சொற்பொழிவுகள்

தொகுப்பாசிரியர்:

எஸ் ஏ. செய்யிது ஹஸன் மெளவானு

AYALUCKSHMI BOOK DEPOT
248, Galle Rd.
WELLAWATTE,
COLOMBO-6.
T/Phone 88930

அரசு விவர்யீஞ்

231, ஆநுப்பள்ளத்தெரு

கொழுஞ்சூடு

அரசு வெளியீடு: 17

முதற்பதிப்பு: செப்டம்பர், 1968

விலை: ரூ. 6-00

ISLAMIYA THAMIL
ILAKKIYACH
CHOTPOLIVUKAL
(A Collection of Speeches)

Compiled and Edited by:

S. A. SEYED HASSAN MOULANA

Publisher: ARASU PUBLICATIONS,
231, Wolfendhal Street,
Colombo-13, (Ceylon).

First Edition: 18th September, 1968.

Price: Rs. 6-00

சமர்ப்பணம்

தமிழகஞ் சென்று தாழூயர் ஆபும்
தமிழுங் கற்ற சற்குண ஞானி
பாடல் பெற்ற பழம்பதியென்ன
கூடல் நகரார் குழையும் வண்ணம்
மருதமுளையின் மாண்புடை மேதை
திருநபி ஷ்டகு தேர்ந்த சின்னுவிம்
அப்பா தமக்கிது சமர்ப்பணம்
ஒப்புகிள்ளேம் உளங்களிங் தோமே

பதிப்புரை

‘நமக்குத் தொழில் கவிதை’ எனப் பீடுடன் தமிழ் செய்த முஸ்லிம் புலவர்கள் பலர் தமிழ் இலக்கியச் சோலைக்குப் புதிய கவர்ச்சியும் கந்தமும் ஏற்றி யுள்ளார்கள். தென்தமிழ் நாட்டில் இஸ்லாமியர் களுடைய அரசியற் செல்வாக்கு ஒங்கித் திகழ்ந்த காலத்தில், அவர்களுடைய இலக்கியப் பணியும் உச்சம் பெற்றிருந்தது. தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் ‘இஸ்லாமிய இலக்கிய காலம்’ என வகுத்துப் பெருமைசேர் வரலாறு எழுதத் தக்கதாக அவர்கள் நான்கு நூற்றுண்டு காலம் தமிழ் இலக்கியம் சமைத்தார்கள். பாரதி சகாப்தத்தின் உதயம்வரை தமிழ்க் கவிதையின் ஊற்றுக்கண் வரண்டுபோகாது பாதுகாத்தவர்களும் அவர்களே என்பது உண்மை. தூலமாகிய இந்த உண்மை, சூக்குமமாக மறைக்கப் பட்டே வந்தது. இதற்கான காரணிகளை விரிவாக ஆராய்ந்தால், தமிழ் பேசும் இனத்தின் ஒரு பகுதி யினர் கடைப்பிடித்த ஒதுக்கல் கொள்கையின் மீது பழிப் பஞ்சைச் சுமத்த நேரிடும். கசப்பே மிச்சில். எனவே, அதனைத் தவிர்ப்போம்.

எனைய மதங்களைச் சார்ந்த தமிழ்ப் புலவர்களுக்கில்லாத பிறிதொரு சிரமமும் இஸ்லாமியப் புலவரின் தமிழ்க் கவிதை செய்யும் பணியிற் கலந்தது. தமது கவிதைப் படைப்புகளை எவ்வாறு தொன்மைசேர் தமிழ் இலக்கிய மரபிற்கு இசைந் தொழுக அமைத்தனரோ, அவ்வாறே தீன் நெறி

யின் செம்மையை முழுமையாகப் பாதுகாக்கும் வகையிலும் அமைத்தனர். இவ்வேது தொற்றியே, இஸ்லாமிய மரபின் தனித்துவம் சிடைவுருதிருக்கும் வண்ணம், மிக அத்தியாவசிய இடங்களில் அரபுச் சொற்களையும் அவர்கள் கையாள நேரிட்டது. வட சொற்களை ஏற்றும் வளமும் - வனப்பும் பெற்ற தமிழில் அரபுச் சொற்கள் இயல்பாக ஒன்றின. இஸ்லாத்தின் கருத்துக்கள் சிலவற்றைச் சொல் வதற்குப் புழக்கத்திலுள்ள தமிழ்ச் சொற்களுக்கு வலுவில்லையென இஸ்லாமியப் பெருமக்கள் தெளிந் தமை நியாய பூர்வமானதாகும். தற்காலத்தில், இஸ்லாத்தின் தனித்துவம் என்ற மருட்சியில் ‘நிக்காஹ்’, ‘மெளத்’ ஆகிய அரபுச் சொற்களை வலிந்து புகுத்துவதில் எவ்வித மகத்துவமும் கிடையாது. அவற்றைக் குறிக்கத் ‘திருமணம்’, ‘மரணம்’ ஆகிய தமிழ்ச் செற்களே போதுமானவை. ஆனால், ‘காபிர்’ என்ற அரபுச் சொல்லுக்கு ஏற்ற தமிழ்ச் சொல்லித் தேட முடியாது. அதன் நேரடி அர்த்தம் ‘நிராகரிப்போன்’ என்பதாகும். ‘நிராகரிப்போன்’ என்பது ‘ஏன், எதற்காக, எதை நிராகரிப்போன்’ என்ற ஜியங்களை எழுப்பி, அர்த்தமற்றதாகத் தொங்கி நிற்கின்றது. ‘ஏகத்துவத்தையும், நபி பிரானின் இறுதி இறை தூதையும் ஏற்று இஸ்லாத்தை ஏற்காதவன்’ என இதனைத் தமிழ் செய் தாலுங்கூட, ‘காபிர்’ என்ற சொல் குறித்து நிற்கும் அவமதிப்புத் தொனியையும், அர்த்தப் பொலிவையும் இந்த நீண்ட சொற்றெழுடர் சுட்ட வலுவற்று நிற்கும். அறுஷா, மஹாஷர், சறகுநெறி என்ற பல சொற்களின் பட்டியலை இங்கு தருதல் சாத்தியம். இவற்றைப் பூரணமாகப் புரிந்து கொண்டே, செந்நாப் புலவர்களான மூஸ்லிம் பெருமக்கள் அவசியமேற்பட்ட இடங்களிலே அரபுச்

சொற்களை உபயோகித்தனர். இந்தச் சொற்களின் அர்த்தங்கள் விளங்கவில்லை என விட்டெறிந்து வாது செய்து, அற்புத தமிழ்க் காவியங்களின் சுவையைத் தமிழ் பேசும் மக்களுள் ஒரு பிரிவினர் நுகராதிருத்தல் வருந்தத் தக்கது: சமஸ்கிருதச் சொற்களையும், வட மொழி இலக்கிய மரபினையும் இனைத்துள்ள தமிழ் இலக்கியங்களைச் சுவைக்கும் தமிழ் மக்களுக்கு அரபுச் சொற்கள் புகுந்துள்ள தமிழ் இலக்கியங்களைச் சுவைத்தல் சாலாததன்று.

‘முஸ்லிம்கள் வணிகக் கூட்டத்தினர். கலை - இலக்கியப் பணிகளிலே அவர்களுக்கு நாட்டமில்லை’ என்ற பொய்யுரையை உண்மையின் திருத்தவிசிலே அமர்த்துங் கைங்கரியமும் நடைபெற்றுள்ளது. இந்நிலையை உருவாக்க முஸ்லிம்கள்கூட ஒத்தாசையாக வாழ்ந்தனர் என்பதுதான் வேடிக்கையானது; வேதனைக்குரியது. முஸ்லிம் மக்களின் - புதிய பரம பரையின் - பெரும்பான்மையோருக்குக்கூட இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியங்களிலே பரிச்சயம் கிடையாது. அந்நால்களைக் கற்றுத் தேறிய அறிஞர்களுக்குறைவு. அவ்விலக்கியங்களிலே ரஸ்னையை வளர்த்தல் வேண்டுமென்ற நாட்டமுடைய நல்லவர்களுக்கும் பஞ்சம்.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வகுக்கப்பட்ட ஒரு திட்டம் இந்நிலையிலே மாற்றத்தை ஏற்படுத்தக் கூடும் எனத் தோன்றிற்று. முஸ்லிம் மாணுக்கருக்கெனத் தனியான இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியப் பாடத்திட்டங்கள் அமைக்கப் பட்டமையைத்தான் குறிப்பிடுகின்றோம். இப்பொழுது, சாதக பாதகப் பலிதங்களைப் புரிந்து கொள்ளும் நிலையில், மீண்டும் தனிப் பாடத் திட்டத்தைப் பரிசீலனை செய்கையில், முஸ்லிம் மாணுக்கருக்கான நூல்களைப் பதிப்பிக்கும்

பணியில் ஈடுபட்ட ஒரு சில முஸ்லிம் தமிழ் அறிஞர் களுக்கு இம்முயற்சி ஆதாயமாக அமைந்த அளவுக்கு, மாணுக்கருக்கு ஆதாயமாக அமையவில்லை என்ற பாரிய உண்மையைத் தெளிந்து கொள்ளலாம்.

தமிழ் மாணுக்கருக்குத் தெரிவு செய்யப்படும் செய்யுள் பகுதிகளிலும் பார்க்க, முஸ்லிம் மாணுக்கருக்குத் தெரிவு செய்யப்படும் செய்யுள் பகுதிகள் கடினமானவை. இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய நூல்களைக் கற்பிக்க வல்ல முஸ்லிம் ஆசிரியர்களுக்குப் பற்றாக் குறை. இந்நிலையில் குருடனுக்குக் குருடன் வழி காட்டுவதைப்போல இலக்கிய வகுப்புக்கள் நடத்தப்படுகின்றன. இதனால், முஸ்லிம் மாணுக்கர் இலக்கிய பாடத்தில் சித்தி பெறும் வாய்ப்புகள் ஒருப்பாக்கப்பட்டுள்ளன.

இன்னுமொன்று. இத்திட்டம் மிக எல்லைக் கட்டுடையது. குத்துப் பாயகத்தின், அன்றேல் இராசநாயகத்தின் ஒரு பகுதியை மட்டும் கற்பதினால் இஸ்லாமிய தமிழ்ப் பெரும் புனிவின் சவையை நுகர்ந்ததாகி விடமாட்டாது. அவ்வாறுதான், கம்பராமாயணத்தின் ஒரு பகுதியைக் கற்பதினால் தமிழ் இலக்கியச் சோலையின் எழில் முழுவதையும் சவைக்கச் செய்து விடலாம் எனத் தமிழ் மாணுக்கரை ஏமாற்றவுங் தேவையில்லை. நமது தமிழ் அறிஞர் தாம் ஒம்புஞ் சோம்பலைத் துறந்து, தமிழ் இலக்கிய நூல்களிலிருந்து தீஞ்சவை மிகு செய்யுள்களைத் தொகுத்து, அவற்றையே மாணுக்கர் கல்விப் பொதுத் தராதரப் பத்திரப் பரீட்சை சாதாரணை - உயர்நிலை வகுப்புகளிற் கற்கும்படி ஏற்பாடு செய்தல் வேண்டும். இது நடைமுறைக்கு ஒவ்வாத ஆலோசனையண்டு. கால்நாற்றுண்டுகளுக்கு முன்னரிருந்தே சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் இடை நிலை - பட்ட

தாரி வகுப்புகளில் தமிழை இரண்டாம் மொழி யாகக் கற்கும் மாணுக்கருக்கு இத்தகைய செய்யுள் தொகுதிகளே பாட நூல்களாக உபயோகிக்கப் படுகின்றன. அத்தொகுதிகளிலேகூட இல்லாமிய தமிழ் இலக்கியப் பகுதிகள் சேர்க்கப்படவில்லை. இதற்காகத் தமிழ் நாட்டிலுள்ள மூஸ்லிம்கள் கிளர்ச்சி செய்தல் வேண்டும்.

எழுத்தில், பாட நூலாக, முப்பது சத வீதத் திற்குக் குறையாத இல்லாமிய தமிழ் இலக்கியப் பகுதிகளும் சேர்க்கப்பட்ட செய்யுள் தொகுதிகளைப் பொறுப்புணர்ச்சியுடன் தமிழ் அறிஞர்கள் தொகுத் தல் வேண்டும். இல்லாமியர், அல்லாதோர் என்ற பாகுபாடின்றி அவற்றைச் சகல மாணுக்கரும் கற்க வேண்டும். இதன் மூலமாகவேனும் தமிழ்மொழி என்ற ஒருமைப்பாட் டுணர்ச்சியும், பரஸ்பரம் மாற்று மதப் புலவர்கள் தமிழ் செய்த வகை பற்றிய அறிவும், பிற்காலத்தில் பரந்துபட்ட இலக்கிய ரஸைனயை அகவித்தல் வேண்டுமென்ற வேட்கையும் வளரத் தக்க சூழ்நிலை அமையும். அத்துடன், மாணுக்கரிடையே சமநிலையான இலக்கியப் புலமை சமநிலையிற் செழித்தோங்கும். தமிழர்களிலும் பார்க்க மூஸ்லிம்களுக்கு தமிழில் தாழ்ந்த புலமைதானுண்டு என்ற தாழ்வுச் சிக்கல் மறைந்து விட்டது. சிறு கதைத் துறையில் மூஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் — குறிப்பாகக் கிழக்கிலங்கை மூஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் — முன்வரிசையில் இப்பொழுது நிற்கின்றார்கள் என்ற நிதர்சனம் இதனை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

தமிழகத்தில் முப்பத்தைந்து இலட்சத்திற்கும் அதிகமான மூஸ்லிம்கள் வாழ்கிறார்கள். அன்மைக்காலத்தில் அவர்கள் அடைந்துள்ள அரசியல் ஆதா

யத்தைத் தமிழ் இலக்கிய உணர்ச்சியை வளர்ப் பதற்கும் பயன்படுத்த நாட்டமற்றவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். தி.மு.க.வுடன் அரசியல் ரீதி யாக இணைந்துள்ள முஸ்லிம்கள், இரண்டாவது அனைத்துலக தமிழாராய்ச்சிக் கருத்தரங்கு சம்பந்தமாக எழுப்பப்பட்ட நினைவுச் சின்னங்களுடன், இஸ்லாமிய தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு ஏற்ற நினைவுச் சின்னம் அமைக்கத் தவறியமை இந்த அசமந்தப் போக்கினைத் துலாம்பரமாகக் காட்டுகின்றது.

தென்னக முஸ்லிம்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த் தால் ஆறில் ஒரு பகுதியினரே ஈழத்தில் வாழ் கிறார்கள். இருப்பினும், தமிழ் உணர்ச்சியையும், இலக்கியப் பற்றினையும் வளர்க்கும் பணியில் ஈழத்து முஸ்லிம்கள் — சிறப்பாகக் கிழக்கிலங்கை வாழ் முஸ்லிம்கள் — முன்னணியில் நிற்கின்றார்கள் என்பது மன நிறைவினைத் தருகின்றது. இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியங்களிலேயுள்ள ரஸையைப் பரப்புவதற்குப் பெரிய விழா ஒன்றினை நடாத்தி, சகலருக்கும் வழி காட்டிய பெருமை மருதமுனை மக்களைச் சாரும். அல்மார் மஹாவித்தியாலை ஆசிரியர் மன்றத்தின் உழைப்பினால் இவ்விழா 1966 ஆம் ஆண்டில் நடை பெற்றது. இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியங்களைப் பற்றி அறிஞர் பலர் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தினார்கள். அச்சொற்பொழிவுகளின் தொகுப்பே இந்நாலாகும்.

புதுமை படைக்கும் எஸ். பொன்னுத்துரை அவர்களைப் பிரதம அமைப்பு நிர்வாகியாகக் கொண்டு, 1964 ஆம் ஆண்டில் வந்தாறுமூலையில் நடைபெற்ற காப்பியப் பெருவிழாவில் நிகழ்த்தப் பட்ட பத்துச் சொற்பொழிவுகள் கொண்ட நூல் ‘காப்பியச் சொற்பொழிவுகள்’ என்ற மகுடத்தில்

அரசு வெளியீடு நிறுவனத்தின் பத்தாவது நூலாக வெளிவந்தது. அதுவே ஈழத்தில் வெளியான முதலாவது சொற்பொழிவுத் தொகுதியென அதற்கு எழுதிய பதிப்புரையிற் குறித்தோம். இப்பொழுது பதினேழு சொற்பொழிவுகளை அடக்கியுள்ள ‘இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியச் சொற்பொழிவுகள்’ என்னும் இந்நூலை அரசு வெளியீடு சார்பாகப் பதினேழாவது நூலாக வெளியிடுவதிற் பெருமையடைகின்றோம்.

இருநூறுக்கு மேற்பட்ட மூஸ்லிம் தமிழ்ப் புலவர்கள் தமிழுக்குச் செழுமை சேர்த்துள்ளார்கள். இவர்களுள் பதினைந்து புலவர்களுடைய தமிழ் முயற்சிகளே இந்நூலில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இருப்பினுங்கூட, மூஸ்லிம் புலவாகள் இயற்றிய இன்பத் தமிழ்க் கவிதைகளை மூஸ்லிம்களும், அல்லாதோரும் சுவைப்பதற்கு ஏற்ற அழகிய நுழைவாயிலாக இந்நூல் அமைந்துள்ளது. பொதுவாகத் தமிழ் இலக்கியச் சுவைஞாகளுக்கும், குறிப்பாகத் தமிழ் இலக்கிய மாணுக்கருக்கும் இந்நூல் பெரிதும் பயன் தர வல்லது.

இதன் தொகுப்பாசிரியர், இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய விழாவின் பிரதம அமைப்பு நிர்வாகியாகத் திறம்படச் செயலாற்றிய ஜனுப் எஸ். ஏ. செய்யிது ஹஸன் மெளலானு ஆவர். இவர் துடிப்பும், தமிழ்ப் பற்றும், இலக்கியச் சுவைப்பும் நிரம்பிய இளாஞ்சூராவர். விழாவிற்குச் சென்றிருந்த பொழுது மன்ற அங்கத்தவர் சகலரும் இவருக்கு நல்கிய ஒத்துழைப்பை நேரிற் காணக்கூடியதாக இருந்தது. அவர்கள் இவர்மீது கொண்ட நன்மதிப்பையும், நம்பிக்கையையும் புலப்படுத்துவதாக அமைந்தது. கல்

முனைத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் ஆரம்பகால உறுப்பினராகச் சேர்ந்து, மூன்று ஆண்டுகள் அதன் தலைவராகவும் இவர் பணியாற்றினார். இவருடைய சேவைக் காலத்திலேயே கல்முனைத் தமிழ் எழுத் தாளர் சங்கம் ஆக்க பூர்வமான செயலில் முந்தி நின்றது என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. இஸ்லாமிய இலக்கிய மரபு காக்கும் இலக்கியங்கள் படைக்கப் படால் வேண்டும் எனவும், பழைய இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியங்கள் அனைத்தும் அச்சவாகனமேறி தமிழ் இலக்கிய வானில் தன்னிகரற்ற இடத்தைப் பெறல் வேண்டுமெனவும் பெருவிருப்புடையவர். அவ்விருப் பினைச் செயலாக்கும் கால்கோளாகவும் இந்நால் அமைந்துள்ளது. திருக் குர்ஆன் அருளப்பட்டு ஆயிரத்து நானூறு ஆண்டுகள் நிறைவேறும் இவ்வாண்டில் இந்நால் வெளிவருதல் இஸ்லாமியப் பெரு மக்களுக்கு மனமகிழ்வினைத் தரும் எனவும் நம்புகின்றோம்.

நமது நூல்களைப் பெரிதும் ஆதரிக்கும் தமிழ் வாசகர் பெருமக்கள் இந்நாலுக்கும் தமது பேரா தரவை நல்குவார்களென நம்புகின்றோம்.

எம். ஏ. ராஹ்மான்
அரசு வெளியீடு,

முன்னுரை

நட்சதிய நாட்டு இலக்கிய வரலாற்றில், இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய விழா முதன் முதலாக நடை பெற்றது மட்டக்களப்பு, மருதமுனை அல் - மனேர் மஹாவித்தியாலயத்திலாகும். இஃது உலகெலாம் வாழ்வு பெறும் உயரிய திட்டத்தை வகுத்தளித்த நபிகள் நாயகம் (ஸல்அம்) அவர்கள் பிறந்த பொன் னளில் (ஹிஜ்ரி 1386 ரபியுல் அவ்வல் 12-ஆம் பிறை) நிறை வெய்தியது எமக்குப் பொன்றுப் புசழ் தருவ தொன்றும். இவ் இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய விழா வில் ஒலிக்கப்படும் சங்க நாதம் தமிழ் பேசும் உலகெங்கும் சென்றெட்ட வேண்டு மென்பது எமது குறிக்கோள். இவ்விழா தமிழ் இலக்கிய உலகம் பாராட்டக்கூடிய தொன்றுயமையவும், இலக்கிய வரலாற்றில் இடம்பெறும் பெற்றியதாய் இருக்க வேண்டுமென்பது கருதியும் முயற்ற எமது பேரு ஷழப்பும் இலக்கிய உணர்ச்சியும் பயனுடைய தாயிற்று.

*வாணிபம் கருதியும் யாத்திரை கருதியும் தமிழ் நாடு வந்த அராபிய மூஸ்லிம்கள் உயர்ந்ததொரு ஆத்மீக தர்மத்தை உபதேசிப்பவர்களாயும் பயன் சிறந்த ஒரு பண்பாட்டைப் பரத்துபவர்களாயும் இறைவனது நன்மாராயத்தைத் தெரிவிக்கும் நல்ல தூதுவர்களாயும் தங்களது ஒழுக்கச் சிறப்பால் பிற

ரது மரியாதையையும் பெற்ற உத்தம சீலர்களாயும் திகழ்ந்தார்கள்.' தமிழ் நாட்டு முஸ்லிம்களாகிய நம் முன்னேர்கள் கட்டிக் காத்த எமது பாரம் பரியம், விட்டுச் சென்ற இலக்கியச் செல்வங்கள், இஸ்லாமிய இலக்கிய மரபு என்பன தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இடம் பெறுதது விந்தையிலும் விந்தையே. 'முஸ்லிம்கள் தமிழுக்குச் செய்த தொண்டு' என்னும் முறைமாறி 'இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய வரலாறு' என ஓர் ஆராய்ச்சி நூல் எழுதப்படுதல் வேண்டும். நான்கு நூற்றுண்டுக்கும் மேலாக முஸ்லிம்கள் தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சி யிலும் வாழ்விலும் பங்கு கொண்டு உழைத்து வந்துள்ளனர். நானூற்றுக்குமதிகமான இலக்கியப் படைப்புக்களை இயற்றியுள்ளனர். ஆனால், இலக்கிய வரலாற்றில் அவர்களுக்கு உரிய இடம் அளிக்கப்படவில்லை. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளில் தமிழ் இலக்கியம் பெற்ற வளர்ச்சியை விட நானூறு ஆண்டுக்காலங்களில் இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியம் பெற்றுள்ள வளர்ச்சி மகத்தானது. இஃது இன்பத் தமிழ் மொழியின் சிறப்புக்கும் முஸ்லிம் பெரு மக்களின் புலமைக்கும் தக்க சான்றுகும். யாழ்ப்பாணத்தில் இற்றைக்கு நூற்று ஐம்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த பத்திருத்தின் புலவர் அவர்களால் இயற்றப்பட்ட ஜயாயிரத்துக்கு மதிகமான விருத் தப்பாக்களைக் கொண்ட 'முகியிதீன் புராணம்' என்னும் தரமான கவித்துவம் நிறைந்த காப்பியம், இது காறும் மறைக்கப்பட்டிருந்ததை யெண்ணும்போது எமது உணர்ச்சியுள்ளம் கவல்கின்றது.

'ஏழாம் நூற்றுண்டின் மத்தியில் இஸ்லாம் உதயமானதும் அராபியர் உலகிலும் ஒரு புதிய ஜீவசக்தி உதயமாயிற்று. அதன் உதயம் உலக வரலாற்றில் ஓர் ஒப்பற்ற எல்லைக்கல். புதியதொரு சகாப்தத்

தைத் தோற்றுவித்த புகழ் அதற்குரியது. ஏழாம் நூற்றுண்டில் அராபியர் புதியதொரு ஆதர்சத் தைப் பெற்றார்கள். புனிதமான ஒரு தார்மிக சமூக அரசியற் சக்தியின் பிரதிநிதிகளாய் அவர்கள் ஆனார்கள். மத்தியதரைக் கடலிலும் இந்தியக்கடலிலும் அவர்கள் செல்வாக்குச் சிறந்தது. அவர்கள் சரித் திரப் போக்கையே சட்டென மாற்றினார்கள். முடங்கிக்கிடந்த உலகிற்கு ஒரு புதிய போக்கையும் நோக்கையும் தந்தார்கள். அவர்களுக்கு உணர்வையும் உத்வேகத்தையும் - ஆற்றலையும் - அறிவையும் தந்த அண்ணலே மஹான் முகம்மது நபி (ஸ்ல அம்) அவர்கள்.' இத்தகைய சகாப்தம் உதயமானதும் 'இருண்டு கிடந்த உலகிற்கு அரபு இலக்கியம் ஒளி நல்கிற்று. குறிப்பாக இருண்ட கண்டமாகக் கிடந்த ஐரோப்பாவை விழித்தெழுச் செய்த பெருமை அரபு இலக்கியத்திற்கேயுண்டு. ஐரோப்பாவிலேற்பட்ட இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக்குக் காரணமே ஐரோப்பியர் அரபு இலக்கியத்துடன் தொடர்பு கொண்டது தான்.' 'மார்க்க அறிஞரும், மெய்ஞ்ஞானியரும், தத் துவவாதிகளும், பூகோளம், விஞ்ஞானம், மருத்துவம், சரித் திரம் போன்ற பல்வேறு துறைகளிலும் உலகம் புகழும் உன்னதமான நூல்களை இயற்றியவர்களும் 'நூல்களின்தாய்' என அழைக்கப்படும் திருமறையாம் குர்ஆனிலிருந்து உணர்ச்சி பெற்றுச் சிந்தனை செய்தவர்கள்தாம்.' உலகளாவிய அரபு இலக்கிய மறுமலர்ச்சி எவ்வாறு இன்று பாரசீக இலக்கியம், உர்து இலக்கியம், துருக்கி இலக்கியம், ஆங்கில இலக்கியம், தமிழ் இலக்கியம் என்பனவற்றில் வியக்கத்தக்க வளர்ச்சியை அடைந்துள்ளது என்பதை 'இஸ்லாமிய இலக்கியக் கருவுலம்' என்னும் வரலாற்று ஆராய்ச்சி நூல் நமக்கெடுத் தோதுகின்றது. 'மறுமலர்ச்சி' பத்திரிகையின் பத்தாவது ஆண்டு

மலராக வெளியிடப்பட்ட ‘இஸ்லாமிய கலைக் களஞ்சியம்’ இஸ்லாமிய சகாப்தத்தின் மகத்துவத்தை விளக்குகின்றது.

உலகளாவிய இஸ்லாமிய இலக்கியங்கள் முஸ்லிம் பெருமக்களின் உயிர்ப்பு என்னலாம். பேராசிரியர் வீணர்ஸ்லீயூ தமது ‘ஹிஸ்டரி ஆப் அராபிக் கல்ச்சர்’ என்ற நூலில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார் :

“எட்டாவது நூற்றுண்டிலிருந்துதான் இலக்கியம் வளர ஆரம்பித்திருக்கிறது. பிரான்ஸின் பழையான பாடல்களெல்லாம் அரபு இலக்கியத் தின் அடிப்படையிலேதான் உருவாகியுள்ளன. குறிப் பாக பிரபலமான பிரஞ்சு நாட்டு பிராவின்ஸ் பாடல்களும் இதற்கு விதி விலக்கல்ல. பதினேராவது நூற்றுண்டிலே பிரான்ஸ் கையாண்ட எல்லா இலக்கியங்களிலும் உந்தலூளின் வாடையே வீச கிறது.’ இத்தகையதொரு சகாப்தத்தை உலகில் பரவச் செய்து வாழ்வு பெற்ற இஸ்லாமிய இலக்கிய மரபை ஓரளவு அறிவது எமக்குப் பெருமை தருவதாகும்.

‘எகிப்தில் பிறந்த இமாம் பூஸரி (ரஹ்) அவர்கள் ‘கலீதத்துல் பூர்தாஹ்’ என்னும் அற்புதமான காவியத்தை இயற்றியருளினார்கள். ‘அல்கலீதத்துல் ளரிய்யா’ ‘அல்கலீதத்துல் முகம்மதிய்யா’ ஆகிய இலக்கியப் படைப்புக்களும் அன்னாருடையனவாம். பாரஸீகக் கவிஞர் உமர்கய்யாம் ‘ரூபாயத்’ என்னும் உலகப் புகழ் பெற்ற தத்துவாரர்த்த இன்பப் பாடல்களைப் பாடினார். இமாம் கஸ்லாலி (ரஹ்) அவர்களைப் பற்றி ஏ. ஜே. வென்ரிக் என்ற பிரஞ்சுக் காரர் குறிப்பிடும் போது ‘ஜம்பத்தைந்து வருடம்

உலகில் வாய்ந்த இமாம் கஸ்ஸாவி அவர்கள் எழுதி யுள்ள எழுத்துக்களின் அளவைக் கணக்கிட்டால் அவர்கள் பிறந்த அன்றிலிருந்து இறையடி சேர்ந்த தினம் வரையுள்ள நாட்களில் நாளொன்றுக்கு ஐந்தரைப் பக்கம் புத்தக அச்சுத்தாள் அளவுக்கு எழுதி யிருக்கிறார்கள்' எனக் கூறி வியக்கிறார். 'குலிஸ்தான்' 'போஸ்தான்' ஆகிய இலக்கியங்களைப் படைத்த மகான் சஅதி அவர்களும், ஷாஹ் நாமா என்னும் வரலாற்றுப் பெருங்காவியத்தை படைத்த பாலஸ் தீணச் சேர்ந்த இமாம் இப்னுதைமிய்யா அவர்களும், 'யூசுப்வஜூலைகா' என்னும் புகழ் மிக்க இலக்கியத்தைப்படைத்த பர்தெளளி அவர்களும், 'குராஸானின் கண்ணீர்' எழுதிய அலீஅவ்ஹாதுத்தீன் அன்வரி அவர்களும், 'துஹ்ஹிபத்துல் இராகைன்' என்னும் மஸ்னவீப் பாடல்களை எழுதிப் புகழ் பெற்ற காகானீ அவர்களும், உலகப் புகழ் மிக்க பஞ்சகாவியங்களான 'மக்ஸானுல் அஸ்ரார்' 'இஸ்கந்தர் நாமா' 'ஹப்தேபைகார்' 'குஷ்ஞாவஷீரின்' 'லீலாவமஜ்ஞான்' என்பனவற்றைப் படைத்த இல்யாஸ் அப்புமுகம்மது நிஜாமுத்தீன் அவர்களும், 'கஸாயினுல் புதாஹ்' என்னும் உயரிய இலக்கியப் படைப்பை நல்கிய க்வாஜா காபில் அவர்களும், குராஸான் மாகானத்தில் பிறந்து தொண்ணூற்று நால்கள் வரை எழுதி உலகப் புகழ் பெற்ற நாறுத்தீன் அப்துர்ரஹமான் (ஜாமி) அவர்களும் இஸ்லாமிய உலகுக்கு என்றும் அழியாத இலக்கியச் செல்வங்களை நல்கியவர்களாவர். உர்து இலக்கியத்தில் புதிய எழுச்சியையும் மறு மலர்ச்சியையும் ஏற்படுத்திய மௌலாவி அல்தாப் ஹாஸென் ஹாவி என்பவர், 'பர்ஸாத்' 'உம்மீத்' 'ஹப்பெவதனி' 'முஸத்த செஹாவி' என்னும் இலக்கியப் படைப்புக்களை ஆக்கியருளினார்.

முஸ்லிம் பெருமக்களின் வாழ்வுமுறை இஸ்லா மிய அடிப்படையில் அமைந்த ஒன்றாகும். இஸ்லா மியப் பண்பை வைத்து இலக்கியம் படைத்த முஸ்லிம் சான்னேர்களை உலகம் போற்றிப் புகழ்கின்றது. இஸ்லாமிய இலக்கிய மரபு காக்கும் மஸ்னவீ ஷரீபின் இலக்கிய உருவம் மொலான ஜஹாஞ்சின் ரூமி அவர்களுடையதாகும். பேராசிரியர் ஆர். ஏ. நிக்கல்ஸன் பதினெட்டு ஆண்டுகளாகக் கஷ்டப் பட்டு மொழிபெயர்த்து விளக்கவுரை எழுதப்பட்ட மொலான ரூமி அவர்களின் திதாபுல் மஸ்னவீ 1925 முதல் 1940 வரை எட்டு வால்யூம்களில் (மூலத்துடன்) வெளியிடப்பட்டுள்ளதைக் கொண்டே அன்றீன் மகத்துவம் இலக்கிய வானில் இறவாத் புகழுடையது என்னலாம். அன்றீன் இலக்கியத்தைப் பயின்று இஸ்லாமிய மரபு பேணிய அல்லாமா இக்பால் (ரஹ்) அவர்கள் இருபதாம் நூற்றுண்டின் இலக்கிய வானிலே இறவாத் புகழுடையாராய்த் திகழ்கின்றார். இஸ்லாமியப் பண்பை வைத்து இலக்கியம் படைத்த அல்லாமா இக்பால் அவர்கள் முஸ்லிம் உலகின் லட்சியங்களுக்கும் சிந்தனைகளுக்கும் தமது பாட்டில் வடிவம் கொடுத்து வான்புகழ் கொண்டார். அல்லாமா இக்பாலின் ‘ஜாவீது நாமா’ என்னும் பாரகாவியம் உலகப் பேரிலக்கியங்களோடு மதிக்கப்படுகின்றது. ‘ஜாவீது நாமா’ வின் மூலம் அல்லாமா இக்பால் அவர்களுடைய இதய சாம்ராச்சியம் அன்னல் நபி நாயகம் (ஸ்லாம்) அவர்கள் கண்ட இஸ்லாமிய உலகைக் காண்கின்றது. அந்நால் முஸ்லிம் சமுதாயத்துக்கோர் இலக்கியப் பிரகடனமாய்த் திகழ்கின்றது. இஸ்லாமிய உணர்ச்சியின் வடிவமாய்த் திகழ்கின்ற இக்பால் அவர்களின் இலக்கியப் படைப்புக்களை இலக்கிய உலகம் பல மொழி களிலும் கற்றுப் பயன்டைகின்றது. அன்றீன் இலக்க

கியப் படைப்புக்களைத் தமிழிலும் மொழி பெயர்த் துத் தந்திருப்பது இல்லாமிய இலக்கிய உணர்ச் சிக்கு வழிகாட்டுவதாகும்.

அன்னவர்கள் வகுத்த இலக்கியப் பாதையிலே தமிழ் இலக்கிய வானிலும் மூஸ்லிம் பேரறிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் என்போர் இலக்கியம் படைத்தல் வேண்டும். மூஸ்லிம்களால் படைக்கப்படும் இலக்கியங்களில் மனித உணர்வுக்கு வாழ்வு கொடுக்கும் இல்லாமிய இலக்கிய மனம் வீசவேண்டும். எங்கள் இலட்சியம் முழங்க வேண்டும். அந்நியரிடம் கடன்படா இலக்கியக் கொள்கை மூஸ்லிம்களுடையதாகும். உலகில் மாபெரும் சமுதாயத்தை நாட்டுக்கு நாடு உருவாக்கிய மாண்புடைய இலக்கியம் மூஸ்லிம்களுடையதாகும். எனவேதான், மேல் நாட்டாரின் — ஐரோப்பியரின் — உலகாயதப் போக்கைவிட, கலை - கலைக்காகவே என்னும் கொள்கையைவிட, வாழ்க்கைக்காக என்னும் உயரிய நோக்கைக் கொண்ட இலக்கியம் படைக்கப்படல் வேண்டும். இத்தகைய கொள்கையுடையாராய்த் திசழ்ந்த காரணத்தாலேயே அல்லாமா இக்பால் அவர்களும் ஆவி பிரிவதற்குச் சம்ருமுன் அவர்களது உள்ளம் மலர்ந்து இசைத்த கவிதையில், ‘ஹிஜாஸிலிருந்து மந்தமாருதம் வீசுமா அல்லது வீசாதா? நபி பெருமான் (ஸல்அம்) அவர்களால் போதிக்கப் பெற்ற இல்லாத்தின் இரகசியத்தை என் போன்று அறியக் கூடிய மற்றொருவர் வருவாரா அல்லது வரமாட்டாரா?’ எனக் கூறினர். அன்னரின் இதயகீதம் இல்லாமிய உணர்ச்சியின் வடிவமாய் இலக்கியம் படைக்கும் மூஸ்லிம்களின் இதயங்கள் தோறும் ஒலிக்கின்றது; சங்கநாதம் செய்கின்றது.

தமிழ் நாட்டு முஸ்லிம் பெரியார்களால் இயற் றப்பட்ட இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியங்களையும் தூர்ந்து போகவிடாது புத்துயிர் கொடுத்து அச்சு வாகன மேற்ற வேண்டியதும், அந்நூல்கள் அனைத் துக்கும் பொருள், தெளிவுரை ஆராய்ச்சியுரை என் பனவற்றை முஸ்லிம் பெரும் புலவர்களும் உரை யாசிரியர்களுமான குலாம் காதிர் நாவலர், காதிர் அசனுமரைக்காயர், கண்ணஹ்மது மகுதூம் முகம் மதுப் புலவர், செய்குத்தம்பிப் பாவலர் என்போர் எழுதியது போன்று எழுதி வெளிக்கொணர வைப் பதும் முஸ்லிம் கல்விமான்கள் எழுத்தாளர்கள் என் போரின் இலக்கியப் பணியாகும். கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பநாடனின் நூலினைப்பற்றி ஆயிரம் நூல்கள் எழுதப்படவேண்டுமென்றாலும், புலவர் நாயகம் செய்கப்பதுல் காதிர் நெயினர் வெப்பை ஆலிம் அவர்களின் இலக்கியப் படைப்புக்களைப்பற்றியும் ஆயிரம் நூல்கள் எழுதப்படல் வேண்டுமென்பது எமது குரலாகும். கடந்த கால இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியங்கள், அரபுத்தமிழ் நூல்கள் என்பனவற்றின் வாழ்வுக்கு ஏராளமான விமர்சன இலக்கியங்கள் எழுதப்படல் வேண்டும்.

இவ் இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய விழா ஒரு பெரும் இஸ்லாமிய இலக்கிய ஆராய்ச்சி மகாநாட்டை இலங்கையில் நடாத்தக் கால்கோளாயமைய வேண்டுமென்பது எமது இலட்சியமாகும். முஸ்லிம் எழுத்தாளர் மன்றம், இஸ்லாமியப் பல்கலைக் கழகம், முஸ்லிம் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரி என்பன நடாத்த வேண்டிய ஒரு பெரும் இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய விழாவினை எங்கள் ஆசிரியமன்றம் நடாத்தி வெற்றி கண்டதென்றால், ‘உண்மை; வெறும்புகழ்ச்சியில்லை.’

இவ்விழாவை முன்னிட்டு முஸ்லிம் புலவர்களால் படைக்கப்பட்ட இலக்கியச் செல்வங்களை அரிதுண்மையன்று பெற்றேன். சில நூல்களை முன்கூட்டியே தேடியும் வைத்திருந்தேன். இருவரைத் தவிரமற்ற ஏனையவர்களுக்கு அவரவர் விருப்பத்திற் கிணங்க இலக்கிய நூல்களைக்கொடுத்து அன்னுரிடம் அவ்வந்த நூலைப்பற்றிய முழுமையான சொற்பொழிவுகளை எழுதுமாறு வேண்டினேன். அவர்கள் வேண்டும் போதெல்லாம் சந்தேகம் களையும் பொருட்டுத் துணை நூல்களையும் கொடுத்துதவினேன். இன்னணம் சூறியாங்கு சிரமஞ் சிறிதும் பாராட்டாது எழுதி யுதவியதோடமையாது வருகை தந்து சொற்பொழிவு நிகழ்த்தியும் விழாவைச் சிறப்பித்தமைக்கு அன்னவர்கள்மாட்டு எமது ஆசிரியர் மன்றம் பட்டுள்ள கடன் உணரக்கூடியதே யன்றி உரைக்கக் கூடியதன்று.

இந் நூலில் இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய விழாவில் நிகழ்த்தப்பட்ட பதினேழு சொற்பொழிவுகளுண்டு. மரபின்வழி 'அரபுத் தமிழ் எங்கள் அன்புத் தமிழ்' என்னும் ஆராய்ச்சியுரை இத்தொகை நூலுக்குத் தலைமணியாகத் திகழ்வதொன்றும். அடுத்து, 'முஸ்லிம் தமிழ் இலக்கிய மரபு' என்னுந் தலைமைச் சொற்பொழிவை இரண்டாவதாகவுங் கொண்ட வைப்புமுறை ஒழுங்கே ஏற்படுத்தாம். இவை தவிர்ந்த ஏனைய சொற்பொழிவுகளெல்லாம் முஸ்லிம் புலவர்களால் படைக்கப்பட்ட காட்பியங்கள் காவியங்கள் முதலான பிரபந்த வகைகள் பற்றிய னவாம்.

தமிழ் இலக்கிய வானில் இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியம் தனக்கெனச் சிறப்பு முறையினமெந்த

கொள்கை கோட்பாடுகளால் தனித்துவம் பெற்றுச் சிறப்புற்று விளங்கும் காலம் வெகுதூரத்திலில்லை. முஸ்லிம் பெருமக்களின் உயிர்ப்பு இல்லாம். ‘இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியச் சொற்பொழிவுகள்’ என்னும் இந்நாலை உண்மை நாடும் உணர்ச்சியுள்ள தமிழ் நெஞ்சங்களுக்கு விருந்தாக, இலக்கிய உணர்ச்சியின் வடிவமாக தமிழ் பேசும் பெரு மக்கள் வரவேற்பார்கள் என்றெண்ணி வெளிக் கொணர்கின்றோம். இந்நால் உணர்ச்சி கொண்ட-எழுச்சி மிக்க - அறிவு நிறைந்த - ஆற்றல் மிகுந்த எதிர்கால முஸ்லிம் சமுதாயத்தினர் தம் வாழ் வுக்கு — இலக்கியப் பணிக்கு — ஓர் இலக்கியப் பிரகடனமாக அமைதல் வேண்டுமென எல்லாம் வல்ல இறைவனைப் புகழ்ந்தேத்துவோமாக. இங்கு அல்லாமா இக்பாலின் இதயக்குரல் ஒலிக்கின் ரது:

‘ஏங்கி உருகி இப்புல்புல்
இசைக்கும் கீதம் மதிநுட்பம்
நீங்கா ஓவ்வோர் உள்ளத்தும்
நேசம் ஊட்டக் கடவுதுவே
ஈங்கு முழங்கும் இம்மணியால்
எழும்பும் பேரொலி மறதியுடன்
தூங்கும் ஓவ்வோர் சீவனையும்
தூக்கி எழுப்பக் கடவுதுவே’

இஸ்லாமியப் பெருமக்கள் தமிழில் வகையும் வண்ணமும் செய்த வரலாறு ஏன் இங்கு விபரிக்கப்பட வில்லை எனப் பலரும் வினாவுதல் சாலும். இவ்வினாவுக்கான விடையும் தரிசன பயனுமாகவே இந்நால் அமைந்திருக்கும் பொழுது கூறியது கூறல் என்னும் வழுவுக்குள் நான் புகாமலிருப்பது பொருத்தமானது.

நன்றி

என் முன்னுரைக்கும் நூல் நுகரலுக்கு மிடை
யில்

‘எந்நன்றி கொன்றூர்க்கும் உய்வுண்டாம்
உய்வில்லை
செய்ந்தன்றி கொன்ற மகற்கு’

என்ற வள்ளுவர் வாசகத்துக்கு இயைய சில வார்த்தைகள்...

எங்கள் அழைப்பை யேற்று பொருட் செலவு, காலச் செலவுகளைப் பொருட்படுத்தாது சிரமஞ்சிறிதும் பாராட்டாது வருகை தந்து சின்னுலிமப்பா அரங்கிற்குப் பேராசிரியர் எம். முகம்மது உவைஸ் அவர்களும், உமறுப்புவர் அரங்கிற்கு வித்தியாதி பதி எம். பி. நூர்மண் அவர்களும் தலைமைதாங்கி முழு நாள் விழாவையும் சிறப்பித்தமை இவ்விழா விற்குப் பொன்றுப் புகழ் தருவதாகும். எங்கள் அழைப்பை ஏற்று வந்து இஸ்லாமியக் கொடியை ஏற்றிவைத்து விழாவை ஆரம்பித்த மட்டக்களப்பு மாவட்ட வித்தியாதரிசகர் ஜனுப் ர. எம். மஜீத் அவர்கட்கும், ‘இஸ்லாமிய இலக்கியம் வளர எமது பணி’ என்னும் பொருளில் சொற்பொழிவு நிகழ்த்துச் சிறப்பித்த ஜனுப் ரம். ஐ. எம். மீராலெப்பை விரிவுரையாளர் அவர்கட்கும், ‘இஸ்லாமிய இலக்கியம்’ என்னும் பொருளில் சொற்பொழிவு நிகழ்த்துதிய ஜனுப் ஜ. எம். அப்துல் காதிர் அவர்கட்கும், ‘நமது இலக்கியப்பாதை’ என்னும் விடயம் பற்றிச் சொற்பொழிவு நிகழ்த்துதிய ஜனுப் ரஸ். இஸ்ட. எம். மகுர் மெளலானு (முன்னால் செனேட்டர்) அவர்கட்கும், ‘முஸ்லிம்களின் தமிழ்ப்பணி’ பற்றி உரை நிகழ்த்து

திய 'இளம்பிறை' நிர்வாகஆசிரியர் எம்.ஏ. ரஹ்மான் அவர்கட்டுக்கும் எமது நன்றியறிவு பெரிதும் உரித்தா யுள்ளது.

இவ் 'இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியச் சொற் பொழிவுகள்' என்னும் நூலைத் தமது 'அரசுவெளியீடு' வின் பிரசரமாக மிகவும் தாராளத்தன்மையுடன் சிறந்த முறையில் வெளிக் கொண்டந்ததற்காக மீண்டும் இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியத்தின் பேரால் அரசு வெளியீடு அதிபருமான 'இளம்பிறை' எம். ஏ. ரஹ்மான் அவர்களுக்கு எமது பாராட்டுக்கள்.

இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய விழாவை முன் னிட்டுச் 'சிறப்பிதழ்' வெளியிட்ட தினகரன், வீர கேசரி, சுதந்திரன் ஆகிய பத்திரிகைகளுக்கு எமது பாராட்டுக்கள்.

எமது இலக்கிய விழாவில் நிகழ்த்தப்படும் சொற் பொழிவுகள் நூலுருவாகுமென்ற ஆக்கட்டுரவமான திட்டங்களை அறிந்து ஆதரவு காட்டியவர்களுள், டாக்டர் எம். முருகேசபிள்ளை (கல்முனை) அவர்கள், சாய்ந்தமருது பஸீல் - ஏ - மஜீத் அவர்கள், கம்பளை எம். கே. ஏ. சாய்பு அவர்கள், பாண்டிருப்பு என். எம். ஹாசைன் காரியப்பர் அவர்கள், மருதமுனை ஐ. எம். அப்துல் காதிர் அவர்கள் ஆகிய வர்களை இஸ்லாமிய குழும் இலக்கியத்தின் பேரால் எமது ஆசிரிய மன்றம் பாராட்டக் கடமைப் பட்டுள்ளது.

எங்களுடைய இவ் இலக்கிய விழா வெற்றிகரமாக நிறைவெய்த வேண்டுமென்னும் ஆவலோடு எங்களுடன் சேர்ந்து ஒத்துழைத்த வித்தியாதரிசகர் ஐ. எம். எஸ் எம். பழீல் மெள்ளான அவர்களை

யும், வித்தியாதரிசகர் அல்ஹாஜ் ஏ. எம். ஷரிபுத் தீன் அவர்களையும் எமது ஆசிரிய மன்றம் பாராட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளது. இவ்விழாவில் எங்கள் அதிபர், ஏ. அகமது லெவ்வை அவர்களின் உழைப்பு மகத்தானது. அவர்கள் இவ்விழாவை முன்னிட்டு எல்லா வகையான முயற்சிகளிலும் ஆர்வம் காட்டி ஒத்துழைப்பு நல்கியமை எம்மால் மறக்க வொண்ண. இவ்விழாவின் வெற்றிக்காக உழைத்த உடன் ஆசிரியர்களான ஈ. எம். ரூசீக் அவர்களும், இவ்விழாவில் சொற்பொழிவாளர்களை அறிமுகந்தெய்த ஆசிரியர்களான எஸ்.எஸ். எம். பழீல், எஸ். எம். நலீம் ஆகியவர்களும் இவ்விழாவின் வெற்றிக்கு இடையருது உழைத்தவர்களாவர். மேலும், எமது உடன் ஆசிரியர்களும், தன்னலம்கருதாது உழைத்தவர்களும் நன்றியுரை வழங்கிய வர்களுமான ஆர். ரீ. ஏகாம்பரநாதன், ரீ. அமலதாஸ் என்போரின் ஒத்துழைப்பு என்றும் எம்மால் மறக்கற்பாலதன்று.

இவ்வண்ணம்

செ. அ. செய்யிது ஹஸன் மெளலானு

பிரதான வீதி,

மருதமுனை.

18.9-68.

மருதமுனை அல்-மனூர் மகாவித்தியாலய
ஆசிரியர் மன்ற உறுப்பினர்கள்

ஜனப் ஏ. அகமது வெவ்வை - அதிபர்

,, எஸ்.ஏ. செய்யிது ஹஸன் மெளலானை-
உதவி ஆசிரியர்

,, ஈ.எம். ரூசிக் ,,

,, எஸ்.எம்.எம்.பளீல் ,,

,, எஸ்.எம். நலீம் ,,

,, எஸ்.எம். ஜலால்தீன் மெளவி

திரு ரீ. அமலதாஸ் உதவி ஆசிரியர்

,, ஆர்.ரீ. ஏகாம்பரநாதன் பீ.ஏ. ,,

செல்வி ஆர்.கே. விமலாவதி உதவி ஆசிரியை

பொருளடக்கம்

பதிப்புரை	...	1
முன்னுரை	...	9
அறபுத் தமிழ் எங்கள் அன்புத் தமிழ்	...	25
முஸ்லிம் தமிழ் இலக்கிய மரபு	...	39
ஞானரை வென்றுள்	...	61
குணங்குடி மஸ்தான் சாகிபு பாடல்	...	75
புலவர் நாயகம்	...	97
அருள்வாக்கி அமுதம்	...	110
சீரூப் புராணம்	...	128
சையிதத்துப் படைப்போர்	...	145
ஆசாரக்கோவை	...	160
காசிம் திருப்புகழ்	...	169
இராஜநாயகம்	...	184
சௌர்க்கத்துக் குறம்	...	196
சுஹபுல் ஈமான்	...	211
வேதபுராணம்	...	219
முதுமொழிமாலை	...	228
முகியித்தீன் ஆண்டவர் பிள்ளைத் தமிழ்	...	237
மில்லுஜ் மாலை	...	245

மருதமுனை அல் - மனூர் மகாவித்தீயாலய ஆசீரி
யர் மன்றத்தினால், நபிகள் நாயகம் முஹம்மது
(ஸல்அம்) அவர்கள் பிறந்த தினத்தை முன்னிட்டு,
ஹிஜ்ரி 1386 ஹபியல் அவ்வால் 12 ஆம் பிறை
யன்று (2-7-1966) நடாத்தப்பட்ட இஸ்லாமிய தமிழ்
இலக்கிய விழாவில் நிகழ்த்தப்பட்ட பதீனேழு சொற்
பொழிவுகளின் தொகுப்பு.

அறபுத் தமிழ் எங்கள் அன்புத் தமிழ்

எ. எம். எ. அவீஸ்

2 உங்களது இந்த இலக்கிய விழாவுக்கு ஆசிச் செய்தியும், கட்டுரையும் அனுப்ப எனக்கு வாய்ப்பளித்த மைக்காக விழாவை ஏற்பாடு செய்தவர்களுக்கு நன்றி கூறுகிறேன். கட்டுரையை என் ஆசிச் செய்தியின் வாசகத்துடன் ஆரம்பிக்க விரும்புகிறேன்.

“இலங்கை முஸ்லிம்களின் காழ்ப் பூமியெனக் கணிக்கத் தக்க கல்முனைப் பகுதியில் அமைந்துள்ள மருதமுனைக் கிராமத்தில் ஐநோலை 2-ஆந்தேதி நடைபெற விருக்கும் இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய விழாவுக்கு இந்த ஆசிச் செய்தியினை அனுப்புவதில் அடங்கொண்ட மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இவ் விழா பொருத்தமான காலம், இடம், சூழல், சந்தர்ப்பம் ஆகியவற்றில் நடைபெறுகிறது.

“மரபு காக்காத மனித குலம் தனது பண்பையும், மாண்பையும், மேம்பாட்டையையும் இழந்து விடும் என்பது வரலாறு காட்டும் படிப்பினை. இதை நமது முதாகையர்கள் நன்கு உணர்ந்திருந்தார்கள். ஆகவேதான், தமது தனித்தன்மையைப் பேணும் வகையில் தமக்கு

கென ஓர் இலக்கிய பாரம்பரியத்தை உருவாக்கினார்கள். அதுவே அறபுத் தமிழ் இலக்கியம்—இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியம். இன்று நம்மிற்பலர் இந்த இலக்கியச் செல்வத்தின் மாட்சியை அறியாது வாழ்கிறார்கள். மற்றவர்கள் அறிந்தும் அறியாதவர்கள் போலப் பாவனை செய்கிறார்கள். வேறு சிலர் இக்காலச் சூழலில் அதன் அத்தியாவசியத்தை உணராதவர்களா யிருக்கிறார்கள். இந்திலைமை உண்டானமைக்குப் பல காரணங்கள் உள்ளன. அவற்றை விளக்க இது சந்தர்ப்பமன்று.

“ஆழந்த புலமை படைத்த சின்ன ஆலிம் அப்பா போன்ற முஸ்லிம் சான்றேர்களைத் தோற்றுவித்த பெருமை மருதமுனைக்கு உண்டு; யுத்த அவசர காலத்தில், மருதமுனை மக்கள் மத்தியில் வாழ்ந்த நான், அந்த மன்னில் இவ்விழா நடைபெறுவதையிட்டு இரு மடங்கு உவகையடைகிறேன். விழா இனிது நிறைவேற அல்லாஹு—அத் த ஆலா — எல்லாம் வல்ல இறைவன் — அருள் பாவிப்பானாக; ஆமீன்.”

எனது “இலங்கையில் இஸ்லாம்” என்னும் நாவின் 20-ஆம் அதிகாரத்தில் அறபுத் தமிழின் ஓர் அம்சத்தினை — இலங்கை முஸ்லிம்களையும் தென் இந்திய முஸ்லிம்களையும் இணைக்கும் பாலமாக அறபுத் தமிழ் விளங்குகிறதென்பதை — தெளிவாக விளக்கி யிருக்கிறேன். இதேயளவு முக்கியத்துவமுள்ள வேறு அம்சங்களும் உள்ளன. இஸ்லாத்துக்கும் தமிழுக்கும் உண்டான இணைப்பு, இவ்வறபுத் தமிழ் இணைப்பின் மூலமாக இந்த முஸ்லிம்களின் அறபுப் பூர்வீகத் தொடர்பு அற்றுப் போகாதிருந்தமை, முஸ்லிம் உலகத்துடன், குறிப்பாக, அறபு (அல்லது

பாரசீக)க் குடாக் கரையோரங்களில் அமைந்த நாடுகளுடன் இருந்த வரலாற்று, பண்பாட்டுத் தொடர்புகள் ஆதியன மேற் குறித்த பிற அம்சங்களுள் ஒரு சிலவாகும்.

அதே அதிகாரத்தில் (இலங்கையில் இஸ்லாம்; 20-ஆம் அதிகாரம்) மற்றுமோர் அம்சம் பற்றியும் எழுதியிருக்கிறேன். தமிழ் அகராதிகளிலும், தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய நூல்களிலும் இந்த அறபுத் தமிழ் புறக்கணிக்கப்பட்டமைக்கும் இஸ்லாமிய வாழ்க்கை முறை பற்றியும் இஸ்லாத்தின் மாபெரும் ஈாதனை கள் பற்றியும் தமிழ் மொழியில் போதுமானாவு நூல்கள் எழுதப்படாமைக்கும் தென் இந்திய மூஸ் விம்களும் இலங்கை மூஸ்விம்களாகிய நாமும் பொறுப்பேற்க வேண்டுமென்பதே அது.

ஆங்கிலத்தைச் சிறப்புப் பாடமாகக் கற்காத பட்டதாரி சோஸிரின் நூல்களையும், வில்லியம் லாங்டன் என்பாரின் நூல்களையும் கலாநிதிப் பட்டம் பெற முனையும் மாணவர்கள், ஆராய்ச்சியாளர்கள் ஆகி யோருக்கு மட்டுமே பிரயோசனமுள்ள பழைய நூல்களைக் கருதுவதைப்போல நம்மிற் சிலர் அறபுத் தமிழைக் கருதுகிறார்கள். இந்தக் கருத்து விசனிக்கத் தக்கது; ஆபத்தானது. ஏனென்றால், இலங்கை மூஸ்விம்களாகிய நாம் அறபுத் தமிழை விவேகமாக, ஆய்ந்தோய்ந்து பார்த்துப் புனருத் தாரணம் செய்யா விட்டால், ஆக்க இலக்கியத் துறையில் பயனுள்ள, தனித்தன்மை வாய்ந்த நூல் எதையும் தோற்றுவித்தல் முடியாததாகிவிடும். அத் தகைய சூழலில் நம்மிடையே உண்மைக் கவிஞர் கள் தோன்றார்; கல்லடுக்கும் கொத்தனார் போல வெறுஞ் சொல்லடுக்கும் சோதாக் கவிஞர்களே

தோன்றுவர். மூஸ்லிம் பெயர்கள் பூண்டிருப்பினும் இஸ்லாமிய வாழ்க்கை முறையையோ கலாசாரத் தையோ பிரதிபலிக்காத இலக்கியங்களே நம் மத் தியிற் பிறக்கும். எனவே, இந்த விழா இலங்கை மூஸ்லிம்கள் அனைவருக்கும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விழாவாக விளங்குகிறது. இதற்காக இவ்விழாவை ஏற்பாடு செய்தவர்களை நாம் அனைவரும் போற்றிப் பாராட்டுதல் தகும்.

“இலங்கையில் இஸ்லாம்” என்ற எனது புத்தகத்தின் நூன்முகத்தில், (1) ஒவிக் குறிப்பு ஒருமைப் பாடு, (2) அறபுத் தமிழ் அகராதி (3) அறபுத் தமிழ் இலக்கியக் கோவை ஆதியன் எமது அத்தியாவசியத் தேவைகள் என்று விவரித்திருக்கிறேன். இவற்றேடு வேறு சிலவற்றையுஞ் சேர்த்து எனது கருத்தை மேலும் விரிவுபடுத்து முன்னர், ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். எனது கருத்துக்களில் பிழையேதும் இருக்கலாம்; இத்துறையில் அதிக ஈடுபாடுள்ளவர்கள் அவற்றைக் கண்டு பிடித்து எனக்குத் தெரிவித்தார்களானால் நான் மகிழ்ச்சியுடன் அவற்றை ஏற்றுக் கொள்வேன். அறபுத் தமிழ் சம்பந்தமாக கணிசமானளவு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகிற போதிலும், அறபுத் தமிழின் வரலாறு, மொழியியல் அம்சங்கள் ஆதியன கவனிக்கப்படாதிருக்கின்றன.

அறபுத் தமிழின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், வீழ்ச்சியும் தளர்ச்சியும் ஆகிய அம்சங்கள் பற்றி அறபசொற்ப தகவல்களே இன்று எமக்குக் கிடைக்கின்றன. அறபுத் தமிழை ஸ்திரமான முறையில் மீண்டும் அரியாசனத் திருத்த வேண்டுமானால், அதன் பிறப்பு வளர்ப்பையோ இக்காலத்திலும் இதற்கு முந்திய தசாப்தங்களிலும் அது நல்ந்து மெலிந்தமைக்கான

ஏதுக்களையோ புறக்கணிக்கலாகாது. ஒரு வகையில், இலக்கியச் சிறப்பம்சங்களை ஆராய்வதிலும் இவ்வம் சங்கள் முக்கியமானவை.

வரலாற்று ரீதியாகவும், சமுதாய ரீதியாகவும் பார்க்கு மிடத்து முதன் முதலில் தோன்றிய அற புத் தமிழ்க் கையெழுத்துப் பிரதி எது, அதன் வாசகம் என்ன என்றெல்லாம் அறுதியிட்டுச் சொல் வது சாத்தியமன்று. அந்த மூலப் பிரதி ஒரு காலத் தில் நம்மை ஆண்ட ஐரோப்பிய வல்லரசுகளின் தலைப்பட்டன மொன்றிலே யமைந்த தொல் நூல் சாலையில், தேடுவாரற்றும் படிப்பாரற்றும் இருக்கக் கூடும். ஏனெனில், அறபு மொழி வல்லுனர் கையில் அது கிடைத்தால் எழுத்துக்களை அவர் வாசிப்பார்; ஆனால் சாராம்சம் தமிழ் என்பதால் அதன் கருத்தை விளங்கிக் கொள்ளார். திராவிட மொழி வல்லுனருக்கும் இதே இடர்ப்பாடு நேரும். பார்ப்பதற்கு அறபாகவும் படிப்பதற்குத் தமிழாக வும் இருக்கும் அப்பிரதி இந்த இரு வல்லுனர்களை யும் மலைக்கச் செய்து விடும். எனினும், அறபுத் தமிழ் மூலமாக உலகில் மாபெரும் தொல் இனங்களில் இரண்டாகிய செமிற்றிக் இனமும் திராவிட இனமும் சங்கமமானமை வரலாற்று முக்கியத்துவமற்ற தன்று. இம் முக்கியத்துவத்தை அறபு, தமிழ் ஆகிய இரு மொழிப் பயிற்சியுந் தேர்ச்சியுள்ள இலங்கை மூஸ்லிம் எவரேனும் ஆராய்ந்து வெளி யிடுவாரென எதிர்பார்ப்போமாக. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நுகேகொடையிலுள்ள எமது தொல் நூற் சாலையில் நான் கண்ட அறபுத் தமிழ் வாரப் பத் திரிகைப் பிரதிகள் பற்றிச் சொல்லுவது பொருத்தம். கஷ்டிபுலருன் அன் கல்பில் ஜான் என்பது அப்பத்திரிகையின் பெயர். 1889 - ஆம் ஆண்டில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்த வாரப்பத்திரிகை சித்திரக்

கையெழுத்தில் அழகாக எழுதப்பட்டு கல்லச்சு
மூலம் பதிப்பிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அறபுச் சித்திரக்
கையெழுத்துக் கலைக்கு நம்நாட்டில் மதிப்பு அருகி
வரும் இக்காலத்து நிலைபரத்தோடு ஒப்பிடுகையில்
மேற்படி கையெழுத்து மணிமணியாக இலங்குகிறது.

8 - ஆம் நூற்றுண்டு முதல் 19 - ஆம் நூற்றுண்டு
வரையான காலப் பகுதியில் வழக்கிலிருந்த அறபுத்
தமிழ்ச் சுவடிகளை உலகெங்கு மூள்ள தொல்
பொருட்சாலைகளில் தேடி, விஞ்ஞான முறைப்படி
வகைப்படுத்தி, காலக்கிரமமான சரித்திரப் பின்
னணியில் நோக்கினால் அறபுத் தமிழின் தோற்றம்
பற்றி முழுமையாக அறிந்து கொள்ளலாம். ஆனால்,
இத்தகைய ஒரு பணி எத்துனை சிரமமானதென்பது
சொல்லாமலே விளங்கும்.

அறபுத் தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர்கள் இன்னேன்
ஸ்ரூபும் கவனித்தல் வேண்டும். இலங்கைக்கும் இந்தி
யாவுக்கும் மட்டுமே பிரத்தியேகமான தொன்றுக
இந்த மொழிப் பரிணமைவளர்ச்சியைக் கருதலாகாது.
மத்திய காலத்தில் இல்லாமும் இல்லாமிய நாகரீக
மூம் உலகமெல்லாம் கிளைத்துப் படர்ந்த போது,
அறபு மொழியும் கூடவே பரவலாயிற்று. இந்த
வகையில் அறபுத் தமிழுக்கும் ஸ்வாஹிலி மொழிக்
கும் நெருங்கிய ஒற்றுமைகளைக் காணலாம். கிழக்கு
ஆபிரிக்காவைச் சேர்ந்த கறுப்பின மக்கள் இஸ்லாத்தைத்
தழுவியதன் பயனாகத் தோன்றிய ஸ்வாஹிலி மொழி இன்று
தன்ஸ்வானிய நாட்டின் உத்தியோக மொழியாக விளங்குகிறது. அறபு விபியில்
எழுதப்பட்ட இம்மொழி பிரிட்டிஷரின் ஆட்சிக்
காலம் முதல் ரோமன் விபியில் எழுதப்படுகிறது.
துபாஷி, வங்காளம், சிந்தி, மலாய், மஹல்ல தீவு
மொழி ஆகியவற்றுக்கும் அறபுத் தமிழுக்கும் பொது

வான சிறப்பு அம்சங்கள் பல. மலாய் மொழி ரோமன் லிபியிலும் எழுதப்படுகிறது; அரபு லிபியிலும் எழுதப்படுகிறது. ரோமன் லிபி மலாய் இன்றைய மலேசியாவில் உத்தியோக மொழியாக விளங்குகிறது. ஆயினும், இன்றுகூட, அறபு லிபி மலாய் மொழியில் அங்கு பத்திரிகைகள் வெளிவருகின்றன. இம்மொழி வெகுஜன வழக்கில் ஜாவி என அழைக்கப்படுகிறது. மேற் சொன்ன எல்லா மொழிகளிலும் மூன்றாம் மத்திய கால இலக்கியங்களை ஒப்பு நோக்கிப் பார்த்தால் அக் காலத்தில் இல்லாமிய கலாசாரமும் நாகரீகமும் எத்துணை செல்வாக்குடன் திகழ்ந்தன வென்பதைக் காணலாம்.

அறபுத் தமிழ் ஒரு மொழியா? கிளை மொழியா? ஓர் இலக்கிய நடையா? இது பற்றி அறிவியல் முறையிலோ மொழியியல் அடிப்படையிலோ ஆராய்ந்து முடிவு செய்யப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. இது வீஷயத்திலும் என் கருத்துத் தவறுயிருக்கலாம். தவறென்று எவ்ரேனும் சுட்டிக் காட்டினால் நன்றியடையவனையிருப்பேன். தமிழ் இலக்கணம் தவிர தனக்கென வேறுக இலக்கணம் இல்லாமையால் அதனை ஒரு தனி மொழி யென்று கொள்வது சாத்தியமன்று. ஆனால் மறு புறத்தில் பார்த்தால், பிரிட்டிஷ் இங்கிலிஸ்க்கும் அமெரிக்க இங்கிலிஸ்க்கும் உள்ளதிலும் அதிக வேறுபாடு தமிழுக்கும் அறபுத் தமிழுக்கும் உண்டு. எனவே, கிளை மொழி என்றும் ஸ்தானத்தை நாம் அதற்குத் தங்குதடையின்றி அளிக்கலாம். இதனைப் பேசிய மக்கள் குழுவினர் மலையாள மொழி உருவான காலத்தில் வாழ்ந்தவர்களைப் போல இடவாரியாகப் பிரிந்திருக்கவில்லை. மத வாரியாக இணைந்திருந்தனர். மலையாளம் காலக்தியில் ஒரு தனிமொழியாகப்

பரிணமித்தது; அறபுத் தமிழ் அத்தகைய தனி மொழி அந்தஸ்தை அடையவில்லை. அறபுத் தமிழ் நடை மணிப்பிரவாள் நடையைப் போன்ற இலக்கிய நடை என்பதில் ஜயமில்லை. மணிப்பிரவாளாம் சமஸ்திருத ஒலிகளைத் தமிழில் புகுத்தியதும் அல்லாமல் தமிழுக்கு ஒரு சில அட்சரங்களையும் கிரந்த எழுத்துக்களையும் கொடுத்துதவியது போலவே, அறபுத் தமிழும் அறபு ஒசைகளாலும் இலக்கிய நடையாலும் தமிழுக்குச் செழிப்புத் தேடிக்கொடுத்தது.

19 - ஆம் நூற்றுண்டில் நூல்களை அச்சிடும் நடை முறை பிரபலமடைந்தும் அது கால வரை அறபு வியில் எழுதப்பட்டு வந்த அறபுத் தமிழ் தமிழ் வியிக்கு மாறியதென்னாம். அறபுத் தமிழ்—இல்லா மியதமிழ்—இலக்கியம் பற்றி அண்மையில் வெளிவந்திருக்கும் நூல்களெல்லாம் 19 - ஆம் நூற்றுண்டி விருந்தே பெரும்பாலும் தமது ஆராய்ச்சியைத் தொடங்குவதற்கு இதுவே காரணம் போலும்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இன்னேன்றும் நினைவு கூறத்தக்கது. 15—18 ஆம் நூற்றுண்டு வரையான காலப்பிரிவில் இலங்கை முஸ்லிம்கள் போர்த்துக் கேயராலும் ஒல்லாந்தராலும் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டு வந்தார்கள். இதே காலப் பிரிவில் இந்தியா முக்காய் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது. தென் இந்தியாவின் சில பகுதிகள் நவாபுகளின் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தன. தென் இந்திய முஸ்லிம்களின் வரலாற்றிலும் இலங்கை முஸ்லிம்களின் வரலாற்றிலும் காணப்படும் இந்த வித்தியாசத்தின் விளைவாக, இவ்விரு பகுதிகளில் வழங்கிய அறபுத் தமிழிலும் சிற்சில மாறுபாடுகள் உண்டாயின. இந்திய முஸ்லிம்கள் மத்தியில் பெருமளவான பார்ஸி, உறுது, ஹிந்துஸ்தானிச் சொற்

கள் வந்து சேர்ந்ததைப் போல இலங்கை முஸ்லிம் கள் மத்தியில் வந்து சேரவில்லை.

அச்சுவாகனமேறிய புத்தகங்கள் கையடக்கமாயிருந்தபடியால் மக்கள் அவற்றுக்கு அமோக வரவேற்பளித்தார்கள். அறபு லிபியில் எழுதப்பெற்ற அறபுத்தமிழ், தமிழ் லிபிக்கு மாறியமைக்கு அச்சு வாகனத்தின் வருடையும் முக்கிய காரணமாயிருக்கலாம். ஆனால், இந்த மாற்றம் எப்பொழுது சம்பவித்த தென்பது ஆராய்ச்சிக்குரிய மற்றொரு அம்சம். இது விஷயத்தில் தப்ஸீர்களையும்—திருக்குருங்கள் வியாக்கியானங்களையும்—பிற நூல்களையும் வேறு வேருகூராய்தல் அவசியம். ஏனென்றால், தப்ஸீர்கள் அறபு லிபியில் தவிர பிற லிபியில் எழுதப்படலாகா தென்ற எதிர்ப்பு நெடுங்காலம் இருந்துவந்தது. எனது பாட்டனார் வைத்திருந்த தப்ஸீர் இச் சமயத்தில் நினைவுக்கு வருகிறது. தினமும் காலை வேளையில் அவர் கையில் அந்நால் இருக்கும். ஹிஜ்ரி 1296-ல் இந்த தப்ஸீர் வெளியாயிற்று. இதே தப்ஸீர் பிரதி கொழும்பு ஸாஹிரு கல்லூரியில் இன்றும் வைத்துப் பேணப்பட்டு வருகிறது. இதன் ஆசிரியர் ஹபீபு மஹம்மது ஆலிம் காயல்பட்டி னம். இதன் பெயர் புதுஹாத்துற் றஃமானியா என்பது. இந் நாலில் திருக்குருங்கள் வாசகங்கள் அறபு மொழியில் பெரிய எழுத்தில் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு வரியின் அடியிலும் அந்தந்த வரியின் தர்ஜ்ஜம்— மொழிபெயர்ப்பு — அறபுத் தமிழில் காணப்படுகிறது. ஒவ்வொரு பக்கத்தின் விளிம்

பிலும் விரிவான வியாக்கியானங்கள். பக்கத்தில் மூன்றில் ஒரு பகுதி இவ்வியாக்கியானங்களால் நிரம் பியிருக்கிறது.

1920-இலும் அடுத்து வந்த ஆண்டுகளிலும்கூட இந்த தப்ஸீர்கள் தமிழ் லிபியில் எழுதப்படலா காது என்று வாதாடி வந்தார்கள். அறபு மொழிக் கும் லிபிக்கும் அளிக்கப்பட்ட கௌரவத்துக்கு இது வொன்றே தக்க சான்றூரும். திருக்குர்ஜூன் பிரகடனஞ் செய்யப்பட்டது அறபு மொழியிலேயே என்பதால் குர் ஜூன் வாசகம் அறபிலேயே எழுதப் படல் வேண்டுமென்பது சரியே. இதிலிருந்து பெறப் படும் மற்றுமோர் உண்மை, நமது தந்தையர் சந்ததியிலும் பார்க்க, பாட்ட-ஞர் சந்ததி ஒருவகை யில் மேம்பட்டு விளங்கிற்று என்பதாகும். எவ்வாறெனில், நமது பாட்டஞர் சந்ததியினர், திருக்குர்ஜூனை தப்ஸீர்களின் உதவியால் அர்த்தம் அறிந்து ஓதிஞர்கள். ஆனால், அவர்களுக்குப் பின் வந்த சந்ததியினரோ இங்கிலிஸ் மோக வயப்பட்டு அறபுத் தமிழை மறந்தார்கள். இவர்கள் காலத்தில் இங்கிலிஸில் மூஸ்லிம்கள் இயற்றிய தப்ஸீர்கள் இருக்கவில்லை. மூஸ்லிம்கள் அல்லாதோர் இயற்றிய தப்ஸீர்களே புழக்கத்திலிருந்தன. இவற்றை மூஸ்லிம்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இதனால், அவர்கள் தப்ஸீர்களை படித்துப் பயன் பெறும் வாய்ப்பை இழந்தார்கள்.

அச்சு வாகனத்தின் அனுகூலங் கருதி அறபுத் தமிழ், தமிழ் லிபியில் எழுதப்பட வாரம்பித்ததும், தமிழில் இல்லாத அறபு ஒலிகள் தமிழில் காணப்படாது போயின. அறபுத் தமிழ் அறபில் எழுதப்பட்டு வந்த காலத்தில் தமிழுக்குச் சிறப்பான ட, ண, ப, ழ, போன்ற எழுத்துக்களின் ஒலியைக்

குறிப்பதற்கு விசேஷ அறபு எழுத்துக்கள் உண்டாக்கப் பட்டன. அறபு என்னுஞ் சொல்லே அரபு எனத் திரிந்தமைக்கும் அறபுத் தமிழ் அறபிலிருந்து தமிழ் விபிக்கு மாறியமை ஒரு காரணமெனலாம். ரகர றகரத்துக்குள்ள ஒலிப்பேதத்தின் நுணுக்கத்தை அறியாமலிருந்ததும் காரணமாயிருக்கலாம். இந் நாட்களிற்கூடச் சில சஞ்சிகைகளில் அக்கறை, அக்கரை என எழுதப்படுதலை ஒரு சான்றுக்கெள்ளலாம்.

அறபில் உள்ள சிறப்பு ஒலிகளைக் காட்டும் விசேஷ எழுத்துக்கள் தமிழில் உருவாக்கப்படல் அவசியமல்லவா? தமிழில் சிறப்பு எழுத்துக்களான ங, ஞ, ண, ட, ள, ற போன்றவற்றைக் கொண்ட சொற்களை ரோமன் — இங்கிலிஸ் — லிபியில் எழுதுவதற்கு ஒலிக் குறிப்புக்களுக்குப் பதில் விசேஷ எழுத்துக்களை உருவாக்குதல் வேண்டுமென்னும் கருத்து அண்மையில் தெரிவிக்கப்பட்டது. அறபுத் தமிழ் விஷயத்திலும் இந்த யோசனையைப் பின் பற்றலாம். மணிப்பிரவாளம் தமிழுக்கு அளித்த ஷ, ஸ, ஜி போன்ற எழுத்துக்களும் இது விஷயத்தில் பயனளிக்க வல்லன.

அறபுத் தமிழ் வீழ்ச்சியடைந்தமைக்கான காரணத்தை நாம் ஊகித்தறிந்து கொள்ளலாம். எனினும் அறிவியல் அடிப்படையில் ஏவரும் இதனை ஆராய்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. அச்சு வாகனத்தின் வருகை ஒரு காரணம். மேற் சொன்ன சிறப்பு எழுத்துக்கள் தமிழில் உருவாகாமை மற்றொரு காரணம். தப்ளீர்களையும் மௌலாத்களையும் அறபு விபியிலேயே எழுதுதல் வேண்டுமென்று வாதாடி வந்தமை இன்னுமொரு காரணம். அக்காலமக்கள் உலகியல் கல்விச் செல்வத்தில் காட்டி

வந்த அசிரத்தை அறபுத் தமிழ் நூல்களை அச்சேற் றும் முயற்சி போதியளவு மேற்கொள்ளப்படாமை பிறிதொரு காரணம். இங்கிலிஸ் மொழியின் ஆதிக்கம் இன்னுமொரு காரணம். இன்று போதனை மொழி என்னும் அந்தஸ்தை இங்கிலிஸ் இழந்து வருகிறது. அறபுத் தமிழ் மீண்டும் தழைத்தோங்கு வதற்கு இது நல்ல சமயம். ஆனால், நாம் இத்துறையில் ஸ்தாபன ரீதியாக எதுவித முயற்சியும் எடுக்காதிருக்கிறோம். இந்த வகையில் அரசாங்க முஸ்லிம் கலாசாலைகளிற் கல்வி கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களின் பொறுப்பு பெரியது என்பது சொல்லாமலே பெறப்படும். அது போலவே முஸ்லிம் தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கும் பெரும் பொறுப்பு உண்டு. ஏனென்றால், அறபுத் தமிழ் மரபைப் பேணுத முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் தனித்தன்மை வாய்ந்த இலக்கியங்களைச் சிருஷ்டித்தல் சாத்தியம் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை.

எனது இக்கட்டுரையை முடிக்கு முன்னர் இலங்கையில் இஸ்லாம் என்னும் நாலில் நான் கூறி யுள்ள மூன்று யோசனைகளை இங்கு விரித்துக் கூற விஷைகிறேன். இந்த யோசனைகள் முற்ற முடிந்த முடிபுகள் என்றே, இங்கு தந்துள்ள ஒழுங்குப் பிரகாரமே பின்பற்றப்படல் வேண்டும் என்றே கொள்ளலாது.

1. ஒலிக்குறிப்பு ஒருமைப்பாடு — இது விஷயத்தில் விசேஷ அடையாளங்களுக்குப் பதில் விசேஷ எழுத்துக்களை உருவாக்கலாம்.

2. அறபுத் தமிழ் அகராதி — இதற்கு அறபுத் தமிழ் நூல்களில் காணப்படும் அரும்பத உரைகளை ஆதாரமாகக் கொள்ளலாம்.

3. அறபுத் தமிழ் இலக்கியக் கோவை — புராணம், நாயகம், கலம்பகம், முனைஜாத்து, அந்தாதி, திருப்புகழ், ஞானப்பாட்டு ஆகியவற்றின் சிறந்த பகுதிகளை மட்டுமல்லாமல், நாடகம், சிந்து, தாலாட்டு, கும்மி, படைப்போர் ஆகியவற்றின் பகுதிகளுடன் புராண வசனம், மார்க்க ஒழுக்கம், கிள்ளா முதலிய வசன நூல்களின் பகுதிகளையும் உள்ளடக்கியதாக இது அமைதல் வேண்டும்.

4. ஐ. ச. சி. வகுப்புக்களுக்கு மட்டுமல்லாமல் கீழ் வகுப்புக்களுக்கும் உகந்த, வாசினைப் புத்தகங்கள் வெளியிடப்படல் வேண்டும். இவை முஸ்லிம் மாணவர்களை நல்வழிப்படுத்தக்கூடிய இஸ்லாமிய வரலாற்றுச் சம்பவங்கள், கதைகள், இஸ்லாமிய கலாசாரத்தைப் பிரதிபலிக்கும் நிகழ்ச்சிகள் ஆகியன வற்றைச் சித்திரிப்பனவாக இருத்தல் வேண்டும்.

5. மொழி பெயர்ப்புக் கலை—அரசாங்க முஸ்லிம் ஆசிரியர் பாடசாலைகளில் இதற்குச் சிறப்பிடம் அளிக்கப்படல் வேண்டும்.

6. அறபுத் தமிழில் சிறுவர் இலக்கிய நூல்கள் — வருங்கால சந்ததியினருக்கு நாம் அளிக்கக் கூடிய முதுசொம் எமது கலாசார பாரம்பரியமே. இதன் அருமை பெருமைகளை அவர்கள் அறிந்து கொள்வதற்குச் சிறு வயதிலிருந்தே பயிற்சி யளித்தல் அவசியம். இதற்கேற்ற சிறுவர் இலக்கியங்கள் இஸ்லாமியக் கண்ணேட்டத்தில், அறபுத் தமிழில் வெளிவருதல் அவசியம். இந் நூல்கள் இங்கிலிஸ் மொழியில் ஏற்பட்டுள்ள நூல் அமைப்பு, அச் செழுத்து வடிவம் முதலான முன்னேற்றங்களை அனுசரித்தனவாக உருவாக்கப்படல் இன்றியமையாததாகும்.

7. இலட்சிய பூர்வமான திறனைய்வு — அறபுத் தமிழின் புனருத்தாரணத்துக்கு அத்தியாவசியமான அம்சங்கள் பற்றி மிகுந்த சிரத்தையுடன் ஆராய் தல் அவசியம். பழைய அறபுத் தமிழ் நூல்களின் பதவுரைகளிலும் பொழிப்புரைகளிலும் மட்டுமே காலத்தை விரயமாக்காது அந்நூல்களின் வரலாற்று ரீதியான அம்சங்கள், இலக்கியத் தராதரம், சாராம் சம், ஒப்பியல் ஆய்வு ஆகியவற்றிலும் இல்லாமியக் கண்ணேட்டத்தில் கவனஞ் செலுத்துதல் வேண்டும்.

இவ்வேழு திட்டங்களையும் நிறைவேற்றுதற் கென ஒரு சஞ்சிகை ஆரம்பிக்கப்பட்டால் நன்றாக இருக்கும். தனி ஒருவராலோ, ஒரு சிலராலோ இவ்வளவையும் சாதித்து விட முடியாது. கூட்டு முயற்சி தேவை. திட்ட வட்டமான அடிப்படையில் நிறைவேற்றப்பட வேண்டிய இப்பிரச்சினைகள் தென் இந்திய மூஸ்லிம் கஞ்சகும் பொதுவானவை என்பதால் அவர்களையும் நாம் கலந்தாலோசிக்கலாம். இவ்விதம் செய்வதனால் மொழி பெயர்ப்பு, மொழி யிருவம் ஆகியவற்றில் ஒருமைப்பாடு காண்பதுடன் அறபுத் தமிழின் அந்தஸ்து உயர்வதற்கும் வழி பிறக்கும். சுதந்திரத்தைக் காப்பதற்கு, ஐனநாயகத்தைப் பேணுதற்கு இடையருத் கண்காணிப்பு அவசியமென்பார்கள். அது போலவே, கலாசாரத் தனித்துவத்தைப் பேணிக் கட்டிக் காப்பதற்கும் அயராத திட்டவட்டமான பிரயாசைகள் இன்றியமையாதனவாகும். இப்பிரயாசைகளில் ஆர்வமுண்டாக்குவதற்கு இன்றைய விழா உதவி புரிய வேண்டுமென்று எல்லாம் வல்ல அல்லாஹுத்த ஆலா விடம் இறைஞ்சுவோமாக. ஆமீன்.

முஸ்லிம் தமிழ் இலக்கிய மரபு

எம். முகம்மது உவைஸ்

தமிழ் இனிமையான மொழி; திருந்திய மொழி; திருந்திய ஏனைய மொழிகளுள்ளும் உலகப் பொது மொழியாக விளங்கும் மொழி; யாதும் ஊரேயாவரும் கேளிர் என்ற சூற்றுக்கு இலக்கணமாக அமைந்த மொழி; தெளிமை மிக்க மொழி; ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தோன்றிய இலக்கிய, இலக்கணக் கருலூலங்களைக் கொண்ட மொழி; பல சமயத்தவரும் பல இனத்தவரும் தத்தமது மொழி யென உரிமை பாராட்டக் கூடிய முறையில் உருப் பெற்றுள்ள மொழி; ஒன்றிருடொன்று முரண்பட்ட பல்வேறு சமயக்கொள்களைத் தன்னிடத்தே கொண்டுள்ள மொழி; உலகின் பிரதான சமயங்கள் எனக் கருதப்படும் எல்லாச் சமயங்களைப் பற்றியும் அறிய விரும்புவோருக்கு அவரவர் விரும்பியவாறே அவற்றை அளிக்கவல்ல மொழி; சைவ, வைணவ, சமண, பெளத்த, கிறித்தவ, இஸ்லாமியச் சமயக் கோட்பாடுகள் அனைத்தும் தன்னிடமுள்ளது என்ற பெருமையை உடைய மொழி. இங்ஙனம் பல்வேறு சமயக் கோட்பாடுகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு தோன்றிய வெவ்வேறு சமய நூல்களுக்கும் பொதுப்படையான ஒற்றுமையுண்டு என்பது உண்மையே. எனினும், பல்வேறு சமய அடிப்படையில் தோன்றிய வெவ்வேறு இலக்கியப் பிரிவு

கஞ்சகும் உரிய சிறப்பியல்புகள் பல உள். இச் சிறப்பியல்புகளோடு சம்பந்தப்பட்டு இலக்கிய மரபும் வேறுபட்டு இருக்கிறது. இனி, இஸ்லாமிய அடிப்படையில் தொன்றிய தமிழ் நூல்களின் இலக்கிய மரபினை ஆராய்வோம்.

தமிழ் இலக்கியப் பரப்பிலே தொண்ணூற்று வகையான பிரபந்தங்கள் உண்டு என்பர். தொண்ணூற்று வகையான பிரபந்தங்களையும் அடிப்படையாக வைத்து எழுந்த மூஸ்லிம் தமிழ் நூல்கள் இல்லை எனினும் அவற்றுள் பலவற்றை மூஸ்லிம் தமிழ் இலக்கியப்பரப்பில் காணக் கூடியதாக இருக்கிறது. காப்பியம், ஆற்றுப்படை, அந்தாதி, பிள்ளைத்தமிழ், கலம்பகம், கோவை, அம்மானை, மாலை, ஏசல், கீர்த்தனை, சிந்து, திருப்புகழ், கும்மி, தாலாட்டு முதலிய பல பிரபந்த வகைகளை மூஸ்லிம் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் காணலாம். அவற்றின் சிறப்பியல்புகள் அத்தனையும் மூஸ்லிம் தமிழ் நூல்களிலே இருக்கின்றன. என்றாலும் இஸ்லாமியக் கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டே மூஸ்லிம் புலவர்களால் இப்பிரபந்தப்பாணியில் பாடப்பட்டுள்ளன. இப்பிரபந்தங்களுக்குரிய மரபு வழுவாது மூஸ்லிம் தமிழ்ப் புலவர்கள் தத்தம் நூல்களை இயற்றியுள்ளனர்.

மூஸ்லிம் புலவர்களால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட தமிழ் இலக்கியச் செல்வங்களைப் பொறுத்தவரையில் மற்றொரு சிறப்பியல்லை நாம் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. ஏனைய சமய அடிப்படையில் தொன்றிய தமிழ் நூல்களிலே காணமுடியாத புதுவகையான பிரபந்தவகைகளையும் மூஸ்லிம் புலவர்கள் உபயோகித்துள்ளனர். அவற்றுள் ஒன்று ‘படைப்

போர் என்று அழைக்கப்படுகிறது. இப்பிரபந்தத் தின் பெயர் தமிழ்ச் சொற்களைக் கொண்டதாக இருந்தபோதிலும் மூஸ்விம்களுக்கே உரிய பிரபந்தமாக இது காட்சியளிக்கிறது. அறபுமொழியில் கூட இத்தகைய கருத்தைக்கொண்ட ஒரு பிரபந்த வகை இல்லை என்றே கூறலாம். இல்லாமிய வரலாற்றிலே நடைபெற்ற போர்களைப்பற்றிய வருணனைகளை மாத்திரமே கொண்ட இப்பிரபந்த வகையை வேறெந்த நாட்டு இல்லாமிய இலக்கியத்திலும் காணமுடியாது. ஆங்கிலத்திலே (War-ballad) என்பதற்குச் சமமான சிறப்பியல்புகளைக் கொண்ட “படைப்போர்” என்ற இப்பிரபந்தம் மூஸ்விம் தமிழ் இலக்கியத்தின் தனிச்சிறப்பமிசமாகத் திகழ்கிறது.

அறபுச் சொற்களால் அழைக்கப்படும் பிரபந்த வகைகளையும் மூஸ்விம் தமிழ் இலக்கியத்தில் காணலாம். “முனுஜாத்”, “கிஸ்ஸா” “மஸ்அலா”, என்பன இத்தகைய பிரபந்த வகைகளாகும். முனுஜாத் என்ற அறபுச் சொல் ஒரு தொழிற் பெயராகும். “இரகசியமாக உச்சரித்தல்” என்பது அவ்வறபுச் சொல்லின் பொருளாகும். ஆசீர்வாதம் பெற உச்சரிக்கும் முறையாக இருந்தது. பிற்கால உபயோகத்தில் அல்லாஹாத்தஆலாவினதும் அவனது நன்மாராயத்தைப் பெற்ற அடியார்களினதும் புக்கழைக் குறையிரந்து பாடும் பாடலாக முனுஜாத் மாறியுள்ளது. எந்த ஒரு மூஸ்விம் புலவரும் அல்லாஹாத்தஆலாவின் பேரிலாவது ஒரு முனுஜாத்தைப் பாடத் தவறுவதில்லை. ‘கிஸ்ஸா’ என்ற பிரபந்த வகையும் அறபுமொழியைச் சார்ந்தது. இது மூஸ்விம்களுக்கே உரிய பிரபந்தவகை. கதை சொல்லுதல் என்பது கிஸ்ஸா என்ற அறபுச் சொல்லின்

பொருளாகும். முஸ்லிம் பெரியார் பலரின் வாழ்க்கையை செய்யுள்ளும் உரைநடையிலும் இயற்றி, அவற்றை முஸ்லிம் புலவர் “கிஸ்ஸா” என்று அழைத்தனர். கேள்வி அல்லது பிரச்சினை என்பதை ‘ஸாஆல்’ என்று அறபுமொழியில் வழங்குவர். ஸாஆல் என்று சொல்லிவிருந்தே “மஸ்அலா” என்பது தோன் றியுள்ளது. “மஸ்அலா” என்ற ஒருவகைப் பிரபந்தம் முஸ்லிம் புலவர் தமிழ் இலக்கியத்தில் புகுத்தியுள்ளனர். ஒருவர் விணை எழுப்ப மற்றவர் விடை பகரும் பாணியில் உள்ள நூல்களையே மஸ் அலாக்கள் என்று அழைப்பர். மஸ் அலா என்ற இப்பிரபந்தமும் முஸ்லிம்களுக்கே உரியதொன்றாகும்.

பாரசீக மொழியில் ஒருவகைப் பிரபந்தம் “நாமே” என்று வழங்கப்படுகின்றது. ஒருநால், ஒருக்கதை, வாழ்க்கை வரலாறு அல்லது நிகழ்ச்சிகளின் வரலாறு என்பனபோன்ற கருத்துக்களை உடையது, “நாமே” என்ற பாரசீகச் சொல். அதே சொல்லைத் தயிழில் ‘நாமா’ என்று திருத்தி ஒருவகையான பிரபந்தத்தை உருவாக்கியுள்ளனர் நம் முஸ்லிம் புலவர்.

ஓவ்வொரு நாலிலும் காப்புச்செய்யுள் இடம் பெறுவது இன்றியமையாத ஒரு மரபாகும். எந்த ஒரு புலவரும் கடவுளை வாழ்த்தாது தமது நூலை ஆரம்பிப்பதில்லை. காப்பியங்களைத் தவிர்ந்த ஏனைய பிரபந்தங்கள் ஓவ்வொன்றிலும் ஓவ்வொரு காப்புச்செய்யுள் உண்டு. மக்காக் கலம்பகத்தின் காப்புச்செய்யுள்,

வல்லான் முற்று முணர்ந்தான் றன்னைச்
சொல்லா லுளத்தாற் செயலாற் ரெழுவாம்.
என்று அமைந்துள்ளது. காப்பியத்திலோவெனின்
கடவுள் வாழ்த்து என்று ஒரு படலமே அக்காப்

பியத்தின் காப்புச்செய்யுட்களைக் கொண்டு அமைந்துள்ளது. பொதுவாகத் தமிழ்மொழியிலே தோன்றிய காப்பியங்களில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தெய்வங்கள் கடவுள் வாழ்த்திலே வாழ்த்தப்படுகின்றன. ஆனால் இஸ்லாமோ அல்லாஹ் ஒருவனே ஒரே ஆண்டவன் என்ற கொள்கையை உடைய மதமாகும். எனவே முஸ்லிம் புலவர்களால் இஸ்லாமிய அடிப்படையில் இயற்றப்பட்ட காப்பியங்களில் உள்ள கடவுள் வாழ்த்துப் படலங்களில் அல்லாஹ் ஒருவனே முதலில் வாழ்த்தப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு கடவுள்வாழ்த்துப் படலத்திலும் மூன்று அல்லது நான்கு செய்யுட்கள் அல்லாஹுத்த ஆலாவைப் புகழ்ந்து பாடப்பட்டனவாக இருக்கும். இதனை அடுத்து, நபிமார்கள் கடவுள் வாழ்த்தில் புகழப் படுகிறார்கள். முதலில் நபிகள் நாயகம் முகம்மது நபி (ஸ்ல) அவர்களையும் பின்னர் முஹசல்லைன நபி மார்களையும் அப்பால் பொதுப்படையாக எல்லா நபிமார்களையும், ஓரிலட்சத்து நாற்பத்து நாலாயிரம் நபிமார்களையும் புகழ்வர். நபிகள் பெருமானார் (சல்) அவர்களைத் தொடர்ந்து இஸ்லாமியப் பேரரசில் செங்கோல் செலுத்திய நான்கு கலீபாக்களும் ஸெய்யதுனு அழைக்கர் (றலி), செய்யதுனு உமர் (றலி), ஸெய்யதுனு உதுமான் (றலி), ஸெய்யதுனு அலி (றலி) ஆகியவர்கள் இதே ஒழுங்குமுறையில் கடவுள் வாழ்த்தில் பாடப்படுவார்கள். இவ்வாறு கலீபாக்களைப் புகழ்வதிலும் ஒரு சிறப்பமிசத்தை முஸ்லிம் புலவர்கள் கடைப்பிடித்துள்ளனர். அச்சிறப்பமிசத்தைக் கடவுள் வாழ்த்தில் புகுத்துவதை ஒரு மரபாகக்கருதிப் பேணிவந்துள்ளனர். ஸெய்யதுனு அலி (றலி) அவர்களைப் புகழ்ந்து பாடிய ஒவ்வொரு புலவரும் அலியார் பற்றிய செய்யுளை மிக்க ஒசை நயத்துடன் இயற்றியுள்ளார். போர்புரிவதிலே

தனிப்பெரும் ஆற்றலுடையவர் ஸெய்யதுடை அலி (றலி) அவர்கள். எனவே அப்பெரியாருடைய வீரத்தை வீறுநடையில் பாடுவதையே புலவர் பெரி தென் மதித்துவர்களானார். நாலுயார்களைப் பாடிய பின்னர் புலவர் ஸெய்யதுடை ஹஸன் (றலி) ஸெய்யதுடை ஹாஸன் (றலி) ஆகியோரைப் புகழ்வர். அதை அடுத்து அல்லாவுக்கு நெருங்கியவர்கள் என்று பொருள்படும் அவுலியாக்களைப் பாடுவர். அவுலி யாக்களைப் பாடும்பொழுது முகியித்தீன் அப்துல் காதிரு ஜீலானி (றலி) அவர்களுக்கே முதலிடம் அளிக்கப்படுகிறது. இவ்வாறு புகழ்ந்தபின்னர் புலவர் தம்மைப்பற்றிய முத்திரைக் கவியை அமைப்பதற்கு முன்னர் பல்வேறுவகைகளிலும் தமக்கு உதவிபுரிந்த கொடைவள்ளுக்கள் முதலாயினேரைப் பாடிப் புகழ்வர்.

காப்பியம் போன்ற பிரபந்தங்களில் கடவுள் வாழ்த்தைத்த் தொடர்ந்து நாட்டு நகர வருணைகள் இடம் பெறுகின்றன. நாட்டு வருணையில் ஆற்று வருணையும் இடம் பெறுகிறது. ஆற்று வருணையைக் கம்பனைப்போல் ஒரு தனிப்படலமாக அமைக்கும் புலவரும் உள்ளனர். நாட்டு வருணையில் ஆற்று வருணை முதலிடத்தைப் பெறுகின்றது. நாட்டின் செழிப்புக்கு நீர் இன்றியமையாதது. எனவே நாட்டின் வளத்துக்கு அவசியமான நீர் பெறப்படும் இடம் முதலில் வருணைக்கப்படலாயிற்று. ஆற்றின் தோற்றம் அது பாயும் பிரதேசம் ஆற்று வெள்ளத்தினால் கொண்டு போகப்படும் பொருள்கள் முதலில் இன்னேரன்ன இவ்வருணையில் இடம் பெறுகின்றன. அதைத் தொடர்ந்து குறிஞ்சி, பாலை, மூல்லை, மருதம், நெய்தல் என்ற ஜிவகை நிலங்களும் வருணைக்கப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு வகையான

நிலமும் மிக நுணுக்கமாக விவரிக்கப்படுகின்றது. வெவ்வேறு நிலப்பிரதேசங்களிலும் உள்ள நிலத் தின் நன்மை, மரங்களிலும் மிருகங்கள், பறவைகள் முதலிய இன்ன பிறவும் வருணிக்கப்படுகின்றன. நகரத்தை வருணிக்கும் பொழுது நகரத்தின் பிரதான அம்சமான கோட்டை, அதனைச் சுற்றி யுள்ள மதில், அகழ், அவற்றின் உறுப்புக்கள் முதலியன விவரிக்கப்படுகின்றன. இத்தகைய நாட்டு நகரவருணைகள் ஒரு நூலின் நாட்டுப்படலம், நகரப்படலம் என்னும் இரண்டு படலங்களோடு நின்று விடுவதில்லை. சூரியோதயம், சந்திரோதயம் போன்ற காட்சிகள் நூல் முழுவதிலும் அங்குமிங்குமாக வருணிக்கப்படுகின்றன. காப்பிய இலக்கணங்கள் அமையப்பெற்ற பெரும்பாலான மூஸ்லிம் தமிழ் நூல்கள் அறபு நாட்டையே மையமாகக் கொண்டு தோன்றியுள்ளன. என்றாலும் நெல்விளையும் கழனிகளும் மரத்தோப்புக்களும் பூஞ்சோலைகளும் வானளாவும் கட்டடங்களும் மலிந்த ஒரு நாடாகவே அறபு நாடு வருணிக்கப்பட்டுள்ளது. தேன்கொளிக்கும் நாடாகவே புகழப்பட்டுள்ளது. இதற்குக் காரணம் பெரும்பாலான மூஸ்லிம் புலவர்கள் தத்தம் நூல்களுக்குப் பின்னணியாகத் தத்தம் வாழ்க்கைக்கு இருப்பிடமான இயற்கை வளம்மிக்க பிரதேசங்களையே அடிப்படையாக வைத்துப்பாடியுள்ளனர். சிற்சில சந்தர்ப்பங்களில் அறபு நாட்டில் காண முடியாத மிருகங்கள், பறவைகள் முதலியனவும் அங்கு இருந்தனவாகப் பாடப்பட்டுள்ளது. படம் பிடித்துக்காட்டப் பட்டுள்ளது. பாலைவனத்தைப் பாடும் பொழுதோவெனின் அவர்கள் உண்மையிலே மிகக் கொடுரமான பாலை நிலத்தையே பாடியுள்ளனர் என்பது ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. பொதுவாக மூஸ்லிம் புலவர்களுக்குத் தமிழ் நூல்களை

இயற்றுவதற்குத் தமிழ் நாட்டுச் சூழலும் சிறப் பாக இராமநாதபுரப் பாலைநிலக்காட்சிகளும் பெரி தும் பயன்பட்டன எனலாம்.

முஸ்லிம் தமிழ் இலக்கியங்களுள் மிகப்பெரும் பாலானவை நபிகள் நாயகம் முகம்மது(சல்) அவர்களையே பாட்டுடைத்தலைவராகக்கொண்டு பாடப் பட்டுள்ளன. முகம்மது நபி(சல்) அவர்களுக்கு முற் பட்ட நபிமார்களுள் இபுருகீம் நபி(அலை) அவர்களையும் சலையுமான் நபி (அலை) அவர்களையும் பாட்டுடைத்தலைவராகக் கொண்டு முறையே திருமணி மாலை, இராஜநாயகம் என்ற காப்பியங்கள் தோன்றி யுள்ளன. ‘யூசுபுநபி கிஸ்ஸா’ என்னும் நூலில் யூசுப் (அலை) அவர்கள் பாட்டுடைத்தலைவராக அமைந்துள்ளார்கள். மக்காக் கலம்பகத்தின் பாட்டுடைத்தலைவர் திருநபி(சல்) அவர்களாவர். பலவேறு காலங்களில் வாழ்ந்த முஸ்லிம் பெரியார்களும் முஸ்லிம் தமிழ் நூல்கள் பலவற்றிற்குப் பாட்டுடைத்தலைவர்களாக அமைந்துள்ளார்கள். பாட்டுடைத்தலைவரை எவ்வளவிற்குப் புகழ் முடியுமோ அவ்வளவிற்குப் புகழ்ந்து பாடுவர் புலவர். அதே போன்று பாட்டுடைத்தலைவரின் பரம விரோதியை எவ்வளவிற்கு இகழமுடியுமோ அவ்வளவிற்கு இகழ்ந்துவிடுவர். பாட்டுடைத்தலைவரின் தலைசிறந்த பண்புகளுக்கு முற்றிலும் முரணை தன்மைகளை உடையவர்களாக அவ்வெதிரிகள் வருள்ளிக்கப் படுவர். அவ்வெதிரிகள் கெட்டவை அனைத்தினதும் இருப்பீடமாக—நிலைக்களாக வாழ்கின்றனர் எனப் புலவர் படம் பிடித்துக் காட்டுவர். தத்தம் விருப்பு வெறுப்புக்கேற்ப பாத்திரங்களைத் தத்தம் நூல்களில் படைப்பதுதான் புலவர்கள் மேற்கொள்ளும் மரபு. சில சமயங்களில் பாட்டுடைத்

தலைவரின் ஒழுக்க முறையில் சிறப்பாகத் தென்படும் ஒரு குறையையும் புலவர் சுட்டிக்காட்டுவர். முஸ்லிம் புலவர் தத்தம் நூல்களில் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்ட முஸ்லிம் பெரியார் ஒவ்வொரு வரும் ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாத் தனிப்பெருந் தலைவர்களாகவே வருணிக்கப் படுகின்றனர். முஸ்லிம் மக்களுக்கு முன்மாதிரியாக வாழ்ந்தவர்களா தலைவர் அவர்தம் வாழ்க்கையில் குறைகாணல் முடியாத காரியமாகும். இங்ஙனம் காய்வேண்டியவர்களை முஸ்லிம் புலவர்கள் காய்ந்தும் உவக்கவேண்டியவர்களை உவந்தும் நூல்களை யாத்துள்ளனர்.

ஏழாம் எட்டாம் நூற்றுண்டுகளில் வாழ்ந்த ஆங்கில முறைப்படி பெரும்பாலும் ஆங்கிலப்பாணியில் தத்தம் நூல்களை யாத்தனர் என்றும் அவர்கள் நூல்களுக்குப் பொருளாய் அமைந்தவை இலத்தீன் மொழியிலிருந்த மதச்சார்புடைய கருத்துக்கள் என்றும் கூறப்படுகின்றது. இதே கூற்றைச் சற்று மாற்றினால் இக் கூற்று முஸ்லிம் தமிழ் இலக்கியத்துக்கும் மிகப் பொருத்தமுடையது எனக் கூறலாம். முஸ்லிம் புலவர்கள் தமிழ் மொழியில் இயற்றிய நூல்கள் பெரும்பாலும் தமிழ் முறைப்படி தமிழ்ப் பாணியில் அமைந்திருந்தன. ஆனால் முஸ்லிம் புலவர்களில் தமிழ் நூல்களுக்கு அறபு மொழியிலிருந்த சமயச் சார்புடைய கருத்துக்களே பொருளாய் அமைந்துள்ளது. தமிழ் மொழியை வீட்டுமொழியாகக் கொண்ட முஸ்லிம் மக்களிடையே இல்லாமிய அறிவை பரப்பும் முகமாகவே முஸ்லிம் புலவர்கள் தமிழ் நூல்களை இயற்றியுள்ளனர் என்பது வெளிப்படை. முஸ்லிம்களிடையே மதப் பற்றை நிலைபெறசெய்யும் முகமாகவே இந்நூல்கள் தோன்றியுள்ளன. ஒரு முஸ்லிம் பிறந்தது

முதல் இறக்கும் வரை கடைப்பிடிக்க வேண்டிய அனைத்தையும் தெளிவாகக் கூறுகின்றது இஸ்லாம். இவை அனைத்தையும் தன்னிடத்தே கொண்டுள்ளது முஸ்லிம் புலவர்களின் தமிழ் இலக்கியம். முஸ்லிம் பெரியார்களின் முன்மாதிரியான வாழ்க்கை, இஸ்லாமிய வரலாற்றிலே நடை பெற்ற தலைசிறந்த நிகழ்ச்சிகள் இன்னேரன்ன பல வற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு தோன்றியுள்ளது இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம். இஸ்லாமியப் போதனைகளைத் தமிழ்க் கவிதையில் வழங்கியுள்ளனர் முஸ்லிம் புலவர்கள், படிப்போர் உள்ளங்களில் பதியும் முகமாக அவற்றை இயற்றியுள்ளனர். இஸ்லாத்திற்கு முற்றிலும் முரணாகாத முறையில் தமிழ் நூல்களை இயற்றத் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த முஸ்லிம் புலவர்கள் பற்பல விதமாக முயன்றுள்ளனர். எனினும் முஸ்லிம் தமிழ் நூல்களை நுணுகி ஆராயும் ஒருவருக்கு இஸ்லாத்துக்கு முரணை கருத்துக்கள் அந் நூல்களில் ஆங்காங்கே காணக்கூடியனவாக இருக்கின்றன.

தமிழ் நாட்டிலே வாழ்ந்த முஸ்லிம் புலவர்கள் பெரும்பாலும் இந்து மதச் சூழலிலேதான் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். பெரும்பாலும் சைவ வைணவ மதக் கோட்பாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு கோன்றிய தமிழ் நூல்களில் அவர்கள் பாண்டித்தியம் பெற்றிருந்தனர். எனவே இஸ்லாத்துக்கு முரணை கருத்துக்கள் முஸ்லிம் புலவர்களால் இயற்றப்பட்ட தமிழ் நூல்களிலே புகுத்தப்பட்டுள்ளன. சில சமயங்களில் அத்தகைய கருத்துக்கள் இஸ்லாத்துக்கு முரணைவை என அறியாமலேயே முஸ்லிம் புலவர்கள் அவற்றைப் புகுத்தி இருக்கலாம். அத்தகைய கருத்துக்கள் இஸ்லாத்துக்கு முரணை

நைவ என்பதை உணராமல் இருந்திருக்கலாம். புலவர்கள் கற்பனை உலகில் சஞ்சரிக்கும்பொழுது இத்தகைய முரண்பாடுகள் அவர்களுக்குத் தோற் ரூமலிருக்கலாம்.

தமிழ் நாட்டை எடுத்துக்கொள்வோம். தமிழ் நாட்டிலே கமக்காரர் வயல்களிலே வேலைசெய்யப் போகும்முன்னர் சூரியனைக் கையால் தொழுவர். தத் தம் குலங்களுக்குரிய தெய்வங்களை வணங்குவர். இன் ஞேரன்ன சமயாசாரங்களைப் பின்பற்றுவர். சீருப் புராண ஆசிரியர் உமறுப்புலவர் அறபு நாட்டிலே யும் இவ்வாறே நடந்தது எனத் தமது நூலில் பாடி யுள்ளார். அறபுநாட்டுக் கமக்காரரும் ‘கதிரவன் றனைக் கையாற் ரெழுது, குலந்தரு தெய்வ வணக்கமும், செய்து’ நெல் விதைத்தனர் என உமறுப் புலவர் சீருப் புராணத்திலே குறிப்பிடுகிறார். இந்துக் கள் தத்தம் விழாக் காலங்களில் தத்தம் இல்லங்களுக்குச் செல்லும் முன்றில்களில் ‘கோலங்கள்’ இடுவர். அவ்வாறு கோலங்கள் இட்டுப் பூசை செய்வர். நபிகள் நாயகம் (ஸ்ல) அவர்களின் தவப்புதல்வியான பாத்திமா (றலி) நாயகியின் திருமண வைப வத்தைப் பாடப் புகுந்த உமறுப்புலவரே பழைய மணலை அகற்றப் புதுமணலைப் பரப்பும்படி பறையடிக்கப் பட்டதாகக் கூறுவதோடு நின்று விட வில்லை. வீட்டு முற்றங்களிலே கோலங்களை இடும்படி யாகவும் பறைசாற்றப் பட்டதாகப் பாடுகின்றார். இதனைத் தொடர்ந்து வரும் வருணனைகளிலே அறபு நாட்டிலே மக்கமாநகரிலே உள்ள வீடுகளின் முற்றங்களிலே கோலங்கள் வரையப் பட்டதாகவும் விவரிக்கிறார். இது உமறுப் புலவரது குற்றமன்று. அவருடைய அன்றைய சூழ்நிலை அவரை அவ்வாறு

செய்யத் தூண்டிவிட்டது. பறை சாற்றுவதைப் பற்றிக் கூறிய உமறுப் புலவர் அவர்கள் அறபு நாட்டிலும் வள்ளுவர்களே பறைசாற்ற உபயோகிக்கப்பட்டனர் என வருணிக்கிறார். அவ்வாறு அறபு நாட்டிலே பறை சாற்ற வள்ளுவர் உபயோகிக்கப்பட்டனர் என்று கூறும் அதே சந்தர்ப்பத்தில் அவ்வாறு பறை சாற்றுவதற்குத் தமிழ் நாட்டைப்போல் யானைகள் உபயோகிக்கப்படவில்லை; ஒட்டகங்களே உபயோகிக்கப்பட்டன என்று பாடுகிறார். இவ்வாறு தமிழ் இலக்கிய மரபைப் புகுத்துவதோடு நின்று விடாது அதனை அறபு நாட்டு இயற்கையோடு பொருந்தக் கூடிய முறையில் அமைத்துச் செல்வதையும் முஸ்லிம் புலவர்கள் மேற்கொண்டுள்ளனர் என்பதையும் மறந்துவிடக்கூடாது. இவ்வாறு இஸ்லாத்துக்கு முரணை கருத்துக்கள் முஸ்லிம் புலவர்களின் தமிழ் நூல்களிலே இருக்கக் காணலாம். இஸ்லாமிய அடிப்படையில் தோன்றிய தமிழ் நூல்களைப் பதிப்பித்துப் பிரசரிப்போர் இவற்றைச் சுட்டிக்காட்டி வெளியிடுதல் அனைவருக்கும் பயனுடைய கைங்கரியமாகும்.

இனி, முஸ்லிம் புலவர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட யாப்பு முறையை நோக்குவோம். தமிழ் இலக்கியத்திலே எந்த எந்த யாப்புமுறை கையாளப்பட்டுள்ளனவோ அந்த அந்த யாப்புமுறை அனைத்தையும் முஸ்லிம் புலவர்கள் மேற்கொண்டுள்ளனர். பல்வேறு வகையான யாப்புமுறைகளை முஸ்லிம் புலவர்கள் யாத்த பல்வேறுவகையான பிரபந்தங்களிலிருந்து நாம் அறியக்கூடியவர்களாயிருக்கிறோம், கலம்பகத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். பல்வேறு வகையான யாப்பு முறைகள் கலம்பகப் பிரபந்தத்திலே உபயோகப்படுத்தப் பட்டிருக்கும். மக்காக் கலம்

பகம், குவைலிர்க்கலம்பகம், பகுதாதுக் கலம்பகம் போன்ற மூஸ்லிம் புலவர்களால் இயற்றப்பட்ட கலம்பகங்களிலே இத்தகைய யாப்புமுறைகள் அனைத்தையும் காணலாம். ஆரூயிரத்துக்கும் அதிகமான செய்யுள்களைக்கொண்டபுதுகுஷ்ணாம் என்னும் காப்பியத்தில் சித்திரக் கவிகள் பல இடம் பெற்றிருப்பதைக் காணலாம். மூஸ்லிம் புலவர்களால் இயற்றப்பட்ட தமிழ்க் காப்பியங்களில் பொதுவாக விருத்தப்பாக்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. எனினும் மாலை போன்ற பிரபந்தங்களில் ‘தொங்கல்’ என்னும் ஒரு வகை விருத்தம் உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளது. நூலாசிரியர்கள் ‘தொங்கல்’ என்றே அழைக்கின்றனர். ஒரு கவிஞர் மாத்திரம் தமது நூலில் அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம் என அழைக்கப்படும் ‘தொங்கல்’ என்று ‘தொங்கல்’ செய்யுட்களுக்கு வரையறை வசூத்துள்ளார். இங்கும் அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தத்தைத் ‘தொங்கல்’ என்று வேறு எவரும் அழைப்பதாகத் தோன்ற வில்லை. அறபு எழுத்துக்களால் எழுதப்பட்ட தமிழ் நூல்களில் கூட கவிஞர்கள் அத்தகைய பாடல்களைத் தொங்கல் என்றே அழைத்துள்ளனர் என்பதும் ஈண்டு நோக்கற் பாலது. இத்தகைய விருத்தங்கள் ‘தொங்கல்’ என்று ஏன் அழைக்கப்பட்டன, யாப்புமுறைக்கும் தொங்கல் என்ற சொல்லுக்கும் எவ்வாறு தொடர்பு ஏற்பட்டது, இவ்வாறு அழைக்கப்படுவதற்குத் தொங்கல் என்ற சொல்லின் சிறப்புக்கருத்து யாது, அச்சொல்லைக்கொண்டு அத்தகைய பாவினத்தை மூஸ்லிம் கவிஞர் மேற்கொள்ளவும் மூஸ்லிம் அல்லாத கவிஞர் அச்சொல்லை அக்கருத்தில் மேற்கொள்ளாமல் இருக்கவும் காரணம் என்ன என்ற இன்னேரன்ன வினாக்களுக்கு விடை அளிக்க சுருக்கமான இக்கட்டிரை இடமளிக்காது. இது நுண்ணிதாக ஆராய வேண்டியதொன்றாகும்.

முஸ்லிம் புலவர்கள் தத்தம் தமிழ் நூல்களை இயற்றுவதற்கு முன்னர் தமிழ் மொழியிலேயுள்ள பண்டைய இலக்கியப் பொக்கிசங்களை நன்கு கற்றுள்ளனர். தேர்ச்சி பெற்றுள்ளனர். அவர்களின் நூல்களிலே அதனை வலியுறுத்தும் சான்றுகள் ஏராளமாக இருக்கக் காணலாம். காப்பிய இலக்கணங்களைமந்த முஸ்லிம் நூல்களாயினுஞ்சரி ஏனைய பிரபந்த இயல்புகள் உள்ள முஸ்லிம் பிரபந்தங்களாயினுஞ்சரி அனைத்துக்கும் முன்பிருந்த இலக்கியங்களே முன்மாதிரியாக அமைந்திருந்தன. எனவே பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்களில் உள்ள சொற்களையும் சொற்றெருட்டர்களையும், கருத்துக்களையும், உவமை உருவங்களையும் மாற்றியும் மாற்றுமலும் திருத்தியும் திருத்தாமலும் சுருக்கியும் விரித்தும் மரபு பிறழாது முஸ்லிம் புலவர்கள் மேற்கொண்டுள்ளனர். எட்டுத் தொகை நூல்களுள் ஒன்றெனக் கருதப்படும் கலித் தொகையை எடுத்துக் கொள்வோம். கலித்தொகையில் உள்ள குறிஞ்சிக் கலியில் தமிழ் நாட்டின் இயற்கை வளம் சொல்லோவியங்களாகத் தீட்டப் பட்டுள்ளன. குறிஞ்சிக்கலியின் ஐந்தாம் பாட்டின் ஒரு பகுதியை எடுத்துக் கொள்வோம். இப்பகுதியில் ஒரு காட்சி வருணிக்கப் படுகிறது. ‘எங்கும் ஒரே இடி முழக்கம். நெருப்பைக் கக்குவது போன்ற மின்னல். எங்கும் ஒரேமழை. மழையோடு கடுமையான இருட்டு. அப்பொழுது நேரமோ நடுயாமம். அக்காரிருள் யாமத்துக்கு வெளிச்சத்தை அளிப்பது விட்டு விட்டு மின்னும் மின்னல். அவ்வேளையில் அங்கே ஆண்யானைவருகிறது. தனிமையாக வரவில்லை. பெண்யானையை அழைத்துக் கொண்டே வருகிறது. வந்து புன்செய் நிலத்திலே மேய்கின்றன. அங்குமிங்குமாகச் சென்று மேயும் யானைகள் கண்களுக்குப் புலப்படாவிட்டாலும் அவை நடப்பதினால் ஏற்படும் அடியின்

சத்தம் காதுகளுக்கு எட்டுகிறது, அங்கே ஒர் ஆசினிப்பலா இருக்கின்றது. அந்த ஆசினிப்பலாவிலே ஒரு பரண். மரத்திலே கட்டப்பட்ட ஒரு சிறு வீடு. அப்பரணிலே ஏறி ஒரு கானவன் வயலைக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறான். யானைகளின் நடையின் ஒசை அப்பரணிலுள்ள கானவனின் காதுகளை எட்டுகிறது. அந்தப் பரணிலே ஒரு கவன். கவன் என்பது ஒரு பொறி. அந்தக் கவனிலே கல்லும் உண்டு. யானை முதலிய மிருகங்கள் வந்து பயிர்களை அழிக்கும் போது இக்கவனமும் கல்லும் உபயோகிக்கப்படுகின் றன். வேகமாக கல்லை வீசக்கூடிய இக்கவனைப் பயன் படுத்துகிறான். கானவன் கவனில் பொருத்திக் கல்லை வேகமாக எறிகிறான். அந்தக் கல் என்ன செய்கிறது? மலையிலேஇருந்த வேங்கை மரத்தைத் தாக்குகிறது. பிரகாசம் பொருந்திய வேங்கைப் பூக்களைச் சிதறு கிறது. ஆசினிப் பலாவிலே விழும் பருவத்தை எய்தி யுள்ள பழங்களை விழுத்துகிறது. மலையிலே வண்டுகள் கட்டிய தேன்கூட்டைத் துளைக்கிறது. அதனை ஊடுரு விச் செல்கிறது. சென்று நறுமணமுடைய மாமரத் தின் பசுமையான கிளைகளை உழக்குகிறது. அத்தோடு நின்றுவிடவில்லை அக்கல். குழையுடைய வாழை மரத்தின் கொழுவிய மடலைக் கிழித்துக்கொண்டு செல்கிறது. பின்னர் அக்கல் பலாவினது பழத்துட் சென்று தங்குகிறது. இங்கே உள்ளுறை உவமமும் பொருந்தியுள்ளது. இனி, இக்கருத்துக்களைக்கொண்ட பகுதியைப் படிப்போம்.

‘இடு உமிழ்பு இரங்கிய விரவு பெயல் நடு நாள்,
கொடி விடுபு இருளிய மின்னுச் செய் விளக்கத்து,
பீடியொடு மேயும் புன்செய் யானை
அடி ஒதுங்கு இயக்கம் கேட்ட கானவன்
நெடு வரை ஆசினிப் பணவை ஏறி,

கடு விசைக் கவண்யில் கல் கை விடுதலின்,
 இறு வரை வேங்கை ஒள் வீ சிதறி,
 ஆசினி மென் பழம் அளிந்தவை உதிரா,
 தென் செய் இருஅல் துளைப்போகி,
 நறு வடி மாவின் பைந் துணர் உழுக்கி,
 குலையுடை வாழைக் கொழு மடல் கிழியா,
 பலவின் பழத்துள் தங்கும் . . . . .

என்ற இச் செய்யுற் பகுதியில் பொருந்தியுள்ள
 அதே கருத்துக்களை முஸ்லிம் கவிஞர் ஒருவர் தமது
 காப்பியத்தில் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கிறார்.
 அவர் வேறு யாருமல்லர். நாகூர் மகா வித்துவான்
 வா. குலாம்காதிறு நாவலர் அவர்களேயாவார்.
 அவருடைய நூல்களுள் ஒன்றுகிய ஆரிபு நாயகம்
 யாழிப்பாணத்தில் அரங்கேற்றப்பட்டது. ஆறுமுக
 நாவலரின் மருமகனான வித்துவான் பொன்னம்
 பலப்பிளையின் தலைமையில் நடந்தது அவ்வரங்
 கேற்று விழா. இங்ஙனம் யாழிப்பாணத்தவரால்
 போற்றப்பட்ட குலாம் காதிறு நாவலர் அவர்களால்
 இயற்றப்பெற்ற இன்னெரு நூல் உண்டு. நாகூர்ப்
 புராணம் என்பது அந்நூல். சற்று முன்பு எடுத்துக்
 காட்டப்பட்ட கலித்தொகைக் குறிஞ்சிக் கலியில்
 இடம் பெற்றுள்ள கருத்துக்களைக் குலாம் காதிறு
 நாவலர் தமது நாகூர்ப் புராணத்தில் உள்ள ஒரு
 பாடலில் இவ்வாறு அமைத்துப்பாடியுள்ளார்:

மழையிரு ணள்ளளன் யாமம் வான்றவழ் மின்னி
 னேக்கி
 யழைவரு பிடியி னேடுமூற் றப்புன் செய்யின்
 மேயுங்
 களைகரி யரவத் தோச்சுங் கானவர் கவணி றுவிற்
 றுளைப்போ பலவிற் காய்த்துத் தூங்கிரும் பழம்
 போய் வைகும்

கலித்தொகையில் குறிஞ்சிக் கவியில் உள்ள
பதின்மூன்றாம் செய்யுளை எடுத்துக்கொள்வோம்.

காட்டிலே புலி உண்டு. வளைந்த வரியினையுடை
யது அப்புலி. அப்புலியை யானை தாக்குகிறது. யானை
அதன் பயனாக வருத்தமுறுகிறது. பின்னர் மலையடி
வாரத்தில் துஞ்சுகிறது. அப்பொழுது அந்த யானை
ஒரு கனவு காண்கிறது. துயில் கொள்வதற்குமுன்
புலியுடன் சண்டையிட்ட காட்சியையே கனவு காண்
கிறது அவ் யானை. திடீரென விழித்தெழுகிறது.
யானைக்கு வருகிறது கோபம். அவ்வாறு விழித்
தெழுந்த யானைக்கு வேங்கை மரம் தென்படுகிறது.
வேங்கை மரமோ புதிதாக மலர்ந்துள்ளது. அன்று
மலர்ந்த வேங்கை மரம் புலியைப் போல் காட்சி
அளிக்கும். வேங்கை மரத்தைக் கண்ட யானை அத
னைப் புலியென நினைக்கிறது. உடனே அதனைத் தாக்கு
கிறது. வேங்கை மரத்தை வலிமையோடு தாக்கு
கிறது. வேங்கை மரத்தைத் தாக்கியதனால் அதன்
வலிமையை அது இழக்குகிறது. அதன் பயனாக
யானை வெட்கம் அடைகிறது. அதன் கோபம் தனி
கிறது. வேங்கை மரத்தைக் காணும்போதெல்
ஸாம் வேங்கைமரம் உள்ள அத்திசையையே பாராது
நானிச் செல்கிறது அவ்யானை. இப்பகுதியிலும் உள்
ஞறை உவமம் அமைந்துள்ளது. இதே கருத்துக்
களையே குலாம் காதிறு நாவலர் தமது நாகூர்ப்
புராணத்தில் உள்ள மற்றொரு செய்யுளின் மூலம்,

புலிபொரு துறங்கும் வேழும் பொருந்திய
நனவிற் செய்த
வலிகெழு செய்தி யாங்கு வருங்கன விடத்துக்
காண்டு

நவிவுடன் விழித்து நிற்கு நறுமலர் வேங்கை
தாக்கி
மலிசினந் தணிய நாணி வழைவயிற்றுஞ்சு
கிற்கும்.
என்று பாடியுள்ளார்.

அடுத்து, முஸ்லிம் தமிழ் இலக்கியத்துக்கேயுரிய
மற்றெருரு சிறப்பியல்பினை எடுத்துக்கொள்வோம். முஸ்லிம் தமிழ் இலக்கியத்தில் அறபுச்சொற்கள் மலிந்துள்ளமையே அச்சிறப்பியல்பாகும். அறபு நாட்டிலிருந்து முஸ்லிம் மக்கள் எங்கு எங்குச் சென்றார்களோ அங்கு அங்கு எல்லாம் இல்லாத்தைப் பராப்பியதோடு அறபுச் சொற்களையும் அந் நாட்டு மொழிகளிலே புகுத்தி விட்டனர். இல்லாத்தைப் பின்பற்றிய மக்கள் ஆட்சி பீடத்திலே அமர்ந்த பாரசீகம் போன்ற நாடுகளில் பாரசீக மொழி போன்ற அவ்வந் நாட்டு மொழிகளை எழுதுவதற்கு அறபு எழுத்துக்களையே-நெடுங்கணக்கையே - மேற்கொள்ளலாயினர். தமிழ் நாட்டுக்கு வந்த முஸ்லிம் மக்களும் இம்முறையையே கையாண்டனர். இல்லாம் மதச்சார்புடைய நூல்களைத் தமிழ் மொழியில் எழுத அறபு எழுத்துக்களை உபயோகித்தனர். இதன் பயனாக அறபுத்தமிழ் என்ற ஓர் எழுத்துமுறை தோன்றலாயிற்று. அறபு எழுத்துக்களால் தமிழ் நூல்களை எழுதும் பொழுது அறபுச் சொற்களையும் இடையே புகுத்தி விட்டனர். இவ்வாறு புகுத்தப் பட்ட அறபுச் சொற்களும் சொற்றெழுடர்களும் கலைச்சொற்களும் தமிழிலே எழுதப்பட்ட தமிழ்நூல்களிலும் இடம்பெறலாயின. இவ்வாறு முஸ்லிம் புலவர்களால் இயற்றப்பட்ட தமிழ் நூல்கள் முஸ்லிம் அல்லாதாருடைய பெருமதிப்பைப் பெறத் தவறிய மைக்கு ஒரு காரணம் அத் தமிழ் நூல்களிலே அற

புச் சொற்கள் பெருமளவில் ஆளப்பட்டுள்ளமையே யாகும். இவ்வாறு தமிழ் நால்களிலே இடம் பெற்றுள்ள அறபுச் சொற்களின் கருத்தை அறிவது முஸ்லிம் அல்லாதாருக்குக் கடினமாகவே இருக்கும். சிற்சில சமயங்களில் முஸ்லிம் புலவர்களின் தமிழ் நால்களிலே ஆளப்பட்டுள்ள அறபுச் சொற்கள் தமிழ்ச் சொற்களைப் போன்று காட்சி அளிப்பதையும் நாம் காண்கிறோம். ‘தீன்’ என்ற சொல்லை எடுத்துக் கொள் வோம், தமிழ் மொழியிலே ‘தீன்’ என்றால் உணவு எனப் பொருள் படும். ஆனால் அறபு மொழியிலே உச்சரிக்கப் படும்பொழுது ‘தீன்’ என்ற இச்சொல் இஸ்லாம் மதம் அல்லது இஸ்லாம் சமயம் என்பதையே குறிப்பிடுகின்றது. ‘தீன்பயிர்’ என்று உருவகமாக உபயோகிக்கப்படும் பொழுது முஸ்லிம் அல்லாதோரும் அறபுமொழி அறியாதோரும் ‘உணவாகியபயிர்’ எனக் கருத்துக் கொள்வது தவிர்க்க முடியாததொன்றுகும். ஆனால் உண்மையிலேயே ‘தீன்பயிர்’ என்று முஸ்லிம் புலவர்கள் கருதியது இஸ்லாம் சமயம் அல்லது தீனுல் இஸ்லாம் என்னும் பயிர் என்பதையேயாம். சர்வ சாதாரணமாக உபயோகிக்கப்படும் மற்றொரு அறபுச் சொல் ‘குபிர்’ என்பதாகும். முஸ்லிம் அல்லாத தன்மையை ‘குபிர்’ என அழைக்கிறோம். எனவே குபிர் என்னும் களையைப் பிடிந்கி தீன் என்னும் பயிரை வளர்ப்போம் என்ற கருத்தில் இச் சொற்கள் சர்வ சாதாரணமாக முஸ்லிம் தமிழ் இலக்கியத்திலே உபயோகிக்கப் படுவதை நாம் காண்கிறோம். தமிழ் நாட்டிலே சிறப்பாக ஈழத்திருநாட்டிலே வாழும் முஸ்லிம் மக்கள் தத்தம் தமிழ்ப் பேச்சு வழக்கிலே பற்பல அறபுச் சொற்களை உபயோகிப்பார். இவற்

றுள் பல திருக்குர் ஆனிலே உள்ள சொற்களாகும். இவ்வாறே திருக்குர் ஆனிலே உள்ள அறபுச் சொற்கள் திருக்குர் ஆனிலே உள்ள கருத்துக்களிலே மூல விம் மக்களின் தமிழ் இலக்கிய நூல்களில் ஆளப்பட்டுள்ளமையை நாம் காண்கிறோம். அத்தகைய அறபுச் சொற்களை உபயோகிக்கும்பொழுது சில கவிஞர்கள் அவற்றை தமது பேராற்றல் தொனிக்க உபயோகிப்பர். செய்கு அப்துல் காதிறு நெயினர் வைப்பை ஆலிம் புலவர் அவர்களை எடுத்துக் கொள்வோம். இக் கவிஞர் பல நூல்களை இயற்றியுள்ளார். அவற்றுள் ஒன்று குத்பு நாயகம் என்னும் முகியித்தீன் புராணம். இக் குத்பு நாயகத்திலே ‘பகா’ என்ற சொல்லை உபயோகித்திருக்கிறார். அறபு மொழியிலும் தமிழ் மொழியிலும் ஒரே கருத்துத் தொனிக்கும் வகையில் ‘பகா’ என்னும் சொல்லை உபயோகித்துள்ளார். பொருத்தமான முறையில் அதனைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். ‘பகா’ என்னும் இச் சொல்லை அறபுச் சொல்லாகக் கொண்டு இல்லாவாமிய முறைப்படி கருத்துக் கூறின் நிலையற்ற இவ்வுலகான ‘பனு’வுக்கு முற்றிலும் மாருன நிலை பெற்ற உலகான ‘பகா’ எனக்கொள்ளலாம். எனவே அறபியில் இச்சொல் மறுமையைக் குறிக்கிறது. பகா நிலை என்றே செய்யுளில் ஒளப்பட்டுள்ளது. மறுமையை அடையும் நிலை என்று பொருள்படும். பகா என்பதனைத் தமிழ்ச் சொல்லாகக் கொண்டால் பகுக்க முடியாதது என்று பொருள்படும். பகா நிலை என்றால் பகுக்க முடியாத நிலை எனப்படும். முத்திப்பேறு என்பதனையே குறிக்கிறது. எனவே அறபிலாயினுஞ்சரி, தமிழிலாயிலுஞ்சரி புலவர் நாயகம் என்னும் செய்கு அப்துல் காதிறு நெயினர் ஆலிம் புலவர் அவர்கள் ஒரே பொருளைத் தரக் கூடிய வகையில் ‘பகா’ என்னும் இச்சொல்லை ஆண்டிருப்

பது புலவர் அவர்களின் ஆற்றலை எடுத்துக் காட்டிக் கொண்டிருக்கின்றது எனலாம்.

அறபு மொழியால் பாரசீக மொழி வளம் பெற்றது என்பது உண்மையே. எனினும் முஸ்லிம் புலகளின் தமிழ் நூல்களிலே தூய பாரசீகச் சொற்களும் இடம் பெற்றுள்ளன. அத்தகைய சொற்களுள் ‘பயகாம்பர்’ என்பதும் ஒன்று. பயகாம்பர் என்ற பாரசீகக் சொல்லை ‘நபி’ என்ற அறபுச் சொல்லுக்குப் பதிலாகப் பாரசீக மொழியில் உபயோகிப்பர். முகம்மது நபி (சல்) அவர்களின் வபாத்துக்குப் பின் னர் இல்லாயியப் பேரரசின் அதிபர்களாக நான்கு கலீபாக்கள் பதவி வகித்தார்கள். முஸ்லிம்களின் பேச்சு வழக்கிலும் இலக்கியத்திலும் அந்நான்கு கலீபாக்களும் நாலுயார்கள் என்று வழங்கப் படுகின்றனர். ‘நாலுயார்’ என்ற இச்சொற்றெழுதி னும் ஒரு பாரசீகச் சொல் இருக்கிறது. நாலு யார் என்ற சொற்றெழுதில் உள்ள ‘யார்’ என்பதே அப் பாரசீகச் சொல்லாகும். பாரசீக உறுது மொழி களிலே ‘யார்’ என்பது முதல் நான்கு கலீபாக்களை யும் குறிப்பிடுவதற்காக உபயோகப் படுத்தப்பட்டுள்ள சொல்லாகும். எனவே அந்த யார் என்ற பாரசீகச் சொல் கலீபாக்களைக் குறிக்கும் அதே பொருளில் முஸ்லிம்களின் தமிழ் இலக்கியங்களிலும் ஆளப்பட்டுள்ளது என்று குறிப்பிடத்தக்கது. அவி (றலி) அவர்களுடைய பெயரோடு ‘யார்’ என்ற இச்சொல் சேர்ந்து ‘அவியார்’ என்று வழங்கும் போதும் ‘யார்’ என்பது பாரசீகச் சொல்லாகவே இருக்கலாம். கலீபாவையே குறிப்பதாக இருக்கலாம். அவி (றலி) அவர்களுக்கு அதன் பயங்க அவியார் என்ற சிறப்புப் பெயர் வழங்கப் பட்டிருக்கலாம். இவ்வாறு எண்ணற்ற அறபுச் சொற்களும் சிறு

தொகையினவான பாரசீகச் சொற்களும் முஸ்லிம் தமிழ் இலக்கியத்திலே இடம் பெற்றிருத்தல் முஸ்லிம் தமிழ் இலக்கியத்தில் ஒரு தனிச் சிறப்பியல் பாகும்.

இவ்வாறு தமிழிலக்கியத்துக்கேயுரிய மரபுகளும் அறப் இலக்கியத்துக்கேயுரிய மரபுகளும் கலந்து முஸ்லிம் தமிழ் இலக்கியத்தை அணிசெய்து கொண்டிருக்கின்றன. முஸ்லிம் புலவர்களால் இயற்றப் பட்ட தமிழ் நூல்கள் ஒவ்வொன்றையும் மிக்க நுணுக்கமாக ஆராயப்படுகின் இன்னும் எத்தனையோ பொது இயல்புகளையும் சிறப்பியல்களையும் நாம் அறியக் கூடியவர்களாவோம். எனவே இத்துறையில் பணியாற்றுவது முஸ்லிம் அறிஞர்களின் தலையான கட்டங்கும்.

ஞானரை வென்றுண்

ஆ. மு. ஷரிபுத்தீன்

இற்றைக்குச் சுமார் நூற்றைம்பது ஆண்டு களுக்கு முன் கிழக்கிலங்கையில் முஸ்லிம்களுக்குள் நிரம்பிய தமிழ்றவும் இஸ்லாமிய சமய ஞானமும் பெற்று வரகவியாகத் திகழ்ந்தார் சின்ன ஆலிம் அப்பா என்பவர். இவரது இயற் பெயர் மீரா வெவ்வை ஆலிம் என்பது. இவரின் தந்தை ஷெய்கு இபுருகீம் வெவ்வை ஆலிம். தந்தையும், மகனும் ஆலிம்களாதலால் தந்தையைப் பெரிய ஆலிம் எனவும், மகனைச் சின்ன ஆலிம் எனவும் அழைத்தனர். பிற்காலத்தவர் இவரைச் சின்ன ஆலிம் அப்பா என அழைக்கத் தொடங்கினர். மருதமுனையைத் தாயக மாகக் கொண்டிருந்த இப்பெரியார் மத போதனை செய்து வந்தார்.

காலந்தோறும் வேற்றிடங்களிலிருந்து ஷெய்குமார் வருவதும், அவர்கள் பாமர மக்களிடமிருந்து பொருள் திரட்டும் நோக்கோடு அன்னாருக்கு நலீஹத்து (தீட்சை) கொடுப்பதும், வழக்கமாய் விட்டன. அவர்களிடமிருந்து நலீஹத்துப் பெற்றவர்கள் தாம் ஞானம் படித்தவர்களெனவும், ஏனையோர் போன்று மார்க்கானுஷ்டானங்களைச் செய்ய வேண்டியதில்லையெனவும் கூறித் திரிந்தனர். சிலர் “ஞானம்” என்று எதை யெல்லாமோ பேசிக் கொண்டு சமய ஒழுகலாறுகளை அலட்சியம் செய்

வதும், அவர்களைத் தொடர்ந்து மேலும் பலர் மார்க்கானுஷ்டானங்களைத் தெரிந்து கொள்ள விழூயாதும், அனுஷ்டிக்காதும் அஞ்ஞானிகளாகத் திரிவதும் சமய போதகராகிய நம் புலவருக்குப் பெரிதும் கவலையைத் தரலாயிற்று. மக்கள் வழிதவறிச் செல்லக் காரணஸ்தர்களாக விருந்த அந்த ‘ஞானரை’ விழிப்படையச் செய்யவும், அவர்கள் செல்லும் வழி தவரூனது என்பதை உணர்த்தவும் விழூந்தே இந்த “ஞானரை வென்றுன்” என்னும் நூலை இயற்றினார்.

கவிகள் செந்தமிழில் விருத்தப் பாக்களாக அமைந்துள்ளன. இல்லாம் அறபி மொழியில் உபதேசிக்கப்பட்டதனால் ஞானக் கருத்துக்களை விளக்கும் பதங்களும் அறபிப் பதங்களாகவே உள்ளன. கவிகளிலும் அப்பதங்களே சேர்க்கப் பட்டுள்ளன. பேவி வேஷ்தாரிகளுக்கு வாயாப்பாகவும், ஞானவழியறிய விரும்புவார்க்கு முதற்பாடமாகவும் இந்நால் அமைந்துள்ளது.

இப்படியான நூலான்று செய்யப்பட்டதாகக் கேள்விப்பட்ட நான், அதனை மனனஞ் செய்திருந்த ஒரு சிலர் சில கவிகளைப் பாடக் கேட்டு அவற்றினருமையை யுணர்ந்து, அதனைத் தேடி அச்சிற் பதிப்பிக்க முயன்றேன். இந்நாலின் 1850-ம் ஆண்டு ஆடி மாதம் 12-ந் திகதி அழுவக்கர்போடி அகமது வெவ்வை என்பவரால் எழுதப்பட்ட ஏட்டுப் பிரதியொன்று மட்டும் சிறைதந்து போன நிலையில் எனக்குக் கிடைத்தது. கிடைத்த அந்த ஒரேயொரு ஏட்டுப் பிரதியை என்னால் இயன்ற வரை திருத்தங்கள் செய்து அச்சேற்றினேன்.

எடுத்துக் கொண்ட கருமம் இனிது நிறைவேறும் வகையில் தாம் வழிபடு கடவுளை வணங்கி நூல் செய்யப் புகுவது புலவர் மரபு.

ஞானரை வென்றுளை,

‘ஆதியைத் தொழுதே யஞ்சி யவன் றிருத்
தூதைப் போற்றி
நீதிசேர் மறையைப்போற்றி நெறிநபிமாரைப்
போற்றி
ஒதும்நா வியாரைப் போற்றி யொருமறை
ஷ்றகைப் போற்றி
காதிறி னெலியைப் போற்றிக் கற்றறிவோரைப்
போற்றி,

என்னும் கவி முதலாக ஐந்து கவிகளைக் காப்புடைச்
செய்யுட்களாகக் கொண்டு ஆரம்பிக்கிறார் புலவர்.

ஏக இறைவனையே இறைஞ்சுதற்குரியரான இஸ்லாமியப் புலவர்கள் பெரும்பாலும் இறை வணக்கத்தையடுத்து இறை தூதுவர் முதலானேரைப் பக்கத் துணையாக வேண்டி நூல்கள் புனைந்திருப்பதைக் காண்கிறோம். இப்புலவரும் முதலில் எல்லாவற்றிற் கும் ஆதியாகிய இறைவனை அஞ்சித் தொழுவதாக வும், அடுத்து அவன் திருத் தூதர், நீதிசேர் மறை, நெறி நபிமார் முதலானேரைப் போற்றுவதாகவும் கூறுகிறார். மேலும் “சோதிதன் கருணைக் கேற்ற சொல்லறிவாளர் தங்கள் பாதமென் சிரமேற கொண்டு பாடினேன்” எனக் கற்றறிந்தோருக்கு முக்கியத்துவம் அளித்த பின் “வந்த நூன் முறையினுள்ளே வகை தொகை பலவும் ஆய்ந்து இயம்பத் தொடங்கினேன்” ஆகவே, “மருளர் ஞானரை வென்றுளை வழுத்த வல்லவனே காப்பு” என வேண்டிக் கொள்கிறார். “மருளர் ஞானரை வென்றுளை” என்பது கொண்டு, இந்துால் யாருக்காக, எதற்காகப் பாடப்பட்டது என்பது புலத்துகும். அடுத்து நான்கு கவிகளில் அவையடக்கம் கூறப்படுகிறது.

‘கன பொருளாறிந்து கற்ற கவிவலா ரெதிரே
யென் சொல்
தினகர னெதிரே தீபத் திரிச் சுடரோப்ப
போன்றும்
இனமொரு நொடிக்குட்காத மெய்திய
வாசியோடே
மனைய விட்டகலொனுத் தெள் வருவ
னென்றிகலும் வாறே’

என்னு மிக்கவியில் ‘மனைய விட்டகலொ
னுத் தெள் வாசியோடே இகலுவது போல’ எனக்
கூறும் புதியவோர் உவமை, கருத்தைக் கவரத்
தக்கது.

இல்லாமிய ஒழுகலாறு “ஷரகு” எனப்படும்.
எத்துணை உயர்ந்த ஞானியாயினும் ஷரகினின்
றும் விலக முடியாது. நமது புலவரும் ஒரு சிறந்த
மெய்ஞ்ஞானியென்பதிற் சந்தேகமில்லை. அவரும்
தமது முதலாவது கவியிலேயே “ஒரு மறை
ஷரகைப் போற்றி” என்று கூறியிருப்பதைக் காண
லாம். தொழுகை ஷரகில் முக்கியமானது. ஞான
நூல்களைப் படித்து மனனஞ்செய்து கொண்டு தாம்
நிரம்பிய ஞானிகளெனவும் சரியை, கிரியை,
யோகம் என்னும் முப்படிகளையுங் கடந்து ஞானப்
படியேறி நடப்பவரெனவும், தாம் தொழுகை
முதலானவற்றை அனுஸ்திக்க வேண்டுவதில்லை
யெனவும் பிதற்றித் திரிவாரை நோக்கி,

‘கற்றதைக் கவலிடார் காசினிக்குளோர்
உற்றதை யுரைத்திடார் உள்ளறிந்த பேர்
பெற்றதைப் பிரித்திடார் பெரிய மானிடார்
நற்றவந் தொழுதிடார் நரகவாதியே!’

எனப்பாடினர். நீங்கள் உண்மையிலேயே கற் றறிந்திருப்பீர்களானால் அதை யார்க்குஞ் சொல்ல மாட்டார்கள். உள்ளரிந்து உற்ற அனுபவத்தை யும் உரைக்க மாட்டார்கள். நீங்கள் உணர்ந்து அனுபவித்த பெரியார்களாயின் அதனைப் பிரித்துக்கூறி மதிப்பிழக்க மாட்டார்கள். எத்துணை அறிந்து அனுபவித்தாலும் நற்றவமாகிய தொழுகையை விட்டார்களானால் நீங்கள் நரக வாதிகளேதாம், என இடித்துரைத்து, மேலும் உள் வணக்கம் வணங்கும் எமக்கு வெளி வணக்கம் எதற்கு என வினவு வார்க்கு,

‘உள்ளினில் வணக்கமென் றுற்ற ஞானரே
விள்ளுதற் கரியநம் வேத நந்நபி
தெள்ளிய மறைகளிற் தெளிந்த மார்க்கமில்
கள்ளமை கவல்பவர் காபி ராவரே’
எனப் பாடுகிறார்.

இப் பாடல் மூலம் இறைவனைத் தொழுவது கடமையெனத் திருமறையில் நபிகள் மூலமாக நமக்கறிவித்திருக்க, அஃதனுவசியமென்பார் இஸ்லாத்தை ஒப்புக் கொள்ளா அவிசுவாசிகளாவார்கள் என அறுதியிட்டுக் கூறுகிறார்.

‘முடமிலார் முடமே போன்றும் முழிகணின்
குருடே போன்றும்
அடவடஞ் செவியி ருப்ப வதனிடை கேளா
தொப்பாம்
திடமுறு கரமி ருப்பத் திமிரினற் பிடியா
ரேபோல்
உடல்பல விருப்பவுள்ளில் உயிரிலா திழந்த
வாக்ரே’ .

‘குருவிலா வித்தை போலுங் குணமிலா
 வமல்கள் போலும்
 உருவிலா வுறுப்பே போலும் உவமையற்றிடும்
 பாடல் போல்
 பொருளிலார் செல்வம் போலும்
 பொறியிலார் கற்றஞானம்
 உரையறி யார்பொன் செம்பாய் விடுமத
 னுவமைதானே’

இந்தப் பொறியிலார் கற்ற ஞானத்தின் நிலை
 இதுதானுகும்.

நபிமாரை நரகம் தீண்டாது. நபிகளுட் தலை
 சிறந்தவர்கள் எங்கள் நபி (ஸ்ல) அவர்கள். அவர்
 களே இரவிலும்கூட இறைவனை நின்று வணங்கி
 ஞார்களே. அத்தகைய ‘கருவான நபித்தினின் ஷுற
 கான திகழ்வோர்கள் கபராகி விடுவாரடா’.

‘அவியார்தன் திருமாம னறியாத வறிவான
 தெவராலு மறிவாரடா
 கலிமாவில் வருஞான முறைபேச வொலி
 மார்கள் தெளிவாக வறியாரடா
 மெலிவான வுரைபேசி யறிவாளி யெதிராடு
 விள்ஞான நிருமுடனே
 சலியாம வறிவாளி யெனினாலே ருரைகூறச்
 சபைமீதி வெதிரோதடா’

வீணில் ஞானம் பேசி அறிவாளிபோல உழன்று
 திரியும் போலி வேஷதாரி மூடனே, நபிகள் திலகம்
 அவர்கள் தெரிந்து கொள்ளாத அறிவினையா நீ
 தெரிந்து கொண்டாய்? கலிமாவில் வரும் ஞான
 முறை மட்டிலாவது நபிமார்கள் கூடத் தெரிந்து
 கொள்ளவில்லையே, நீ என்னதான் தெரிந்து கொண்

டாய்? நீ ஒர் உண்மையான அறிவாளியெனில்— தெரிய மிருக்குமானால் அறிஞர்சபை யொன்றிலே நான் விடுக்கும் வினாவான்றி ந்காவது விடையளி பார்க்கலாம், எனச் சவால் விடுக்கிறோ.

‘உனதாவி யெதனாலே யுடலான தெதனாலே
உயிர்போற வகைகூறடா
கனலான தெதனாலே கருவாகி வருநாலு
கலிமாவை யுரைநீயடா
பன்ரான ஹறுபாறு படராது திசைமீது
பரிவாக வருமேதடா
மனுவாக வுனைநாளை வரவாதி யுரைகூறு
மதுநாம மருணீயடா’

தந்தையரி னுந்தியி லிருக்குமது பேருந்
தாயருடை கர்ப்பமீ தரிக்குமது பேரும்
வந்துகிழ மெந்துசென் றதன் பிறகு பேரும்
வாரித்ரு திக்குணிற மாமதனின் பேருஞ்
சந்திரனை யொத்ததசை யாமதனின் பேருஞ்
சாலவரு றாகுபுகு தின்பிறகு பேரு
மிந்தவகை யாயுலகில் வந்தததன் பேரு
மியாவையு மின்னமைமு மியம்புமினிஞானர்’

தனது ஆக்கமும் தோற்றமும் குறித்து முதலில்
தெரிந்து சொல்லாதவன் ஞானம் பேசுவதில்
அர்த்த மென்ன இருக்கிறது. தன்னை அறிந்தவன்
தானே தன்னைப் படைத்த நாயனைத் தெரிந்து
கொள்ள முற்படலாம்.

‘அறிவிலாத மூடரே அமட்டு கின்ற மாடரே
முறிவிலாத தொழுகையை முயன்றிலாத
கேடரே

மறுவி லாத வள்ளல்சொன் மறுத்து வந்த
வண்டரே
நெறியி ஞேடு பிரிவையிங்கு நீய றிந்து
விள்ளடா’
என்று புலவர் விளிக்கு மாற்றை நோக்கும்போது,
அன்னரை எந்தத் தரத்தில் வைத்து எண்ணுகிறார்
என்பது புலனுகும்.

சித்தர்களும் ஞானிகளும் ஞானம் குறித்துப் பாடும் கவிகளைல்லாம் பெரிதும் வினாக்கள் விடுப் பனவாகவே அமைந்துள்ளன. முயன்று விடை தேடிக் கண்டு உண்மையையுணர்ந்தவன்தான் தகுதி யான அறிஞனுதல் முடியுமென்பதும் மெய்ஞ்ஞானம் வேறும் பேச்சளவினதாகாது அனுபவ வாயிலாகப் பெறவேண்டுமென்பதும், குறித்த வினாக்களுக்கு தக்க விடைதந்து வழி காட்டிச் செல்லக் கூடிய குரு ஒருவரை அண்மி அவர் மூலம் பெறும் உபதேசம் கொண்டு, அனுஷ்டானங்களைக் கடைப் பிடித்தே ஞான நிலை பெறுதல் சாத்தியமாகும் என்பதும் அன்னர் கருத்து. அதனால்தான், ஞான நிலை யெய்த விரும்புபவன் தெரியவேண்டிய செய்திகளையெல்லாம் வினாக்கள் மூலம் குறிப்பிடுகின்றனர்.

‘ஆதியான தேதடா வனுதியான தேதடா நீதியான தேதடா நிறைந்துநின்ற றாகிலே பாதியான தேதடா பகுத்துவந்த தெவ்விடஞ் சோதிநின்ற வாறென்னேடு செப்ப வேணும் ஞானரே’
என்பன போன்ற வினாக்களே நூல் நிறையக் காண முடிகிறது.

நமது புலவர் பெரிதும் சிவவாக்கியரின் கவிநடையைப் பின்பற்றியே நூல் புனைந்திருப்பதாகத்

தெரிகிறது. சிவவாக்கியர் பதினெண் சித்தர்களி
லொருவர். அவர் சைவ சமயக் கருத்துக்களைத்
தெரிந்து கொண்டு ஞான வழி நடந்து தான் கண்ட
உண்மைகளைத் தனது கவிகளில் திரட்டித் தந்துள்
வார். இஸ்லாமிய கருத்துக்களுக்கு ஒரு சில சித்
தாந்தங்கள் பொருந்துவனவாயினும் நமது கொள்
கைகளுக்குப் பெரிதும் மாறுபட்ட கருத்துக்களையே
அவரின் கவிகளில் காண்கிறோம். எனவே, அவரின்
கொள்கைகளை நாம் அப்படியே, ஒப்புக் கொள்வதற்
கில்லை. ‘ஞானரை வென்றுன்’ இஸ்லாமிய கோட்ட
பாடுகளுக்கமைய ஞான நிலையெய்துபவன் தெரிந்து
கொள்ள வேண்டிய உண்மைகளைக் குறிப்பிடுகிறது.

சன்னியாசமென்பது இஸ்லாத்திலில்லை. இல்ல
றத்திலிருந்தே சன்னியாச வாழ்வை எய்த வேண்டு
மென்று கூறும் இஸ்லாத்தின் ஞானவழி தனிப்
பட்ட ஒன்று.

ஞான நிலையெய்த விரும்பும் இஸ்லாமிய நெரு
வன் காமிலான ஷீய்கு ஒருவரைத் தெரிந்து
அவரை வழிபட்டு அவரிடம் பெறும் உபதேசங்
கொண்டுதான் அதனை அடையமுடியும்.

ஞானிகள் அகமியப் பொருள்களை அட்சரங்கள்
மூலமாக மறைத்து மொழிவது வழக்கமாக விருக்
கிறது. சிவ வாக்கியர்,

‘அஞ்செழுத்திலே பிறந்து அஞ்செழுத்திலே
வளர்ந்து
அஞ்செழுத்தை யோதுகின்ற பஞ்சபூதபாவிகள்
அஞ்செழுத்தி லோரெழுத்தறிந்து கூற
வல்லிரேல்

அஞ்சலஞ்சலென்று நாதனம்பலத்திலாடுமே.’
எனவும், நமது புலவர்,

‘அஞ்செமுத்தை மேவியே யகத்திலே

தரித்திடார்

துஞ்சவிப்ப காலனைத் துதிக்கவே தெரிந்திடார்
வஞ்சமற்ற அஞ்சையும் மனத்திலே தரிப்பிரால்
தஞ்சமென்று றாகுவந்து தன்னிலே தரிக்குமே
எனவும் கூறியிருப்பதுகொண்டு அது புலனுகும். இரு
வரின் கவிதைகளும் ஒரே வகையான சந்தப்பாக்க
ளாக அமைந்திருப்பதையும் காண்கிறோம்.

‘நான் ஞானத்தின் கோட்டை அவி (றலி) அதன்
வாசல்’ என நபிகள் பிரான் கூறிப் போந்தார்கள்.
ஞானத்தின் கோட்டையாகவுள்ள நபிகளே ஷர
கினின்றும் பிச்கியதில்லை. அவர்களைத் தொடர்ந்து
வந்த அஸ்ஹாபிகள், இமாம்கள், குதுபுமார் தாழும்
உந்நதமான ஞான நிலையெய்தியிருந்தும் ஷற்கைப்
பேணியே வாழ்ந்து வந்தனர்.

‘வன்ன மற்ற வகுத்த பெரியவன்

வள்ளல் நன்னபி தம்மை வலுப்பமாய்
உம்மை யொத்த நபிக ஞலகினி

லொத்த ரில்லை யுமக்கொரு நன்கொடை
சொன்ன நற்பதி யும்புகு விக்குமாஞ்

சேர முன்று ஹறுபைத் தெரிந்தனன்
இன்னி லத்தினி வித்தை யறிந்திடா
ரென்று மென்று மெரிநர காழ்வரே’

‘ஹறுபு’ என்பது எழுத்தைக் குறிக்கும் அறபிச்
சொல். மூன்று எழுத்தை நபிகளுக்கு நன்கொடை
யாக இறைவன் அளித்தானெனவும், அம்மூன்
றெழுத்துக்களையும் அறியாதவர்கள் எரிநரகுக்கு
இறையாவாரெனவும் இக்கவி மூலம் தெரிந்து
கொள்கிறோம். எழுத்துக்களிலையெனவும் அவ்வெழுத்
துக்களின் தாற்பரியம் இன்ன தெனவும் தெரிவிக்
காது அடுத்த கவிகளில் அம்மூன் றெழுத்துக்களின்

விரிவு கூறி அவற்றையெல்லாம் அறிந்து வணங்க வேண்டியது ஒவ்வொரு முஸ்லிமின் மீதும் கடமையாகும் என்று அச்சுறுத்திச் செல்கிறோர்.

உலகோற்பத்தியும் அதற்கு முன்னும் உள்ள நிலைமைகளை இஸ்லாமியக் கொள்கையின்படி அறிந்திருக்க வேண்டியதனவசியத்தை,

‘இருளிருந்த வாறையு மிடமிருந்த வாறையுங் குருவிருந்த வாறையுங் குதாவொழித்த வாறையும் பருவமோடு இறைதன்றாதர் பரிசிருந்தகாலமும் சுருதிவேத முறைகள் போலச்சொல்லுவார்கள் ஞானரே’ என்ற கவி மூலமும், தீட்சைதரும் குரு தெரிவிக்க வேண்டிய முக்கியமான உண்மைகளை,

‘உயிரெழுத் துறுப்பிலேவந் துற்பவித்த வாறையும் வயிரநித்தி லத்தெழுந்து ஞாலமான வாறையும் பயிரதான ஹறுபுமாறு படையுண்டான வாறையுங் குறைவிலாது கூறுவோர் குருக்களென்று கூறுமே.’ என்ற கவிமூலம் தெரிவிக்கிறோர்.

‘குருவில்லா வித்தைதபாழ்’. குருவினிடமிருந்து தெரிந்துகொள்ளாத எந்தக் கல்வியும் குறைவேதான் என்பது உலகம் கண்ட உண்மை. ஆத்மஞானம் எல்லா ஞானங்களிலும் மகத்துவமானது. அத்தகைய ஞானத்தை நிச்சயம் ஒரு குரு மூலமே தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். இத்தகைய ஆத்மஞான குருவிற்குக் காமிலான ஜெய்கு என்று கூறு

வார்கள். வெறும் வேஷதாரிக் குருக்களைப் பின் பற்றுவதால் கேடுதான் சம்பவிக்கும்.

‘ஓலிகள்போல மொழிகள்பேசி ஊரழித்த முட்ரே

அலிபதாவ தாரடா அதாவினில்ல தேதடா
வலியவந்த தல்லடா வகுத்தவாறு கூறடா
உரியதந்தை தாயிருப்ப ருள்ளறிந்து விள்ளுமே’
என்று பாமரரை ஏமாற்றும் முடஞானிகளைக் கேட்க வேண்டுமாம்.

விண்ணவர் மண்ணவர் ஆதி முதலில் ஈமான் கொண்ட விவரத்தை,

‘குன்னென்னு மெழுத்துமது தன்னுடையிருப்பு
நன்னூமதற் குரியபெயர் நாமமறுவாகின்
விண்ணவர் மனிதர்கொ ஸீமான்விவர நாம
மின்னவகை யொவ்வொண்ணுக் கெத்தனைக
ஞன்றும்’

என்ற கவியில் சூட்டிக் காட்டுகிறூர்.

பூகோற்பத்தியின் விபரத்தை,

‘மண்ணது வந்த வாறும் வரும்புனல் வந்த
வாறும் சொன்னதீ வந்தவாறும் செறிந்திடும் காற்றின்
வாறும் கண்ணது கண்டவாறுக் கருத்திலே யுணர்ந்து
தேர்ந்த வண்ணமே யின்ன நேர மென்னவே வகுக்க
நன்றே’

என்று வினவுகிறூர்.

சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்ற நான்கு படிகளையும் அறபி மொழியில் ஷரிஅத்து, தரிக்கத்து, ஹகீகத்து, மஃரிபத்து என்று கூறப் படும். மஃரிபத்து என்பதுதான் ஆத்மஞானம். முதல் நான்கு படிகளிலும் சிறப்புற நடந்தவன்தான் இறுதிப் படியேற்ற குரியவன். அவன்தான் ஆத்மஞானம் பெறப் பக்குவனுகிறுன். அஃதொழித்து திடீரென ஆத்மஞானம் பெற முயற்சிப்பவன் என்றும் சித்தியடையப் போவதில்லை. முதன் முப்படி களும் உடல், உளம் என்பவற்றைப் பழக்க, வழக்க, வணக்கங்கள் மூலம் பக்குவஞ் செய்து அப்பால் ஆத்ம வளர்ச்சிக்குரிய போதனை, சாதனைகள் மூலம் தன்னைத் தயார் செய்து கொள்ளுதல் வேண்டும். அத்தகையவன்தான் தகுதியான குரு மூலம் ஆத்மஞானத்தைப் பெற அருகதையுள்ளவனுக முடியும், அத்தகையவரைத்தான்,

உற்றதை யுரைத்திடார் உள்ளறிந்த பேர்
பெற்றதைப் பிரித்திடார் பெரியமானிடர்
என்று நமது புலவர் குறிப்பிடுகிறார்.

63 விருத்தப் பாக்களுடன் இந்நால் முடிவடை கிறது. இறுதியில்,

'மங்கையுற் றுறைந்த வாழ்வு ரிலங்கிய பதிநற்
செந்தெநல்
பொங்கிய செழிப்பு வாய்ந்த ழுவையர் கற்பு
மாருப்
பொன்னக ரொப்பச் செல்வம் பொலிந்திடுந்
தடாகன்குழுங்
குந்திடக் குலங்கண் மாவின் கூட்டிவாழ் மதுரை
ழுரே,

என்ற கவியில் தாம் பிறந்த மருதமுனையின் சிறப்புப் பற்றிக் கூறுகிறார். மருதமுனை பண்டுதொட்டு மதுரமுனை யென்றே அழைக்கப்பட்டு வந்தது. அதனையே மதுரையூர் என்று இங்கு குறிப்பிடுகிறார்.

அடுத்த கவியில்,

‘இப்பதி தன்னில் வாழ்வுற் றிலங்கிடுஞ் சூறைப் பாத்தி குப்பமீ துதித்த செய்கு இபுருகீம் லெவ்வை ஆலிம் மெய்ப்புட னீன்ற பாலன் மீரா லெவ்வை யிந்நால் செப்பினே னிவ்ஞூர் மூமின் செழித்திடுங் களரி மீதே’

எனத் தனது வரலாற்றைச் சூறைப் பாத்தி யென்னும் தாய்க்கும் ஷெய்கு இபுருகீம் லெவ்வை ஆலிம் என்னும் தந்தைக்கும் மகனுன மீரா லெவ்வை ஆகிய நான் மூமின்களின் களரியில் இந்நாலைக் கூறினேன் எனக் குறிப்பிட்டு,

‘உகந்திவை படித்த பேர்க்கு மூவப்புடன் கேட்ட பேர்க்கு மகந்தனி லிருத்துவோர்க்கு மாய்ந்தினிதெழுது வோர்க்கும் சகந்தனிற் பிழையென்னாறு செய்யினும் பொறுத்துப் பொன்னார் அகந்தனி லிருந்து வாழ ஆதிநீ துணைசெய் வாயே, என வாழ்த்துரையுங் கூறி முடிக்கிறார்.

குணங்குடி மஸ்தான் சாகிபு பாடல்

ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை

சாந்தி அல்லது சமாதானம் என்கின்ற இனிய மனச் செல்வத்தைப் பெற்ற மக்கள், உண்மையில் மக்களே யாகின்றார்கள். மக்களோ மக்களாக்கி வாழ் விக்கின்ற இச் சிறந்த பேறு, உலகெங்கும் நிறை வறுதற்காகச் சமயங்கள் தொண்டு செய்கின்றன. சாந்தியென்கின்ற அசையாத அத்திவாரத்தின் மீது கட்டப்பட்டுள்ளதே இல்லாமிய சமயம். மனிதனின் உள்ளழகாக மிளிர்ந்து, வெளியிலும் அழகு செய்கின்ற சாந்திக்கு இணையான செல்வம் இவ்வுலகினு மில்லை.

உள்ளத்திற் சமாதானம் உண்டானால் மாத் திரமே வெளியுலகிலும் நிரந்தர சமாதானம் உண்டாகும். மனச் சமாதானம் பெற்ற மகாஞ்கள் உலகில் வாழ்வதாலேயே உலகம் வாழ்கின்றது. இஸ்லாத்தின் ஏகபரத்துவக் கொள்கையை, உலக சகோதரத்துவத்தை, அன்பின் நிலையை உலகெங்கும் பரவச் செய்த திருத்தாதர்; சாந்த சொருப, தியாகத்தின் சின்னம், அருட் சோதி; இவ்வுலகை யும் அவ்வுலகையும் ஒருங்கே அடைதற்கு வழி வகுத்த நவசிற்பி நபிகள் நாயகம் அவர்களின் கருணை வெள்ளம் உலகிலே கரைபுரண்டு ஓடுவதால், அகத்திலும் புறத்திலும் வறண்ட பாலை

நிலங்க ளெல்லாம் மணங் கமழும் மலர் வனங்க ளாகி, ஒரு விகசிதமான மறுமலர்ச்சியினை அடை கின்றன. இருமையின்பழும் பெற்று உலகம் வாழ் கின்றது.

நாயகம் அவர்களின் அருள்வெள்ளம் பாய்த வால் அகம் நெகிழிந்து சாந்தி கண்ட தவச் செல் வர்கள் பலர், காலந் தோறும் இவ்வுலகிலே தோன்றுகின்றார்கள். மனுக் குலத்தை வாழ்விக் கின்ற அன்றையின் அற்புதக் காட்சிகளை, மக்கள் சந்ததி சந்ததியாகக் கண்டு களிக்கின்றார்கள். இத் தகைய தெய்விகக் காட்சிகள் முக்காலத்திலும் மக்கள் அனுபவித்தற்குரிய அழியாத செல்வமாக அமைகின்றன. நாம் அவற்றை அனுபவிக்கின்றோம்.

சாந்தி நிலை பரம்பரைச் செல்வமாகச் சிலருக்கு வாய்த்து விடுகின்றது. பலர் அதனை முயன்று பெறு கின்றார்கள். சாந்தி நிலை கண்ட தவச் செல்வர்களை நாம் நினைக்கும் போது, இற்றைக்கு நாறு ஆண்டு களின் முன்பு, மதுரை மா நகரிலே சிறந்து விளங்கிய தூய இஸ்லாமிய பரம்பரையிற் பிறந்து, தமிழோடு வளர்ந்து, கலைப்பண்பு கணிந்து, பதினேழாவது வயதிலே துறவு நிலை புகுந்து, நாற்பத் தேழு வயதிலே மவுன சமாதியடைந்த ஒரு மசான் நமது அக்கணமுன்னே தோன்றி நிற்கின்றார்.

பரிசுத்த திருக்குர் ஆன் என்னும் திருமறையினை முதல்முதல் தமிழாக்கஞ் செய்யும் பேறு பெற்ற வர்களுள் ஒருவர் நாறுத்தீன் என்கின்ற பெரியார். அவரது பரம்பரையில் வந்தவர் இல்லறத் துறவியாகிய சேகு மீரான் சாகிபு என்பார். அன்றாருக்கு அவர் செய்த தவம் போன்று சல்தான் அப்துல் காதிர் வெவ்வை யென்னும் ஒரு புதல்வர் உதித்தார்.

இந்தக் குழந்தைதான் பீற்காலத்தில் சாதிமத பேதமின்றி எல்லாராலும் போற்றிக் கொண்டாடப் படுகின்ற குணங்குடி மஸ்தான்சாகிபு என்னும் மகா ஞக நின்று நிலவுகின்றது.

இஸ்லாமிய ஞானியென்னும் பொருளாமைந்த மஸ்தான் என்னும் பொதுப்பெயரைத் தமக்கே சிறப்பாக உரிமையாக்கப்பெற்ற இம்மகான், ஒரு ஞானக் கவிப்பெருங் கொண்டலாகவும் விளங்குகின்றார். திருமறைப் பொருளிலே திளைத்து, தமிழ் முதசாகரத்தைப் பருகி, குண மென்னுங் குள்றின் மேல் ஏறி, தத்துவஞானத் தனிநிலைச் சிகரத்தின் உச்சியில் நின்று, இந்த உத்தம இஸ்லாமியக் கவிக் கொண்டல் பொழிந்த அற்புதஞான அமிர்தக் கவி மழை, மஸ்தான்சாகிபு பாடல் என்னும் பெயரால் வழங்கிவருகின்றது.

‘எல்லாப் படைப்பும் படைத்தும் இரணங்கள்
அல்லா ஒருவன்; அவன்றி வேறிலை.’

என்னும் பொருளே மஸ்தான் சாகிபு பாடலின் உயிராகும். தமது கவிகள் மூலமாக அப்பெரியார் உலகுக்கு எடுத்தோதுகின்ற அரும்பெரும் பொருஞும் அதுவே.

திருமறையின் நெறிமுறைக்கு அமைந்து, கம் பீரமான நடையும், இசைநயமும் வாய்ந்து, செம் பொருஞும், குறிப்புப் பொருஞும் திகழ்ந்து, பழையமையிற் புதுமை மலர்ந்து, சமரசத் தேன் சொரிந்து படிக்குந்தோறும் பக்தி கனிந்து உணர்ச்சிபெறச் செய்கின்ற மஸ்தான் சாகிபு பாடல்கள், இஸ்லாமியர்களின் இனிய ஞானக் கருலுமலமாகும். இந்துசமயத்

தமிழ் மக்களுக்கும் சிறந்த ஆத்மீகச் செல்வமாக
அவை விளங்குகின்றன.

‘பரம யோகியைப் பற்றிருன் றிலான் தனைக்
கரவி லாத கருணைக் கடவினைக்
குரவ ஞான குணங்குடி யான் தனைப்
பரவி ஞார்க்குப் பவட்டினி யில்லையே’
என்று பாடுகின்றார் மகா வித்துவான் சரவணப்
பெருமாள் ஜயர்.

‘மாசிலா மணியே முனிவர்க எறிறையே
வள்ளலாய் வந்தகண் மணியே
தேசிக ஞாகத் திரண்டுரு வெடுத்த
சித்தனே யொளிர்சிந்தா மணியே
ஈசனே தேசோ மயந்தந்தாட் கொண்ட
என்னுயிர்க் குயிரதாந் துணையே
போசனே வாழி குணங்குடி வாழும்
பூரண மவுனதே சிகனே’
என்று மனமுருகி வழுத்தி நிற்கின்றார், சிவயோகி
ஜயாச்சாமி முதலியார்.

‘நீயே யீன்ற தாய்தந்தை நீயே குருவி ஞெடு
தெய்வப் :
நீயே யடியார்க் குதவு பொருள் நீயே சமய
மறியும் வஸ்து
நீயே ஞான நெறிவிளக்கு நீயே விளங்குங்
குணக் குன்றம்
நீயே யெங்குங் குணங்குடியாய் நிறைந்திவ்
வடியைக் காப்பதுவே’
என்று அடிமை செய்து அகமுருகி நிற்கின்றார்
வேங்கடராய பிள்ளைக் கவிராயர்.

‘பருதிதேர்ப் பாகணவந் திருளணுகுமோ

நினது பதுமத் தாளைக்

கருதுமடி யவர்கள் குழாத் திருக்குமெனை

அஞ்ஞானங் கலப்ப துண்டோ’

என்று தம்மை மஸ்தான் சாகிபு அவர்களின் அடியார்க்கு அடியாகைப் பாவித்துப் பாடுகின்றார் அட்டாவதானம் சபாபதி முதலியார்.

காயற் பட்டினம் செய்கப்பதுல் காதிர் நயினார் வெப்பை ஆவிம் புலவர், தாம்பாடிய இரண்டு பதிகங்களிலே இந்த மகா ஞானியை,

‘வேதா குணங்குடியின் நாதா அருந்தவ வினேதா புரந்தருள்கவே’ என்றும்,

‘போற்றுமெனி யோர்க்குதவி யாற்றுமிறை யோன் தன்மை

புகழுமஸ் தான்சாகிபே’ என்றும்

போற்றிப் புகழ்ந்து தலைவனைங்கி நிற்கின்றார்.

இவரது திவ்வியமான செய்யுள்கள் இத்தகைய சீர்மை வாய்ந்து திகழ்வதற்குக் காரணங்கள் பல ஏண்டு. மஸ்தான் சாகிபு அனுபூதி பெற்ற ஒரு மகான். இராமநாதபுரத்தைச் சேர்ந்த குணங்குடி யென்னும் ஊரில் வாழ்ந்துவந்த இம்மகான், கீழைக் கரையில் வாழ்ந்திருந்த தைக்கா சாகிபு ஷங்கு அப்துல் காதிறு வெப்பை ஆவிம் என்னும் ஆசிரியரிடம் ஞானக்கலை பயின்றவர்; ஆவிம் என்னும் பட்டம் பெற்றவர்; திரிசிரபுரம் ஷாம் சாகிப் ஆவிம் என்னும் குரவரைச் சரணடைந்து உபதேசம் பெற்றவர்; கடுமையான தவ விரதங்களை அனுசரித்துச் சிக்கந்தர் மலைக் குகையிலே தொடர் பாக நாற்பது நாள் யோக நிட்டையிலிருந்தவர்; பல மலைக் குகைகளைத் தமது தியான நிலையங்களாகக்

கொண்டவர்; தனித்திருந்தவர்; விழித்திருந்தவர்; பசித்திருந்தவர்; தமது இருதயமாகிய குகையிலே ஆண்டவனைத் தரிசித்த அருளாளர்; சமரசச் செல்வர்.

பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் தொடர்பான தியானத் தில் நிலை நின்று சமாதி கைகூடப் பெற்று, இறைய ருளில் இரண்டறக் கலந்த இம் மகானின் பாடல் கள் தில்விய தேசோமயம் பெற்றுத் திகழ்வது ஒரு வியப்பன்று. மனமடங்கிய இம் மகானின் கெம்பீர மான செய்யுள் நடைகளினிடையே இவர் தம் தூய்மையான எளிமை கலந்து நிற்பதை எங்குங் காணலாம். (மஸ்தான் சாகிபு பாடல்களைப் பதினாறு பிரிவுகளாகப் பிரித்து நோக்கியிருக்கின்றார்கள் நமது முன்னேர். அவற்றின் அடைவை இங்கே காண போம்.)

குருபர தோத்திரம், முகியித்தீன் சதகம், கொச் சகக்கவிகள், அகத்தீசர் சதகம், கழி நெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம், கட்டளைக் கலித்துறைகள், நேரிசை வெண்பாக்கள், ஆனந்தக்களிப்பு, நிரா மயக் கண்ணி, பராபரக் கண்ணி, றகுமான் கண்ணி, எக்காலக் கண்ணி, கண்மணி மாலைக் கண்ணி, மனேன் மணிக் கண்ணி, நந்திஸ்வரக் கண்ணி, கீர்த்தனங்கள் என அடைவு செய்யப்பட்டிருக்கும் பாடல்களின் அமைதிகளை ஒவ்வொன்றுக் கோக்கும்போது பலவித சிறப்புகளை அறிந்து கொள்ளுதல் கூடும்.

பெரும்பாலும் தாயுமான சுவாமிகளின் நடையில் அமைந்துள்ள இப்பாடல்கள், பல விடங்களில் அவரின் செய்யுளடிகளையும் பொருள்களையும் அவ்வாறே எடுத்தெடுத்து ஆண்டிருப்பதையும் நாம் காணலாகும். வேதாந்த சித்தாந்த சமரசக்

கருத்துகள் மணியில் ஒளிபோலப் பாடல்கள் முழுவதிலும் நன்கு வெளிப்பட்டு நிற்பதும் ஆசிரியரின் துலாக் கோல் போன்ற மனத்தின் நடு நிலையினைப் பிரதிபலித்துக் காட்டுகின்றது. தென்னட்டுச் சித்தர் பாடல்களின் நடையும், தொனியும் நூலின் பிறபகுதியை நிறைவு செய்து நிற்கின்றன. இந்நூல் ஒரு சர்வ சமய சமரச கலைக் கோயில்.

முகியித்தீன் ஆண்டவராகிய குருபரளை ஒரு பரஞ்சுப் பாவித்துப் பாடுகின்ற குருபர தோத்திரப் பதிகம் இக்கலைக் கோயிலின் முகப்பாக அமைந்துள்ளது.

‘இனங்கு மெய்ஞ் ஞானப் பேரின்பக் கடவின்
இன்னமு தெடுத்தெமக் களிப்போன்
பிணங்கிய கோச பாசமாம் மாயைப்
பின்னலைப் பேர்த்தெறிந் திடுவோன்
வணங்கிய தவத்தி ஞேர்க்கருள் புரிய
வள்ளலாய் வந்தமா தவத்தோன்
குணங்குடி வாழும் முகியித்தி ஞமென்
குருபதம் சிரத்தினமேற் கொள்வாம்’

என்னும் இக்குருவணக்கச் செய்யுளோடு பதிகம் தொடங்குகின்றது. இச் செய்யுளிலே குருவின் அருமையும், பெருமையும், எளிமையும்; சீடரின் பணிவும், ஒழுக்கமும், அருட்பேறும் நன்கு புலப்பட்டு நிற்கின்றன. உண்மையான குருவுக்கும் ஒரு முன்மாதிரி வேண்டும்; உண்மையான சீடனுக்கும் ஒரு முன்மாதிரி வேண்டும்; வெறும் மதி நுட்பமும், நூலறிவும் மாத்திரம் துணையாக ஒருவர் குருவாதலும் முடியாது; சீடராதலும் முடியாது என்னும் உண்மையினை இக்குரு வணக்கத்தின் வாயிலாக நாம் அறிந்து கொள்ளலாகும்.

ஒருவனது மனத்தில் தெய்வமென்பதோர் சித்தமுண்டானால் வாழ்க்கையில் அதுவும் ஓர் ஆனந்தமே; இறைவன் எவன்? அவன் எங்குள்ளான்? என்று நாடுவதும், எம் பெருமான் எங்கு முளன் என்று அறிந்து பாடுவதும் ஆனந்தமே; ஆண்டவனின் அலகில்லாத அற்புதத் திருவிளையாடல்களைப் படிப்பதும் ஆனந்தமே; ஒருவன் தான் பாவியென உணரப் பெற்றால் அதுவும் ஆனந்தமே; இறைவனது மெய்ப்புகழையும், பேராற்றலையும், பெருங்கருணையையும் மனமாரத் துதிப்பதும், ஏச பரம்பரனின் மனவாசகங்கடந்த நிலையினை வாயார வாழ்த்துவதும் ஆனந்தமே; எம்பெருமான் என் துயர் துடைத்தருள் வான் என நம்புவதும், முன்னேர்க்கு அவன் அருள் செய்த முறைகளை நமது நம்பிக்கையை வளர்ப் பதற்குத் துணையாகக் கொள்வதும் ஆனந்தமே.

இத்தகைய பலவகை ஆனந்த நிலைகளில் நின்று, குருபர தோத்திரப் பதிகத்தை ஆசிரியர் அனுபவசாதனமாகப் பாடுகின்றார். சமயத் துறையிலே மக்களைப் பல வேறு படிகளின் வழியாகச் செலுத்தி அனுபவம் பெறச் செய்கின்ற ஆசிரியரின் கருணை நோக்கம் இப்பதிகத்தில் நன்கு பிரதிபலிப்பதை நாம் காணலாகும்.

‘கல்லுமொரு போதிற் கரைந்துருகு மென்மனக்
கல் கரைவ திலை ஜையனே
கவலைகளை இவளவென் ரென்னுலை யென்றை
கணித்துமுடி கூடுதிலையே

அல்லுபக லாகவென் அபகீர்த்தி அபகீர்த்தி
அம்மம்ம என்சொல் லுகேன்

ஆனாலும் ஆர்க்காக அடிமைகொண் டாயிந்த
அடியனேன் உய்யும்வண்ணம்

சொல்லுமெய்ஞ் ஞானச் சுக்கடலை உண்டுயான்
கும்மா விருக்க வருள்வாய்
சத்தபரி பூரணச் சுகவாரி தன்னிலோர்
சொட்டாகி லுந்தொட்டபேர்

நல்லவர்கள் நல்லவர்கள் நல்லவர்கள் என்றைக்கு
நானும்நல் வவனுவனே
நற்குணங் குடிகொண்ட பாத்துஷா வானகுரு
நாதன் முகியித்தினே

குருபர தோத்திரப் பதிகத்திலே காணப்படு
கின்ற இச்செய்யுள் தாயுமான சுவாமிகளின் செய்
யுள் நடையோடு கூடி, மேற்கூறிய ஆனந்த நிலை
களை வெளியிட்டு, மனத்துக்கு நல்விருந்தாய் அமைந்
துள்ளது. ஒரு பொருளில் ஈடுபட்டு அதனேடு ஒன்று
ஒரு நின்று பாடுவோர் அதன்மீது கொண்ட ஆராமை
காரணமாக அதன் மயமாகிவிடுகின்றனர் என்னும்
உண்மையினை இச்செய்யுள் நமக்கு எடுத்துக் காட்டு
கின்றது. இந்த மெய்ஞ்ஞானச் செல்வர் தமது
உணர்ச்சியோடு கலந்த கவிதா சக்தியால் ஒரு
சொல்லியே பல தரம் அடுக்கி யடுக்கி மனங்
கொண்ட மட்டும் பாடுகின்ற அடுக்குத் தொடர்கள்
இதனை நமக்குக் காட்டுகின்றன. நூல் முழுவதி லும்
இத்தகைய பிரயோகங்களை நாம் அடிக்கடி காண
லாகும்.

அடுத்தது முகியித்தீன் சதகம். இது இரட்டை
யாசிரிய விருத்தங்கள் நாறு கொண்டது. முகியித்

தின் ஆண்டவராகிய குரு மூர்த்தியைத் துதித்து, எல்லா நற்பேறுகளும் தமக்குக் கிடைக்க முன்னிற்கு மாறு வேண்டிக் கொள்ளும் பாவணையில் இச்சதகம் அமைந்துள்ளது.

சதகத்தின் பொருட் சகுக்கம்:

குருபரனே, எனது மனத்தினின்றும் மாயையின் விளையாட்டெல்லாம் மறைந் தொழியவும், உள்ளத் திலே உண்மைச் சுய வொளி பிரகாசிக்கவும் முன் னின்று அருள் புரிவீராக. எல்லா உலகங்களிலும் பற்றியும் பற்றாதும் கலந்து நிற்கின்ற உண்மைப் பொருளோச் சிறியேன் தரிசிக்க விரும்புகின்றேன். பூத பெளதிகங்களாகிய சடப் பொருள்கள் வேறு; உண்மைப் பொருளாகிய ஆண்டவன் வேறு என்று பிரித்துக் காணவல்ல விஞ்ஞான ஞானத்தையும் அடியேன் பெறுதற்கு அவாவுகின்றேன். அவற்றை முன்னின்று அருள்வீராக; அருளின் இருப்பிடமே!

குருநாதா, காண்பவனுகிய ஏழையும், காட்சிப் பொருளாகிய ஆண்டவனும், காட்சியும் ஆகிய மூன்றும் ஒன்றுக நிற்கும் பரம ஐக்கிய நிலை எனக்கு வாய்க்க வேண்டும்; அந்த நிருவிகற்ப சமாதி நிலையினேச் சிறியேன் அடையும் வண்ணம் முன்னின்று அருள்வீராக; தயாநிதியே!

அருட்பெருங் குரவரே, காந்தமும் இரும்பும் கலந்தது போன்று இறைவனேடு இனைந்து நிற்கும் நினைப்பு மறுப்பு அற்ற நிலை எனக்குக் கிட்டவேண்டும். அந்நிலை மாயாதிருக்கவும் வேண்டும். முன்னின்று அருள்வீராக; அருளாருவே!

என்னைவிட்டு ஆகாமியம் அகலவேண்டும். அகந்தைக் கிழங்கை என் உள்ளத்திலிருந்து அகழ்ந்து

எறிய வேண்டும். தேவரீரே துணை. முன்னின்று அருள்புரிவீராக.

என்செயலாவது யாதொன்று மில்லை என்னும் நிலை சிறியேனுக்குக் கைகூடவும், அந்நிலை கைவந்த பின், அடியேன் அதில் நின்றும் வழுவாது நிற்க வும், இறைவன் என்னை எடுத்துச் சுமக்கும் நிலை யிலே, அந்த ஒருமை நிலையிலே, பிரிப்புணர்ச்சி என்னிடம் தலைகாட்டாத வண்ணம் நான் இறைவன் மயமாகி நிற்கவும் விழைகின்றேன். தவசிரேட்டரே முன்னின்று அருள்வீராக.

குருசிரேட்டரே, எம்பெருமானின் மகிமையைப் பலகோடி சமூகங்களிலும் மூள்ள பலகோடி சீடர்கள் அறிந்து போற்றுகின்றார்கள். அவர்களுள்ளே அடியேனும் ஒருவனுயிருக்க விரும்புகின்றேன். முன்னின்று அருள்வீராக; குணப்பெருங் குன்றே!

முகியித்தீன் சதகத்தின் ஒவ்வொரு செய்யனும் ஒவ்வோர் உயிரோவியமே. செத்தபாவிகளும் இச் செய்யள்களால் உயிர் பெறுவர். இவற்றால் நல்லோர் பெறும் பேற்றினை நவில நம்மால் முடியுமோ? இந்த அமிர்த கவிகளின் பொருட்டுத் தமிழுலகம் இல்லாமிய உலகுக்குக் கடமைப்பட்டுள்ளது என்பதை இங்கே குறிப்பிடுதல் பொருத்தமாகும். உதாரணத் துக்கு ஒரு செய்யளை இங்கே காண்போம்.

‘அன்புப் பெருக்கைநல் ஸறிவுப்

பெருக்கை மெய்ஞ்

ஞானமிர் தப்பெருக்கை

அனையற்ற பேராசை வெள்ளப் பெருக்கையறி வாகார வான் பெருக்கை

இன்பப் பெருக்கையருள் பொங்கும்
பெருக்கைவெளி

எங்கெங்கு மொளிர் பெருக்கை
ஏகப் பெருக்கையனு போகப் பெருக்கைநல்
இனியசெந் தேன் பெருக்கைத்

தென்புப் பெருக்கை வெகு டம்பப் பெருக்கைமா
திவ்யமது ரப்பெருக்கைச்
சேரப் புகட்டவடி யேனுமுமை நம்பினேன்
சித்தம் வைத் தாஞ்சுதற்கே

வன்புப் பெருக்குவடி வள்ளாநீர் பின்தொடர
வள்ளாலிற சூல்வருகவே
வளருமருள் நிறைகுணங் குடிவாஞ்
மென்னிருகண்
மணியே முகியித்தீனே'

டம்பப்பெருக்கு - ஆண்டவனுக்கே எல்லா ஆடம்பர
மும். வன்புப்பெருக்கு - சர்வ வல்லமை.

இனி, அகத்தீசர் சதகம் என்னும் பாடல்களை
நோக்குவோம். சதகம் என்னும் பெயருக்கு ஏற்ப இது
வும் நாறு பாடல்கள் கொண்ட ஒரு சிறு பிரபந்தமா
கவே அமைந்துள்ளது. நாறு பாடல்களும் பத்துப்
பத்துகளாக வகுக்கப்பட்டுள்ளன. மனத்துக்கு ஈசனை
கிய குருபரளை நோக்கி மனநிறைவு தருமாறு வேண்
டுகின்ற இச் சதகம், குருவருள் நிலை, தவ நிலை, இயம்
நிலை, நியம நிலை, வளி நிலை, தொகை நிலை, பொறை
நிலை, காட்சிநிலை, தியான நிலை, சமாதி நிலை என்னும்
தலைப் பெயர்களைத் தாங்கி நிற்கின்றது.

குருவருள் நிலைப் பத்து அகத்தீசனுகிய குரு
பரளைத் தரிசனம் தருமாறு வேண்டுதல் செய்யும்

பாவணையில் அமைந்துள்ளது. தவ விரதங்களிலே தவ றுமல் நிலை நிற்க அருள் செய்யுமாறும், தவ விரதங்களுக்கேற்ற ஒழுக்க நெறியில் நிற்க வல்லமை அருளுமாறும், நித்திய கரும அனுட்டானங்களைக் குறைவின்றி அனுசரித்தற்கு அருள் புரியுமாறும், குருபரண வேண்டிக் கொள்ளும் பாணியில் அமைந்துள்ள தவநிலைப் பத்தும், இயமநிலைப்பத்தும், நியமநிலைப் பத்தும்.

இரேசகம், பூரகம், கும்பகம் ஆகிய சுவாச நிலைகள் மூன்றையும் கட்டுப்படுத்த அருள் செய்யுமாறு குருபரண வேண்டிக் கொள்ளும் பொருளுடையது வளிநிலைப்பத்து. மனமானது பொறிபுலன்களைத் தன்னகத்தை யடக்கித், தானும் புறம் போகாது அடங்கி நிற்கும் அசையா நிலையினை அருளுமாறு, குருபரண வேண்டுகின்ற தொகை நிலைப் பத்தும், ஒருவழி நின்ற மனம் பொறுக்க முடியாத நிகழ்ச்சிகளுக்கு இலக்காகும் போது, குழப்பமடையாமல் பொறுமையில் நிலை நின்று திடம் பெற அருளுமாறு இரந்து வேண்டுகின்ற பொறைநிலைப் பத்தும், இரவுபகலற்ற திடத்தில் நின்று உண்மைக் காட்சியைக் கானும் ஒளி நிலையினை அருளுக என வேண்டுகின்ற காட்சி நிலைப் பத்தும், அகத்தொனியாற் கண்ட மெய்ப்பொருட் காட்சியை நினைப்பற நினைந்து பாவணை செய்யும் பேற்றினை வேண்டுகின்ற தியான நிலை பத்தும், தியானத்தின் பூரண நிலையினை, அதாவது காண்பவன், காட்சிப் பொருள், காட்சி யென்கின்ற மூன்றும் ஒன்றான ஐக்கிய வாழ்வினை அருளுகென வேண்டுகின்ற சமாதி நிலைப் பத்தும் ஆகிய ஐந்தும் அகத்தீசர் சதகத்தின் உள்முகப் பொருளின் உயிர் போன்று அமைந்து நிற்கின்றன.

அகத்தீசர் சதகம் அனுபவ சாதனையின் வடி வானது. மனே சக்தியை விருத்தி செய்து உள்ளொளியில் நிறைவுற அருளுமாறு குருபரணை வேண்டிக் கொள்ளும் நோக்கமைந்த இந் நாறு பாடல்களும் யோக சாத்திர சாரமாக விளக்குகின்றன.

எல்லாச் சமய சாதனங்களும், பக்தியாகிய நிலைக்களத்திலே காலூன்றிப் பாங்காக வளர்ந்து நிறைவுறுகின்றன என்னும் சிறந்த உண்மையினைச் சிறப்பாக அகத்தீசர் சதகமும், பொதுவாக ஏனைய பாடல்களும் அழகாகக் கூறிச் செல்வது நம்மால் அறிந்து கொள்ளத்தக்கதாகும்.

‘தான் செத் திருந்துலக முழுதுமர சாஞ்சோர்
தத்துவம் அருள்புரியவும்
தான் சாக வும்மருந் துண்பா ரியாரியான்
தான் சாக அருள்புரியவும்

நான் சாமுன் நான்சாக நாடினேன் நான் சாமுன்
நான் சாக அருள்புரியவும்
நாள் வருமுன் நான்சாக நாள் வந்து நான்
நாள் வருமுன் அருள் புரியவும்

திஞ்சியிரு பிடிசாம்ப லாகவுந் தானேன
சித்தி யெற் கருள் புரியவும்
தேக நிலை யல்லவே திருவரு ஸிரங்கிமா
சீக்கிரம் அருள் புரியவும்

வாஞ்சாலை யான மெய்த் தவராச சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநாதனே’

அகத்தீசர் சதகத்திலுள்ள இச்செய்யுள் இக பர வாழ்வு இரண்டுக்கும் உறுதுணையானது. உலகிலே ‘நான்’ என்கின்ற அகங்காரமே மக்களின் இவெளகிகப் பண்பையும், வைதிகப் பண்பையும் கெடுக்கின்ற கொடுமையுடையது. ஒருவன், தான் சாகமுன் ‘நான்’ சாகவேண்டும்; சாகமுன் ‘நான்’ சாகப்பெற்றவன் தான், சாகும் நாள் வரும் போது சமாதானமாக இவ்வுலகை விட்டு நீங்குகின்றுன் என்று கூறுகின்ற இச்செய்யுள் நமது நாளாந்த தியானமாக அமைதல் வேண்டும்.

மஸ்தான் சாகிபு பாடல்களின் நடுநாயகமாக நின்று விளங்குவது நபிகள் நாயகம் அவர்கள் மீது பாடியுள்ள தொண்ணாற்றிறு சீர்க் கழில் நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

‘வெட்டவெட் டத்தளிர்கள் விட்டுப்
படர்ந்தடரும்

வீசுபா சாடவியெனும்
வினையென்ற பெருமா வணக்கா னகக்காடு
வெட்டிநிர்த் தூளிபண்ணி
வெகுளிக் கௌனும்பல பரட்டுமுட் காடெலாம்
வேரோ டறப்பிடுங்கி’
என்று தொடங்கி,

‘பத்திவை ராக்கியக் கடல்மடை திறந்துகால்
பாய்ச்சியது பயிராகவே
பரிபாக பக்குவக் காலமது பிசகாது
பார்த்துப் பதந்தன்னிலே
பற்றிப் படர்ந்ததொண் னாற்று தத்துவப்
பலகளை யறப்பிடுங்கி

பரிபூர்ண மாகவே நானுக்கு நாட்கதிர்ப்
பலகோள் அறுப்பரிந்து
பாளையென் னும்பருவம் முற்றியே முத்திப்
பலன் பெற்ற சமுச்சாரி நீ'

என்று நடக்கின்ற இப்பாடல் ஆக்கியோனின் கற்ப
னைத் திறனுக்கு உரைகல் போன்று திகழ்கின்றது.
முற்றும் உருவகமணி யமைந்துள்ள இப்பாடலிலே,
நபிகள் நாயகம் அவர்களின் ஞான வாழ்க்கையை
இரு விவசாய வாழ்க்கையாக உருவகஞ் செய்து,
விவசாய வாழ்க்கைக்குரிய சாதனங்களாக எல்
லாத் தத்துவப் பொருள்களையும் இயைபுருவகஞ்
செய்து வருணித்துச் செல்லுகின்ற சாதுரியம்,
ஆசிரியரின் கலிதா சக்திக்கு ஓர் உதாரணமாக
விளங்குகின்றது.

நபிகள் நாயகம் ஆகிய விவசாயி, மனமாகிய
நிலத்திலே அடர்ந்து இருண்டு வளர்ந்து நின்ற
பந்தபாசமாகிய அடவியை வெட்டி, கோபமாகிய
பரட்டு முட்காட்டைப் பிடுங்கி, அகங்காரமாகிய
வேங்கைப் புலியைத் துணித்து, ஆசைகளாகிய
விலங்குகளை அடித்தோட்டி, மாயையென்னும்
மலைப் பாம்பினை விவேகமென்னும் மண்டாவினாற்
பிளந்து, கருவிகரணங்கள் என்னும் வேர்களை விசார
மென்னும் மண்வெட்டி கொண்டு பிடுங்கித், தவக்
கனலாற் சுட்டெடரித்துச் சுத்தமாக்கிய பின்பு, அந்த
மனமென்னும் நிலத்தை உழுது பயிர் செய்வதற்
குரிய கார்காலம் வருவதை எதிர்பார்த்து நிற்
கின்றார்.

இந்நிலையிலே பிரணவ மென்னும் கருணை முகில்,
ஆனந்த மென்னும் மழையைப் பொழுகின்றது.
நாயகம் ஆகிய விவசாயி, காலத்தைப் பயன்படுத்திக்

கொண்டு, தாமதியாமல் அறிவாகிய கலப்பையிலே இன்ப துன்பங்களாகிய மாடுகளைப் பூட்டி உழுது, பழக்கங்களாகிய மண்கட்டிகளை மிதித்துத் தொளாக்கிச் சமன் செய்து, சித்தாகிய விதையை விதைத்துப் பயிராக்கிப், பக்தி வெராக்கியமாகிய நீர்பாய்ச்சி வளர்த்து. தொண்ணூற்று தத்துவங்களாகிய களை களைப்பிடுங்கிப் பாதுகாத்து, முத்தியாகிய விளைவினை ஆன்மகோடிகளுக்கு ஆக்குகின்றார்.

இவ்வாறு நாயகம் அவர்களை ஒரு விவசாயியாக உருவகஞ் செய்து பாடுகின்ற இச்செய்யுள், ஒர் உருவக ஓவியச் சாலையாகவும், தத்துவ ஞானக்களஞ்சியமாகவும் காட்சி தந்து மனத்துக்கும், புத்திக்கும், உயிருக்கும் நல்விருந்தாய்ச் சமைந்து தித்தித்து நிற்கின்றது.

இனி நூலின் பிற்பகுதிக்கு வருவோம். சித்தர் நடையிலே செல்லுகின்ற இப்பாடற் பகுதிகளிலே முதலில் நிற்கின்ற ஆனந்தக் களிப்பு உள்ளக்கருத்தை வெளியிட்டு அருள் வள்ளலை இரந்து முன்னிற்பதாகப் பாடப்பட்டுள்ளது. பொன்னும் மணியும் புகழும் போகழும் பெற இரக்கவில்லை. இவைகள் யாவையுந் தியாகஞ் செய்து நிற்கின்ற இரப்புநிலையிலே, நல்லோர் கூட்டத்தையருளுமாறு இரக்கின்றார். பேரின்பத்தையும், அறிவைக் கொண்டு அறிவைத் தேடும் நிலையினையும், மனச் செருக்குநீங்கும் வழியினையும், தன்னையறியுந் தன்மையினையும் அருளுமாறு இரக்கின்றார்.

‘கற்பங்கள் உண்கிறோ மென்றே—வெறிக்கஞ்சாவுங் கள்ளும் அபினியும் தின்றே

துப்புக்கெட் ட்ளையாமல் நின்றே—அருள்
தூயமெய்ஞ் ஞானச் சுடரினைப் போற்றி'

இரக்கின்றார். இந்தச் செய்யுளடிகள், மஸ்தானென்றும், பக்கீர் என்றும், வாவா வென்றும் புனைபெயர் வைத்துக்கொண்டு கஞ்சாவுக்கும், கள்ளுக்கும், அபினுக்கும் அடிமையாகிச் சாதாரணமக்களையலைக்கின்ற துப்புக்கெட்டே போலிகளுக்கு நல்லசாட்டையடிகளாக உரைத்து நிற்கின்றன.

ஓவ்வொரு சமயத்திலுள்ளவரும் தத்தம் சமயசாத்திரங்களை ஓதியுனரவேண்டும். சாத்திரக் கருத்துகள் பக்தியும் விசுவாசமுங்கலன்து வாழ்க்கைக்கு உதவவேண்டும். மனிதனை மனிதனுக்க உதவாதவற்றை சாத்திரக் கொள்கைகள் சமூகத்துக்கு உதவாதென்பதை நிராமயக்கண்ணி என்னும் பகுதியிலே நன்கு கூறியுள்ளதையும் இங்கே குறிப்பிடுதல் பயன்தருவதாகும்.

'சாத்திரங்க ளோதும் சமூக்கர் தமக்கும் அருள்மாத்திரைப்போ தெனும் வருமோ நிராமயமே'

நாம் சாத்திரம் பேசும் போது இந்த உண்மையை உணரவேண்டும்.

'மெத்தப் படித்த வெறும்பாச பித்தருக்கே சித்தந் தெளியாதென் செய்கை நிராமயமே'

'தன்னை யறிந்தால் தலைவன் தனையறிந்த தென்னு மொழியே யிதங்காண் நிராமயமே'

'எப் பொருளுந் தானுய் இயங்குமுனைப் பூசைசெய்யப் புட்ப மெடுக்கவுந்தான் போமோ நிராமயமே'

என்னும் பாடற்பகுதிகள் நம்மால் நன்கு சிந்திக்க வேண்டிய செம் பொருளைப் புகட்டி நிற்கின்றன. பழத்தால் மனம் விசாலமாக வேண்டும்; தலை பெருத்தால் சித்தந் தெளியாது. ஒருவன் மற்றவனை அறிதற்கே இன்று முயன்று திரிகின்றான்; தன்னையறிய விரும்புவோர் மிகச்சிலரே. தன்னையறிந்தால், பிறனையறியலாம்: தலைவனையுமறியலாம் என்னும் பொருளை முதல் இரண்டு கண்ணிகளும் விளக்கி நிற்க, மூன்றுவது கண்ணி, உலகத்திலே எல்லாப் பொருள்களும் ஆண்டவனின் சக்திவடிவங்களே யென்று அறிந்தவன் ஆண்டவனை எங்குங் கண்டு வணங்குகின்றான் என்னும் உண்மையினை விளக்கி நிற்கின்றது.

‘கொத்தோ டடிமை குடியாக என்றனையுன் பத்தருக் கென்றே படைத்தாய் நிராமயமே’ என்கின்ற இப்பாடல் ஆண்டவனின் அடியாரையும் நாம் குடிகுடும்பங்களோடு சேர்ந்து ஆண்டவனின் பிரதிரூபமாகக் காணவேண்டும் என்னும் உண்மைத் தத்துவத்தை நமக்கு உணர்த்தி நிற்கின்றது.

பராபரக் கண்ணி என்னும் பகுதியிலே உலக விவகாரங்களில் நின்றும் காப்பாற்றிக் கரையேற்று மாறு வேண்டிக் கொள்கின்ற ஆசிரியர்,

‘வல்லாரைக் கெஞ்சி வலியாரைக் கால்பிடித்து இல்லாரை நம்பியிருந் திடைந்தேன் பராபரமே’ என்று பாடுகின்ற பாடல், வாழ்க்கையிலே நாம் சுயமரியாதையுடன் வாழுவேண்டும் என்கின்ற நல்ல போதனையை நமக்கு வலியுறுத்தி நிற்கின்றது.

ஆண்டவனைப் பராபரஞ்கவும், தந்தையாகவும், தாயாகவும், கண்ணகவும் பாடித்துதித்து நிற்கின்ற

ஆசிரியர், மனோன்மணிக் கண்ணி யென்னும் பகுதி யிலே காதலியாகப் பாவித்துப் பலவாறுகப் புளைந்து பாடுகின்ற அழகு, நூலின் இறுதியை நன்கு அலங்கரித்து நிற்பதைக் காணலாகும்.

‘கண்ணேயென் கண்மணியே கண்குளிர் ந்த
கட்டழகுப்
பெண்ணே யமிர்தப் பிழம்பே மனோன்மணியே’

‘துவருந் துடியிடையுந் தோகை மயில்நடையும்
பவள இதழுமென்று பார்ப்பேன்
மனோன்மணியே’

‘காதம் பரிமளிக்கும் கஸ்தூரிப் பொட்டிடுவேன்
போதுஞ்சவ் வாதணித்து புணர்வேன்
மனோன்மணியே’

‘தலைக்கு மினுக்கென்னெய் தடவிச்சடை
பின்னிவைப்பேன்
முலைக்கு வன்னக் கச்சிறுக்கி முடிப்பேன்
மனோன்மணியே’

‘காலாழி பீவிமுதற் கல்நகையும்
பொன்னகையும்
நாலாட் சுமைவேண்டின் நடக்கும்
மனோன்மணியே’

‘என்னைவிட்டால் மாப்பிளைமார் எத்தனையோ
வுன்றனக்கே
உன்னைவிட்டால் பெண்னெனக்கும் உண்டோ
மனோன்மணியே’

என்பது போன்ற நூறுகண்ணிகளால் ஆண்ட வளைக் காதலியாகப் பாவித்துப் புளைந்து பாடுகின்ற பாடல்கள் எல்லாரும் படிப்பதற்கேற்ற இனிய

பாங்கான நடையில் அமைந்துள்ளன. அவற்றி னுள்ளே அமைந்து கிடக்கின்ற வாடாத தெய்வீக்கக் காதலீ, தெய்வப் புணர்ப்பினை, தெவிட்டாத பேரின் பத்தினை எல்லாரும் அறிவாரோ? தம்மையறிந்தவர் அறிவார்.

நூலின் இறுதியிலே அமைந்துள்ள கீர்த்தனைப் பகுதி இசைநயமும், தாளலயமும் அமைந்து எழுச்சி பெற்றுச் செல்கின்ற நடைக்கு ஓர் உதாரணத்தை மாத்திரம் இங்கே காட்டிக் கட்டுரையை நிறைவு செய்ய விரும்புகின்றேன். பரமானந்த வெள்ளத்தை அள்ளியுண்மோம். எல்லாரும் சேர வாருங்கள்; செகத்தீரே! என்று அழைக்கின்றது இப்பாடல்.

பல்லவி

'பரமுத்தன் குணங்குடி தெருவில் வரும்பவனி
பார்த்து வருவோம் வாருங்கள்' —பர

அனுபல்லவி

வரமுத்தர் சுரர் கணம் தரமுற்றவர்களிரு
பரமொய்த் தினிய துதி வரமுத்தியருளும் நம் —பர

சரணங்கள்

சாத்திர வேதம் சலாம் சலாம் சலாமென்ன
சக்சோதி மின்னல் பளீர் பளீர் பளீரென்ன
பேர்த்துளம் போற்றும் றகீம் றகீம் றகீமென்ன
பிசுமில்லா கிற்றகு மானிற்றகீமென்னுள்
அசையாம லொருநிலை விசுவாச மருளும் நம்
—பர

நாசச் சரீரம் நரேல் நரேல் நரேலென்ன
நஞ்ச வினைகள் சரேல் சரேல் சரேலென்ன

வீசு மருட்கள் விறீல் விறீல் விறீலென்ன
வேதவா ளெடுத் தேந்திச் சோதிவாசியிலேறி
—பர

நாடாத பேர்கள் பயம் பயம் பயமென்ன
நம்பிய பேர்கள் ஜயம் ஜயம் ஜயமென்ன
திக்குத் திசைக் ளெங்கும் மிக்க ஒளிபரப்பி
ஒக்க உலகமொரு கைக்குள் ளடங்கும் நம்—பர

குணங்குடி வாழ்க. மஸ்தான் சாகிபு மலரடி வாழ்க.
அவர்தம் திருப்பாடல்கள் வாழ்க.
சாந்தி, சாந்தி, சாந்தி.

புலவர் நாயகம்

எம்.கே.செய்யிது அஹுமது

இல்லாமிய தமிழ்ப் புலவர்களின் வரிசையில் தனிப்பெரும் புகழ் கொண்டவர் புலவர் நாயகம். இவரது முழுப்பெயர் ஷெய்கப்துல்காதிறு நயினர் வெப்பை. ஷேக்ன புலவர் என்று மக்கள் அழைத் தனர். புலவர் நாயகம் என்பது அவரின் சிறப்புப் பெயர். தந்தை காயல்பட்டணத்திலுள்ள ஒரு மாணிக்கக் கல் வணிகர்; தாய் கோவளத்திலுள்ள ஒரு வலைஞர் மகள். கலைஞருக்கும் வலைஞர் மகஞருக்கும் திருமகனைப் பிறந்தார் அறிஞர் புலவர் நாயகம். பல கலைகளிலும் வல்லவராகத் திகழ்ந்தார். இவரின் முழுக்குணங்களையும் காட்ட நாகர் செவத்த மரைக் காயர் புலவர் பாடிய சாத்துக் கவிகளிலிருந்து இரண்டினை இவண் தருகிறேன்:

‘ஜாமிலு ஆறிபு ஹாதி ஷ்றீபு ஜலீஸ் அப்தால் ஷாமிலு ஹாமிலு ஆவிக் ஸாலிஹா ஷாஇறு சீர் ஆமிலு செய்கப்துல்காதிறு நயினர் வெப்பை

ஆலிமெனுங்

காமிலு ஹாபிமு காதிபு ஹாஜி மஷாயிகுவே’

‘காட்சியின் வண்ணங் கருத்துறு வண்ணங்
கருத்தடங்கு

மாட்சியின் வண்ண மதிவண்ணம் யாவுமலியும்
 வண்ண
 மாட்சியின் செய்கப்துல்காதிறு நயினர்லெப்பை
 ஆலிமுயர்
 சூட்சியின் வண்ண மவ்வண்ண மெவ்வண்ணஞ்
 சொல் லும்வண்ணமே

புலவர் செவத்த மரைக்காயர் சீரியர். புலவர் நாயகம் தமிழில் மாத்திரமன்றி அறபியிலும் சமன்கிருதத்திலும் பாண்டித்தியமுள்ளவர். எழுத்தாளர் மட்டுமின்றி உயர்ந்த பேச்சாளருங்கூட. இவர் ஒரு அறிஞர்; கலைஞர். விஞ்ஞானி; மெய்ஞ்ஞானி. பாவலர்; நாவலர். பெரும் வர்த்தகர்; அரிய விததகர். ஹாபிழ், ஆலிம், ஹாஜி. வரகவி; அருள்கவி. இத்தகைய புலவர் நாயகத்தின் இலக்கியப் படைப் புக்களும் பல உள். அவற்றில் சில:

புதுஹ் ஷாம் புராணம்
 குதுபு நாயகம் புராணம்
 நாகையந்தாதி
 மக்காக் கலம்பகம்
 காரணப் புராணம்
 திருமணிமாலை
 கோத்திரமாலை
 சொர்க்க நீதி
 சத்துருசங்காரம்

இனி, புலவர் நாயகத்தின் இலக்கியப் படைப் புக்களிலிருந்து சில ருசிகரமான ரசமிக்க தகவல் கண்த தருவோம்.

ஹில்லி 1236-ல் புலவர் நாயகம் புதூஹ்ஷாம் புராணத்தைப் பூர்த்தி செய்தார். 3 காண்டங்கள் 61 படலங்கள் 6786 விருத்தப்பாக்களைக் கொண்ட அருங்காப்பியம் இது. சீரூப்புராணத்தை உரணிக் கூட்டத்தார் படலத்தோடு 5027-வது விருத்தப் பாவில் உமறு புலவர் முடித்துவிட்டார். எம் பெருமான் (ஸல்ல) அவர்களின் இறுதிக்கால சம்பவங்களை உமறு புலவர் ‘சீரூ’விலே பாடவில்லை. உமறு புலவர் அமரராகி 30 வருடங்களுக்குப் பின் காயல்பட்ட னம் புலவர் பனீ அஹமது மரைக்காயர் ‘சின்ன சீரூ’ என்ற ஒரு காப்பியத்தைப் படைத்து சீரூ புராணத்துக்கு அனுபந்தமாக இதை இணைத்தார். 1829 விருத்தப்பாக்களைக் கொண்ட காப்பியம் இது. இதுவும் பெருமானர் (ஸல்ல) அவர்களின் முழு வாழ்க்கை வரலாற்றையும் குறிக்கவில்லை என்பதைக் கண்ட புலவர் நாயகம் ‘புதூஹ்ஷாம் புராணத்’ தின் மூலம் ‘சீரூ’வை முழு நாலாக்கித் தந்தார். இப் பெருமை புலவர் நாயகத்துக்கே உரியது. ‘சீரூ’ புராணத்தின் கையெழுத்துப் பிரதிகளை எல்லாம் தேடி எடுத்துச் சரி பார்த்துச் சீர்படுத்தி அச்சு வாகனமேற்றிய பெருமையும் புலவர் நாயகத் தையே சாரும். காயல்பட்டனம் உவைசு நயினூர் வெப்பை இதற்குத் துணை நின்ற துரைமகன்.

1340 விருத்தப்பாக்களைக் கொண்ட காப்பியம் குதுபு நாயகம். எம் பெருமான் (ஸல்ல) அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றை ‘சீரூ’ ‘சின்னசீரூ’ ‘புதூஹ்ஷாம்’ எடுத்துக் கூறுவது போன்று கெளதுல் அஃழும், குதுபுல் அக்தாப், மாசில்லாமணி மற்றும் சுப்ஹானி முஹிய்யிதீன் அப்துல் காதிரு ஜீலானி (றழி) அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றை எடுத்து இயம்புகிறது ‘குதுபு நாயகம்.’ இதை ‘முஹிய்யிதீன் புராணம்’ என்றும் கூறுவர். குதுபு நாயகம்

அவர்கள் சிறுவராக இருந்த காலத்திலே, பக்தாது நகரம் சென்று உயர் கல்வி படிக்க விரும்பி அன்னை பாத்திமா நாயகி அவர்கள் இடம் உத்தரவு கேட்க, அன்னை மகளை உச்சி மோந்து, அற உரை கூறி வழிச் செலவுக்கு பணமும் கொடுத்து அனுப்பிவைக்கும் பொழுது, ‘என் செல்வ மகனே! எது வரினும் உண்மையே கூறு. அப்படிச் செய்வதாக எனக்கு உறுதி கூறு’ என் அன்னை கேட்க, குதுபு நாயகம் அவர்கள் ‘அப்படியே செய்கிறேன்’ என சபத மேற்று, ஒரு வர்த்தகக் கூட்டத்தோடு சேர்ந்து பக்தாதுக்குப் புறப்பட்டார்கள். ஹமதான் எல்லையிலே ஒரு வழிப்பறிக் கூட்டம் இவர்களை மறித்துத் தடுத்து இவர்கள் கொண்டு சென்ற பொருள்களை எல்லாம் பறித்துக் கொண்டது. குதுபு நாயகம் அவர்கள் ஒரு பரதேசிச் சிறுவன் போல் இருந்ததால் அவர்களை யாரும் தீண்டவில்லை. ‘சிறுபையனே! உன்னிடம் ஏதும் பொருள் உண்டா?’ என ஒரு திருடன் கேவியாகக் கேட்டான். ‘ஆம்! 40 தங்கக்காசுகள் என்னிடம் உண்டு?’ எனக் கூறி ஞர். ‘பையன் நெயாண்டி செய்கிறேன்’ என நினைத்தான் திருடன். கள்ளர் கூட்டத் தலைவனும் இவர்கள் இடம் வந்து ‘சிறுபையனே! உன்னிடமுள்ள தங்கக்காசு எங்கே?’ என்று கேட்க, அன்னையார் சட்டையின் உள் சேப்பில் தைத்து வைத்திருந்த 40 தங்கக் காசுகளையும் காட்டிஞர்கள். அதிசயப்பட்டான் கள்ளர் தலைவன். ‘சிறுவனே! நீ பொய் சொல்லித் தப்பித்துக் கொள்ள முடியுமாக இருக்க நீ ஏன் மெய் சொன்னாய்?’ என்று கள்ளர் தலைவன் கேட்க, ‘நான் புறப்பட்டு வரும் பொழுது, எது வரினும் உண்மையையே பேசுவேன் என் என் அன்னை என்னிடம் வாக்கு வாங்கிக் கொண்டார்கள். அன்னைக்குக் கொடுத்த வாக்குக்கு நான் எப்

படி மாறு செய்ய முடியும்? என ஆண்டவர்கள் கூற, கள்ளர் தலைவன் திகைத்தான். சிறுவனின் வாய்மையைக் கண்டு மகிழ்ந்தான்.

‘தாயுரை இகழ்ந்தேன். தந்தை சொல்தட்டினேன். குரு போதனை விட்டேன், நல்லவர்கள் கூற்றை அலட்சியம் செய்தேன். வல்ல ஆண்டவனின் கூற்றுக்கு மாறு செய்தேன். பெருமானர் (ஸ்ல) அவர்களின் ஆயுரைகளையும் ஒதுக்கித் தள்ளினேன். நல்லவனுதல் எப்படியோ?’

என வருந்தி நெஞ்சுருகி பிரலாபிப்பதை புலவர் நாயகம் தேமதுரத் தமிழிலே ‘குதுபு நாயகத் திலே’ என்ன அழகாக சித்தரிக்கிறார்கள்.

‘தாயுரை இகழ்ந்தனன் தந்தை மெய்க்குரு வாயுரை இகழ்ந்தனன் வல்ல நாயகன் தாயுரை இகழ்ந்தனன் தூதர் நந்நபி ஆயுரை இகழ்ந்தனன் பாவியாயினேன்’

‘வல்லவன் சொல்லொரு வகுத்த நற்பணி இல்லவனுயின் இக் கொடிய செய்கையிற் புல்லவன் ஆகிய பாவி போயினி நல்லவன் ஆதல் எப்பான்மை நாதனே’

101 திருப்பாக்களைக் கொண்டது நாகையந்தாதி. நாகூரில் அமரராகி இருக்கும் சாகுல்லு மீது ஆண்டவர்கள் மீது புலவர் நாயகம் இந்த அந்தாதிப் பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். தமிழ் இனிமை, கருத்துச் செழுமை, அழகிய நடை, நயம் எல்லாம் ஒருங்கமைந்த காப்பியம் இது. காயல்பட்டினம் கண்ணகமது மொகுதூர் முஹம்மது புலவர் இதற்

குப் பதவுரை பொழிப்புரை கருத்துரை சூறியுள் னார். மாதிரிக்கு இரு கவிதைகளை இவண் தருகி ரேன்:

'தகரந் தகரந் தகரவி நாகையர் தன்
கனிவைத்
தகரந் தகரந் தகரவ யின்றதுஞ் சண்டகர் பா
தகரந் தகரந் தகவர நீப்பதுஞ் சார்கலிர்
சொல்
தகரந் தகரந் தகர மென்றுன் பதத்தைத்
தட்டுவதே'

[தகர் - பூமி அந்தம் - அழகு கரம் - கிரணம் தகவு - உரிமை ரவி - சூரியன் வைத்த - இட்ட கரந்த - மறைந்த கரம் - நஞ்சு தகர - முறிய பாதகர் - கீழ் மக்கள் அந்தகர் - குருடர் அந்தகர் - அறிவிலர் அவம் - பயணில்லாமை தகரம் - பல மணப்பண்டம் தகர் - பூந்தாது அந்தம் - கத்தூரி கரம் - கை]

'ஜியம் படுங்கசங் குன்மம் பன்மூல மகற்றி
மெய்யில்
ஜியம் படுங்கசம் போல்வலி யீந்தப்பதி முழுதும்
ஜியம் படுங்கசம் போம்படி செய்தங்கமைந்து
புலன்

ஜியம் படுங்கசங் காட்டினர் நாகையிலற்புதமே'

[ஜியம் - கபம் படும் - உண்டாகும் தசம் - காசம் ஜி - அழகு அம் - சாரியை படும் - தொடும் கசம் - யானை ஜியம் - சந்தேகம் படும் - ஓழியும் கசம் - கயமை ஜி - ஜிந்து அம்பு - கணை அடுங்க - அடுக் கசம் - பிறப்பு]

‘கபத்தை உண்டாக்கும் காசம், குன்மம் முதலிய நோய்களை நீக்கி உடலிலே அழிகும் யானை போல் வலிமையும் தந்து சந்தேகமும் கயமையும் ஒழித்து சமாதியடைந்து நாகூரிற் கட்டினார். இது புதுமை.’

க, த என்ற இரு அட்சரங்களை வைத்து நாகை யந்தாதியில் ஒரு அழிய பாடலைத் தீந்தமிழில் வடித்துக் காட்டியிருக்கும் அற்புதத்தையும் பார்ப்போம்:

‘காத்திகைத் தேதத்த தத்தை கொக் கொக்கக்
கதத்துக் கொத்திக்
காத்திகைத் தேதுத்த கத்தி தக்கிதத்த கத்துக்
கொத்துக்
காத்திகைத் தேதொத்தித் தாதுகத் தித்தித்த
காதத்தைத் தேதெக்
காத்திகைத் தேதத்தித் தூதத்த நாகைக்
கத்தாத் துதியே’

‘செய்வன மாதவ நாகையர் சீர்பதச்
சேகரமே
செய்வன மாதவ நாகையர் சீர்பதச்
சேகரமே
செய்வன மாதவ நாகையர் சீர்பதச்
சேகரமே
செய்வன மாதவ நாகையர் சீர்பதச்
சேகரமே’

இந்த நான்கு அடிக் கவிதையில் புதுமை என்ன வென்றால் நான்கு அடிகளிலும் ஒரே மாதிரி சொற் றெருடர்கள் அமைந்திருப்பதே. ஒரே மாதிரியாயிருப்பினும் பொருள் வேறு. வள்ளுவர் பெருமான்

நிரோட்டக் குறள் பாடி இருப்பது போன்று புலவர் நாயகமும் பாடி இருக்கிறார். மாதிரிக்கு ஒன்று இங்கே:

‘சிந்தேந் தியலிசை நாடக நாகையிற் சீரியனே
சிந்தேந் தியலிசை நாடக நாகையிற் சீரியனே
சிந்தேந் தியலிசை நாடக நாகையிற் சீரியனே
சிந்தேந் தியலிசை நாடக நாகையிற் சீரியனே’

‘யானை மதங்களைப் பொழிவது போன்று செய்யுள்களை இசைக்கின்ற (கவிவானுறைந்த) சோழ நாட்டில் அழகிய சங்கினங்களிடங்கடோறுந் தொணிக்கின்ற இலட்சணமும் அன்புள்ள அறிவாலுபசரிக்குங் குணமும் பெற்று உலகப் புகழ்ச்சிக்குரிய இடமாகவும் வெற்றிலைக் கொடிகளடர்ந்த இடமாகவும் தஞ்சை அரசனது பிணியறுத்துச் சந்திரப்பிரகாசம் பொருந்தும் குணமளித்த (ஆண்டவர்கள்) தங்கிய பீடமாகவும் சிறந்த தபோதனர்கள் நாடுகின்ற நாகூரில் வாழ்வு, சற்குணம், அன்பு, முத்தமிழ்களில் கடலாய் நிறைந்து நாவழியாற் சத்திக்கின்ற சீரியனே.’

பொருள்கள் எவ்வளவு அழுர்வமாக அமைந்துள்ளன !

நாகையந் தாதியைப் போன்று காரணப் புராணமும் நாகூர் சாகுல் ஹமீது ஆண்டவர்கள் மீது பாடியது. ५६ படலங்கள் २५६५ விருத் தப்பாக்கள் கொண்ட காப்பியம் இது.

நபி இப்ரூஹிம் (அலை) அவர்களின் வாழ்க்கையைக் கவிதையாக்கித் ‘‘திருமணி மாலை’’ என்ற ஒர் அருங் காப்பியத்தைப் படைத்தார் புலவர் நாயகம். ३१ படலங்களும் २०४४ திருப்பாடல்களும்

கொண்ட காப்பியம் இது. நபி இப்ரூஹிம் (அலை) அவர்கள் தங்கள் குடும்பத்தைத் திருமக்காவில் விட்டு விட்டு ஸீரியா நாடு செல்லும் பொழுது இறைகாவல் தேடி மனமுருகி இறைஞ்சும் பான் மையைப் புலவர் நாயகம் சித்தரிக்கிறார்.

‘பொறிகாவல! புலன்காவல! புகழ்காவல!

பிசகா

நெறிகாவல! செயல்காவல! நினைகாவல

வைத்த

குறிகாவல! மனைகாவல! குடிகாவல! என்றன் அறிகாவல! அபயம் பல துயரின்றிய அறியே’

எம்பெருமான் (ஸல்) அவர்களின் கோத்திரத் தைப்பற்றிய முழுக்குறிப்புக்களாடங்கிய காப்பியம் ‘கோத்திரமாலை.’ 149 செய்யுள்களைக் கொண்ட அரிய நூல். கண்ணகமது மொகுதும் முகம்மதுப் புலவர் ஹின்றி 1281-ல் இதைப்பதிப்பித்தார்.

33 செய்யுள்களைக் கொண்ட ‘சொரிக்க நீதி’ புலவர் நாயகத்தின் அரிய படைப்பு. பள்ளி மாணவர் மாணவிகள் அவசியம் தெரிந்திருக்கவேண்டிய நீதி உரைகள் இதில் அடங்கியுள்ளன. இவற்றி லிருந்து ஓர் உதாரணத்தைத் தருகின்றேன்.

‘அரியதொரு வல்லவனை வணங்கவேண்டும் அவனருளும் பணிவிடைகளைடுக்க வேண்டும் பெருமைதரு மிறகுலைப்போற்ற வேண்டும் பெருகு நபிமார்க்டம் மைத்துதிக்கவேண்டும் தெரிய மறையோர்கள் சொல்லை மதிக்கவேண்டும் சிறப்புடையார் திருப்பாதம் புகழவேண்டும்

வரிசைபெறும் கதிஜா தம் மெய்ம்மை நாதர்
மணி முத்தின் மஹ்முதை வாழ்த்தாய்
நெஞ்சே.''

புலவர் நாயகம் ஐந்து வகையான “சத்துரு சங்காரம்” பாடியுள்ளார். வம்பர்களை ஒழித்துக் கட்டும்படி நபிமார்கள்மீதும் ‘ஸஹாபா’க்கள்மீதும் ‘ஓலி’மார்கள் மீதும் ஆணையிட்டு வேண்டிக்கொள்கிறார் புலவர் நாயகம். ‘சத்துரு சங்காரம்’ மொத்தம் பாடல்கள் 99. அவற்றிலிருந்து இரு அடிகளை இவண் தருகிறேன் :

‘மணியொளி நயினூர் முஹம்மதர் ஆணை தணிவிலாத் தீயோர் சார்பின மழிப்பாய் வண்மையின் சிது வல்லவர் ஆணை புண்மையின் வஞ்சப்புலையரை அழிப்பாய்’

காளமேகப்புலவர் ஓரெழுத்துக்கவி பாடி இருப்பது போன்று புலவர் நாயகம் ‘த’ எனும் அட்சரத்தை வைத்து சமைத்துள்ள ஒரு வெண்பா இதோ:

‘தூதாதி தாது தைத்தே தொத்தோதி
தத்தை துதி
தாதாதி தத்தத்தித் தாதிதா — தாதா
துதை தொத்தத் தத்தத்தா தூத்தாதித் தாதி
ததை தச்தித் தித்தித் தேதா.’

புலவர் நாயகத்தின் இலக்கிய திறமையின் சிகரத் துக்கு இது ஒர் எடுத்துக்காட்டு.

ஹின்றி 1260-ல் சென்னையிலும் சுற்று வட்டாரங்களிலும் ‘காலரா’ எனும் தொத்து நோய் பரவி இருந்தது. அது சமயம் இறை அருள் வேண்டி ஒரு ‘முனைஜாத்’ பாடினார் புலவர் நாயகம். அருள்

கவிக்கு முன் இருள் பிணிக்கு என்ன வேலை. பிணி போக்கிய அருள் கவிதைகளிலிருந்து ஓர் எடுத்துக் காட்டு.

‘காவலாய் நிற்கும் வல்லோன் கத்தனைய்
சிவனல்ல
ஆவலாய்ப் போற்றி வாழ்த்தி அதற்குண
வளித்த கோமான்
நாவினுலெளியோர் கேட்கும் நாட்டத்தின்
படியே தந்து
தாவிலா ‘றஹ்மத்’ தாலே தற்காக்கும்
பொருளதாமே’

முரசபந்தம், வஞ்சி விருத்தம், திரிபங்கி, சழி குளம், காதை கரப்பு, கோழுத்திரி, இரத பந்தத் தினேருறுப்பு, கூடச் சதுக்கம், நான் காரைச் சக்கரம், ஆரூரைச் சக்கரம், எட்டாரைச் சக்கரம், ஒரு நாகப்பந்தம், இரு நாகப்பந்தம், அட்ட நாகப் பந்தம், ஈரட்ட நாகப்பந்தம் இப்படியான பல தலைப்புகளில் பல சித்திரகவிகள் பாடியுள்ளார் புலவர் நாயகம்.

கர்ப்பவதிகள் ஒன்பதாவது மாதத்தில் இறை வனிடம் இறைஞ்சுவதற்கு 20 பாடல்களைக் கொண்ட பூபாளைக் கண்ணிகள் பாடியுள்ளார்கள் புலவர் நாயகம். பெருமானர் (ஸ்ல) அவர்கள் மீது முனைாத்து, ஒருபா ஒரு பஃது, இன்னிசை கிலுறு நபி (அலை) அவர்கள் மீது ஒரு பா ஒரு பஃது, முஹிய்யிதீன் ஆண்டவர்கள் பேரில் ‘முனைாத்’ இன்னிசை, பதிகம், சாகுல் ஹமீது ஆண்டவர்கள் பேரில் ‘முனைாத்’, ஒருபா ஒரு பஃது, பெருமானர் (ஸ்ல) அவர்கள் மீது பல சந்தமாலை இப்படியாகப் பல்லாயிரக்கணக்கான பாடல்களைப் பாடிய புலவர் கோமான் புலவர் நாயகம் ஒருவரே.

சமஸ்கிருத மொழியிலும் புலவர் நாயகம் பான்டித்தியமுள்ளவர் என்று கூறினேன். ஒரு முஸ்லிம் வடமொழியில் வல்லவராக இருந்தது ஹிந்துக்களுக்கு பேராச்சரியத்தையும் பெருமகிழ்ச்சியையும் அளித்தது. ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் சில நாள் தொடர்ச்சியாக ‘புதாஹ்ஷாம்’ காப்பிய விரிவுரைப்பிரசங்கம் காயல் பட்டணம் நயினர் தெருவிலுள்ள பெரிய பள்ளியில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. இக் கதாப்பிரசங்கத்தைக் கேட்க முஸ்லிம்கள் மாத்திரமன்றி ஹிந்துக்களும் வந்து குழுமினர். சில வடமொழிப் பண்டிதர்களும் வந்திருந்தனர். வடமொழியில் புலவர் நாயகத்தின் திறமையை நேரில் கண்டு அறிய வேண்டுமென்பது அவர்கள் ஆவல். இவர்களின் வருகையையும் நோக்கத்தையும் கண்டுக்கொண்ட புலவர் நாயகம் புராணத்துக்குத் தமிழில் விளக்கம் கூறிக்கொண்டிருந்ததை நிறுத்திச் சமஸ்கிருதத்தில் கூறினார்கள். இது கேட்டு எல்லோரும் ஆச்சரிய முற்றனர். வடமொழிப்பண்டிதர்கள் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டனர். வடமொழியிலும் தென் மொழியிலும் கரைகண்ட அகஸ்திய மாழுனிவர் பொதிகை மலையிலிலை. அவர் இதோ இங்கே இருக்கிறார் என வாய்விட்டுக் கூறினார்கள். அரபியிலும் பெரும் புலவர் இவர்.

கீழ்க்கரை தைக்கா சாஹிபு நாயகம் நடத்திய கலைக்கழகத்தில் படித்து அறபியில் ‘ஆலிம்’ பட்டம் பெற்றார். கணங்குடி மஸ்தான் சாஹிபு, புலவர் நாயகத்தின் பள்ளித்தோழர். மஸ்தான் சாஹிபு துறவி. புலவர் நாயகம் இல்லற தர்மி. ஆனால் இவ்விருவரின் நட்பும் கடைசிவரை நீடித்தது. இருவரின் கல்லறைகளும் சென்னையிலுள்ள ரூயபுரத்தில் ஒரே இடத்தில் அமைந்திருப்பதில் தான் எவ்வளவு பொருத்தம்!

ஹின்ரி 1268 துல்கஃதா பிறை 27-ல் மரண மானூர் புலவர் நாயகம். பூதஉடல் மறைந்து விட டது. புசழ்சுடல் என்றும் நிலைத்து நிற்கிறது. அவரின் திருநாமம் சிரஞ்சிவியாக வாழ்கிறது. அவரின் இலக்கியப் படைப்புக்கள் நமக்கு ஊக்கமும் அளிக்கின்றன.

தூங்காதே! எழு! விழித்தெழு! கலையைப் பரப்பு! ஊது சங்கநாதம் உலகெங்கும்! என மறந்து துயில்கொண்டு கிடக்கும் எமது தமிழ் முஸ்விம் இனத்துக்கு நல்வழிகளையும் நேர்வழிகளையும் காட்டுகின்றன.

அருள்வாக்கி அமுதம்

ஜே.எம்.எம். அப்துல் காதிர்

செந்தயிழ்ப் புலவர் வரிசையிற் சிறந்து விளங்கும் இல்லாமியப் பெருங் கவிஞர்களுள் அருள்வாக்கி அப்துல் காதிருப் புலவரும் ஒருவராவர். பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டின் இறுதியிலும் இருபதாம் நூற்றுண்டின் ஆரம்ப வருடங்களிலும் இப்புலவர் பெருங் கீர்த்தியுடன் விளங்கினார்.

மதுரை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த திருப்புத்தூர் அல்லாபிச்சை ராவுத்தரின் அருந்தவப் புதல்வர் இவர். கண்டி நகருக்கு அண்மையிலுள்ள தெல் தோட்டைக்கு அருகிலிருக்கும் போப்பிட்டிய என்னும் இடத்தில் இவர் இற்றைக்கு நூறு ஆண்டுகளின் முன்னர் பிறந்தனரென்ப.

தாய்நாடு சென்று வித்துவ சிரோன்மணி முத்து பாவாப் புலவர் பால் தமிழ்க்கலை பயின்று தந்திகரற்ற புலவராய் விளங்கினார். தமிழுலகிற்கு இவர் அளித்த செல்வங்கள் மிகப்பல. இவர் இயற்றிய முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட நூல்களுள் அச்சுவாகன மேறி வெளிவந்தவை மிகச்சிலவே. இவர் தம் ஏணை நூல்கள் வெளிவராது போன்மை தமிழ் கூறும் முஸ்லிம் நல்லுலகு செய்த தவக்குறைவென்றே கூறியமைதல் வேண்டும்.

மெய்ஞ்ஞான அருள்வாக்கி, வித்துவதீபம், காந்தக் கவிராயர், வெண்பாப்புலி என்றெல்லாம் கற்றறிந்தோர் போற்றும் இத்திவ்ய கவிநாவலரின் நூல்களுள் ஒன்றையாவது பயிலும் வாய்ப்புக் கிடைப்பின் அஃதொரு பாக்கியமே எனலாம்.

உள்ளத்தில் உவகைத்தேனை வழியவிடும் இவர் தம் சொற் சித்திரங்கள் தெவிட்டாத தெள்ளமுத மானவை. அவர் தரும் அமுதத்தை அருந்தினால் தேன் தமிழின் தீஞ்சவையை அறியலாம். தித்திக்கும் இஸ்லாத்தின் உயர் தத்துவங்களை உணரலாம்.

இவர் அச்சியற்றிய நூல்களுள் 1889-ல் வெளியான பேரின்ப ரஞ்சித மாலையே காலத்தால் முந்தியது. ‘வலி’ மார்க்கஞ்சகெல்லாம் வலியாய் விளங்கி வரும் குதுபுநாயகம் முகியித்தீன் ஆண்டகை அவர்கள் மீது மிகுதியும் பக்தி வாய்ந்தவர் அருள்வாக்கி அப்துல் காதிறுப் புலவர். அப்பெருமகனுரின் திருப் பாதங்களைத் தமது நாயிசை தாங்கியவர். அப்பொற்பாதங்களைப் புகழ்ந்து நாயிசை கொண்டால்தான் கவித்துவம் சித்திக்கும் என்பது இஸ்லாமியப் புலவர் கொள்கையாம்.

அவ் வலிகள் கோமான் மீது பாடப்பட்டதே பேரின்ப ரஞ்சித மாலையாகும். அவ்வாண்டகையின் சிறப்புக்களையும் அற்புதங்களையும் ஆசிரியர் இந்நூலில் மிகுதியும் போற்றுவதுடன் தமக்கு அருள்பாலிக்குமாறும் நல்வழி காட்டியருஞ்ஞமாறும், தமிழ் அறிவைத் தந்தருஞ்ஞமாறும் வேண்டிக் கொள்ளுகின்றார்.

பல பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ள இம்மாலையில் நாறு செய்யுள் வரையுண்டு.

‘புற்புதத்தி னுக்கைதனை நிலைமையென
வளத்திருத்திப் புனித ஞான
விற்பனரைச் சாராது பழவடியா
ரநுமறையை விரும்பா ஜேனன்
கற்பகமொத் திருக்குலி லடியேனைச்
சேர்த்தருளக் கடனை மையா
தற்பரனை யகத்திருத்தித் தவமுயன்ற
முகியித்தீன் தவச்சிம் மேறே.’

யாக்கையின் நிலையாமையை யுணராமலும் முதறி
ஞரையும், மெய்யடியாரையும் அண்டி அருமறைச்
சாரங்களை உணராமலும் அவமே கழிக்கும் என்னைக்
கற்பகம் போல் வழங்கும் தங்கள் திருப்பாத கமலங்
களின் அடியானுய்ச் சேர்த்து ஆட்கொள்ளுங்க
ளென்று விண்ணப்பிக்கின்றார்.

இம்மாலையிலுள்ள இரத்தினப் பதிகத்தில் ‘பண்
டமிழ் தந்தெனை யாள்வீர் பகுதைப் பதிக் கரசே’,
என்று பாடித் தமக்குப் பண்ணினிய செந்தமிழை
யும் கற்பித்தருந்மாறு வேண்டுகோள் விடுப்பதிலி
ருந்து முகியித்தீன் ஆண்டகையவர்கள் முத்தமிழுந்
தந்து புலவர் நாவிற்கு வித்தகமளிக்கும் பேரருளா
ளாரென்பதும் பெறப்படுகின்றதன்கே? பேரின்ப
ரஞ்சித மாலையைக் கோவை செய்யுமாறு புலவ
ரைத் தூண்டி அதனை அச்சிடவும் பொருள் உதவி
செய்தவர், புலவர் கோனின் ஆருயிர் அன்னையான
ஹவ்வாம்மாள் அவர்களாவர். இவ்வன்னையாருக்கு
அருள்பாலிக்கும் படியும் சில செய்யுள்களில்
இறைஞ்சுகின்றார் கவிஞர்.

‘தஞ்சநும் பாத தாமரை யலது
தஞ்சம்வே றிலையெனப் போற்றி
இஞ்சொலால் வாழ்த்தி யிகபரத் தினிலும்
இணையடி காண்குதற் கிறைஞ்சும்

வஞ்சக நெஞ்சற் றவ்வம்மாள் தனக்கு
வாழ்வு பொன் ணட்டினி லுறவே
கஞ்சமென் கரத்தேந் திறைமுன மிரந்து
கருணைவைத் தாள்கதிக் கலமே:

ஹவ்வாம்மாளுக்குப் பொன்னுலக வாழ்வு சித்
திப்பதற்காய் இறைவனிடம் ‘துஆ’ இரக்குமாறு
தான் கவிஞர் முகியித்தீன் ஆண்டகையை வேண்
டுகின்றார் என்பதை நாம் கவனித்தல் வேண்டும்.
எனவே அவுலியாக்களைப் போற்றி வரம் வேண்டும்
போது புலவரின் கருத்து அம்மகான்கள் அடியவர்
பொருட்டு இறைவனிடம் இறைஞ்சி வேண்டுதல்
புரிவரென்பதே. புலவர்கள் அளவு கடந்து இறை
வனுக்கு ஒப்பாக அவுலியாக்களைப் போற்றுகின்
றனர் என இதுகாலைச் சிலர் கூறும் ஆட்சேப உரை
களுக்குத் தக்க விடையை இச்செய்யுள் மூலம்
கவிஞர் தந்துள்ளார்,

அருள்வாக்கி அப்துல் காதிறுப் புலவர் பிளைத்
தமிழ் நூல்கள் இரண்டை இயற்றியுள்ளார்.

நபிகள் கோமான் நாட்டிய திருமறையினை
நலிவு தோன்றுது உயிருட்டிப் போற்றியவர்கள்
முகியித்தீன் ஆண்டகையே. ‘மார்க்கத்துக்கு உயிர
ரளித்தவர்’ என்பதே ‘முகியித்தீன்’ என்னும் சொல்
வின் பொருளாகும். அத்தகைய பெருந் திறம்
வாய்ந்த பேரருட் குரவர் மீது ‘காரணப்பிளைத்
தமிழ்’ என்னும் நூலைப் பாடியுள்ளார். அவர்களின்
அற்புதங்களை அழகுறவெடுத்துக் கூறுவதனாற்
போலும் இந்நாலுக்குக் ‘காரணப்பிளைத் தமிழ்’
என நாமகரணம் செய்துள்ளார் புலவர். பிளைத்

தமிழ் நால் பத்துப் பருவங்களைக் கொண்டது. முதலாவதாய் காப்புப் பருவத்தில் காப்பியத் தலை வருக்குத் தெய்வங்களின் அருள் வேண்டிப் பரவுதல் மரபு. பிறர்க்கெல்லாம் தண்ணளி பாலிக்கும் தரும தாருவும் முழுதுணர்ந்த பழுதறு ஞானியமாய் முகி யித்தீன் ஆண்டவர்க்கு அருள்பாலிக்குமாறு பிரார்த் தனை புரிதல் தமக்குத் தகுதியன்று எனப் புலவர் கருதினர் போலும். எனவே ‘மகுடுபு சுபுஹானி செந்தமிழ் மாலை புனைவதற்கே’ அருள்பாலிக்குமாறு இவர் இறைவனையும் நபிகள் நாயகரையும் அன்பியாக்களையும் உத்தம ஸஹாபாக்களையும் பணிந்து வரம் கேட்கிறூர்.

குழந்தை துயிலுமாறு தாலாட்டுப் பாடுவர் தாய்மார்கள். கெளது ஸமதானி ஆகிய முகியித் தீன் என்னும் குழந்தைக்குத் தாலாட்டுப் பாடுகின் றூர் கவிஞர். கரைகாண முடியாத பெருஞ் சிறப்பு கள் வாய்ந்த கருணையம் பெருங் கடலான அக் கோமானின் பண்புகள் ஒவ்வொன்றையும் ஒவ்வொரு கடற்பெருக்காகவே கண்டு மகிழ்கின்றூர் கவிஞர். அவற்றினை யாழுங் காணவேண்டாமா?

‘நீதி விளங்கு நெறிக்கடலே
நினைக்கு மெளியோர்க் கருட்கடலே
நீதி பரனைத் தொழுங் கடலே
நேச விசுவா சக்கடலே
வேதக் கடலே மெய்க்கடலே
விளங்குங் கலைஞ்ஞா னக்கடலே
விரதக் கடலே மேன்கடலே
மேலோர் வாழ்த்து வான்கடலே
சோதிக் கடலே மனவிருளைத்
துணிக்குங் கடல்சோ பனக்கடலே

துணையாஞ் சரணக் கோகனகம்

தொண்டர்க் குதவுந் தூய்குறைஷிச்
சாதி நறுஞ்ச கரத்தெழுந்த
தரளக்கடலே தாலேலோ
தருமக் கடலே கெளதுஸம
தானீ தாலோ தாலேலோ.’

குழந்தையாகிய முகியித்தீன் ஆண்டகையுடன்
விளையாட வருமாறு வெண்ணிலாவை அழைக்கின்றார்
கவிஞர். சாமம், பேதம், தானம், தண்டம் ஆகிய
நால்வகை உபாயத்தையும் கைக்கொண்டு குழந்
தையுடன் விளையாட இணங்கி வருமாறு நயத்
தானும், பயத்தானும் அழைக்கின்றார்.

தானம் என்னும் உபாயத்தினால் சந்திரனை
அழைப்பது பின்வருமாறு:

‘அம்புவியே நீ இவ்வள்ளாகிய குழந்தையோடு
விளையாட வருவாயாயின் உனக்கு இவர் வழங்குங்
கொடைகளைக் கேள்: இராகுவினால் விழுங்கி உமிழுப்படும் உனது பெருந் துன்பத்தை இவர் நீக்கி
விடுவார். மேலும் உன்னிடத்திலுள்ள குறைபாடு
கள் அனைத்தும் தீர்ந்து போய்விடும். நீ தேய்ந்து
அலைந்து மேற்குக் கடலில் அடைபட்டுத் துன்புற
வேண்டியதில்லை. இவர் அன்பைப் பெற்ற கவிஞர்
கள் அறிவு சிறந்து மெய்ஞ்ஞானத்தையடைந்து
சுடர் கான்று விளங்குகல் போல நீயும் நித்தியச்
சுடர் ஒளியுடன் விளங்க இப்பெருமான் உனக்கு
அருளுவார். இவர் முன்னெருபோது செய்த
கொடைத்திறத்தைக் கேள்: பல்லாண்டுகளின் முன்
னர் கடலிலே தாழ்ந்த மரக்கலம் கரையேறி வர
வும் அக்கப்பவிற் சென்றேனுகிய கிழவியின் மகனெரு
வன் மீண்டுவந்து தனது திருமணத்தினை இனிது

நிறைவேற்றி மகிழ்ந்திருக்கவும் காரணம் விளைத் தவரல்லவா இவ்வள்ளல். அதனை நீயும் நன்கறிவையன்றே? ஆதலால் காய்ச்சிய ஆவின் பாலின் சுவையையும், தேனின் தித்திப்பையும் விஞ்சிய இன்சொற் பகரும் இவ்வள்ளலோடு விளையாட ஒடிவருவாயாக், என்று ஆசை காட்டி அழைக்கும் திறம் அறிந்து இன்புறற்குரியது அல்லவா?

‘கொடுமிரா குண்டுமிழு மச்சன் சலந்தீர்ப்பார்
 கோதுன் னிடத்து ளதெலாங்
 குணமாக நீக்கிடுவ ரலையாது தேயாது
 குடகடலி னடைப்படாது
 நெடு நானு மிவரன்பு பெற்ற புலவோர் மதி
 நிலைத்து மெய்ஞ்ஞான சுடரே
 நின்றிலங்கும் பான்மை போலு நீ வருகிலோ
 நினையுமப் படியாளுவார்
 நடுவாரியிற் ரூழ்ந்த கப்பல் வரவுங் கிழவி
 நல்கு கண்மணி மகிழ் பெற
 நகரலங்கார கல்யாண நிறைவேற்றுமொலி
 நாத ரென்றஞ்சி யதபோ
 டடுபாலருந் தேற லின் வசன வள்ளலோ
 டம்புலீயாட வாவே
 அப்துல் காதிறு தஸ்தக்கீர் தவப்பிள்ளையுட
 னம்புலீ யாட வாவே.’

காரணப் பிளைத் தமிழின் ஒவ்வொரு பருவத் திலும் இறுதிச் செய்யுள் தோறும் தம்மையீன்ற அன்னையும் இந்நாலையச்சிட உதவி புரிந்த பெருங் கொடைப் பிராட்டியுமாகிய ஹவ்வாம்மாள் மீது அருள்பாலிக்குமாறு இறைஞ்சுகின்றார் கவிஞர். சண்டப் பிரசண்ட வித்துவான் சவாதுப் புலவர் பாடியருளிய முகியித்தீன் பிளைத் தமிழை இக் காரணப் பிஞ்ளைத் தமிழ் பெரிதும் பின்பற்றியுள்

எனு. இரு நூல்களையும் ஒப்பிட்டுப் பயில்வது இலக்கிய இன்பம் நுகர வல்லார்க்குப் பெரிதும் இன்பத்தைத் தருவதாகும்.

இனி, அருந்தவத்தோர்களுக்கு உறைவிடமாய்விளங்கும் பெரும்பதியாகிய காயல் மாநகரில் உதித்த உமர் ஓலியுல்லா அவர்களின் புத்திர சிகாமணியாகிய தைக்கா சாகிபு ஓலியுல்லா மீதும் பிள்ளைத்தமிழ் நூலொன்றைப் பாடியுள்ளார் கவிஞர். காயல் நகரச் சிறப்புக்களோடு அந்நகரில் வாழ்ந்து வேதப்பயிர் விளைத்த வித்தகச் செம்மல்கள் பலரின் வியன் சிறப்புக்களையும் இந்நூலில் காணலாம். ‘செய்கப்துல் காதிர் தைக்கா சாகிபு ஓலியுல்லா’ அவர்களை கவிஞர் பிரான் கடன்மடை திறந்தாற்போல் வாழ்த்தி வருக வருக என அழைக்கும் வாரானைப் பருவச் செய்யுள் ஒன்றை அவருடன் சேர்ந்து யாழும் பாடி அப்பெருமகஞருக்கு அஞ்சலி செய்து வரவேற்போம்:

‘முத்தெனவு மூரலொளி பொங்கமுத மதுதந்து
முச்சுடர் விளக்க வருக
முதா கமங்க ளெம திதயவீட் டுக்குளே
முறையோ டடங்க வருக
எத்தினமு மிருசரண முத்தமிட் டானந்த
மேபெற் றிலங்க வருக
ஏகமாய்த் தன்மயந் தனையறியு மேல்வழி
யினைக் காட்ட வருக வருக
சத்துவ சகாய பல வுத்தமர்கள் பாலெனைத்
தான் சேர்க்க வருக வருக
சகச நிட் டாபரண மாலையதெ மார்பிலே
தான்பூட்ட வருக வருக

கத்தனருள் நிதி பகிர்ந் தெம் மனோர்க்
குதவவைக்
காலமும் வருக வருக
காகிறு நகர்க்கண் வளர் செய்கப்பதுல் காதிழேறுவி
காட்சிதந் திடவ ருகவே.’

இனி, எம்பெருமானார் (ஸ்ல) அவர்களின் திருவடிகட்குத் திருப்புகழ்ப் பாமாலை சாத்திப் பெரும்புகழ் கொண்டவர் காசீம் புலவர். கவிஞர் அருள் வாக்கியும் கவிஞர் சந்தங்கள் அமைந்த சந்தத் திருப்புகழை நபிகள் கோமான் மீது பாடி நல்லிசை நிறுவியுள்ளார். பல்வேறு சந்தங்களிலமைந்த நூறு வண்ணங்கள் கொண்டது சந்தத் திருப்புகழ். இந்நாலைக் கற்போருக்குக் கோதிலா ஞானங்களும், தீதிலாச் செல்வங்களும் சேரும். இறைவன் திருவருள் வாய்க்கும். சுவன்போகம் கிட்டும் என்று இந்நாற்பயனை ஆசிரியர் கூறுகின்றார்.

இந்நாலின் மகிழ்மயை ஆசிரியர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

இனிய கரும்பின் சாறு தம்மிடம் இருக்கும்போது எவராவது கசக்கும் வேப்பங்காயை விரும்பி உண்பார்களா? உண்ணமாட்டார்கள். அங்ஙனமே குங்கும மலர் மாலையில் உள்ள இனிய தேனையுண்ட வண்டினங்கள் புகழ்க்கீதங்களை இசைக்கும் திருமார் பினையுடையாராகிய எங்கள் வள்ளலார் தம், சிவந்த பாத பங்கயங்களைப் போற்றும் இச் சந்தத் திருப்புகழ் வண்ணங்களை இசைக்கக்கேட்டு மகிழ்ச் சியடையும், தீனவர்களாகிய பரம பக்தர்களின் செவிகள் கல்வியறிவில்லாத துரும்பையொத்த முடர்

களின் பிற கவிதைகளை ஏற்றுக்கொள்ளுமா? ஒரு போதும் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டா என்று மிகுதியும் திண்ணமாய் அறை கூவுகின்றார்.

‘கரும்பிக்கிருக்க எவர் வேம்பை வேண்டுவர்
கற்றுணராத்
துரும்பொக்கு மீனருரை ஏற்குமோ
குங்குமத்தொடையிற்
சரும்பிக்கயின்று முரண்மார்ப ரெங்கள்
துரையிறகுல்
தரும் பொற் பதப்புகழ் கேட்டபின் தீனவர்
தஞ்செவியே.’

எம்பெருமானூர் (ஸ்ல்) அவர்களின் உயர் பண்புகளை வண்ணம் தோறும் பாடிப்பாடி மகிழ்கின்றார்புலவர். தாம் அறவழி நடவாது மறமே புரிந்து உழலும் பாவியாக இருந்த போதினும் தம்மைக்கடைக்கணித்து அருள்புரிந்து கடைத்தேற்றியருள வேண்டும் என்று வண்ணந் தோறும் விண்ணப்பிக்கின்றார். அருணகிரிநாதரும் காசீம் புலவரும் பாடிய திருப்புகழ்கள் இவருக்கு முன்னால்களாக விளங்குகின்றன.

அவர் தம் திருப்புகழ் அமுதத்தினின்றும் ஒரு சிறு துளியை நாமும் அருந்திப் பார்ப்போம்.

மங்கையர் மயக்கத்திலே சிக்கி உழலும் சிறியேனைகிய நானும் உங்கள் அருளுக்கு உரியேனுவேனே? என்னை அகற்றுது ஆண்டருளுங்கள் என்று நபிகளாரைப் பணிந்து இறைஞ்சுகின்றார்.

தமக்கு அடிமை புரியும் அடியார்க்கு மட்டுமே யன்றிக் கொடுமை இழைக்கும் குடிலர்கட்குக் கூட

அருள்புரியும் கோமானல்லவா இவ்வள்ளால். இந் நபிகள் விளைத்த அற்புதக் கருணைத்தி றங்கள் இரண்டு கவிஞரின் கண்ணெடுரே காட்சியளிக்கின்றன.

திருமக்காவினின்று திருமதினாவுக்குத் தப்பிச் செல்லுங்கால் துணையாகச் செல்கின்றனர் உயிரனைய தலைமைத் திருத்தோழர் அபூபக்கர். குகையொன்றில் தங்கியிருந்த போது தோழரின் பாதத்தை நச்சுப் பாம்பு தீண்டி விடுகின்றது. அப்போது அடியவர் பாற் கருணை மாரிபொழியும் வள்ளலார் தங்கள் திருவாயிலூறும் திவ்வியாமிர் தமாய உமிழ்நீரால் தடவி அக்கொடிய விடத்தைத் தீர்த்தருள்ளார்கள்.

மேலும் அதே ஹிஜ்ரத்துப் பிரயாணத்திலே தப்பிச் செல்லும் நாயகத்தையும் தோழரையும் பிடித்துச் செல்வதற்காகத் துரத்தி வருகின்றன கொடியவனுகிய ‘சுருக்கத்து’ என்னும் குதிரை வீரன். அவன் குதிரையுடன் மண்ணிற் புதையுண்டு போமாறு அற்புதம் விளைத்து மீண்டும் அவனை மன்னித்து அனுப்புகின்றார் பொறுமையின் பொற்குன்ற மாகிய நபிகளார்.

இங்ஙனம் அடியவராகிய அபூபக்கருக்கும், கொடியவனுகிய சுருக்கத்துக்கும் அவர் தம் அடிமையும் கொடுமையும் என்னது அருள்பாலித்த வள்ளலார், கொடும் தொழில் புரியினும் அடிமையாய்ச் சரண்டைந்த தம்மையும் ஆட்கொண்டருளவார் என்னும் நம்பிக்கை மேலீட்டினால் நற்றமிழ்பாடிக் குறையிரக்கின்றார்.

மதினை நாடுடைய வள்ளலின் இனிமையும் தன்னைளியும் பொருந்திய பண்பை அவ்வள நகரும்

கொண்டிருக்கின்றது. மணங்கமழ்கின்ற மலர்களி
விருந்து வழியும் இனிமை மிக்க தேனைது மதினு
வின் தடாகங்களில் நிறைந்து தண்மை கொழிக்க
வழிந்து கொண்டிருக்கின்றது. தடாகங்களில்
மலர்ந்து பரிமளம் கமழும் வண்ணமலர்களையே
அலைகளாகக் கொண்டு சங்கினங்கள் முத்துக்களை
ஈனுகின்றன. ஒங்கியுயர்ந்த மதில்மீது அழகிய கொடி
யானது வள்ளலார் புகழ்போலப் பட்டொளி வீசிப்
பறக்கின்றது. இத்தகைய வளம் வாய்ந்த மதினு
நகருக்கு மட்டும் அதிபராய் வந்தவரல்லர் வள்ள
லார். வானவர் பதியிலே மங்கள வாத்தியங்கள்
முழங்க ‘மகுழுது’ என்னும் யானைமீது பவனி வரும்
மணவாளருமல்லவா அவர்கள். இவற்றையெல்லாம்
உள்ளக்கண்ணுடியிற் கண்டு உவகை பூத்துப் பர
வசமடைந்து பாடுகின்றூர் புலவர். நாழும் சேர்ந்து
பாடுவோம்.

குணக்கெ முந்தனு தினமொரு குடகட
லிடத்த டைந்திடு கதிரவ ஞாளிர்புவி
குனித்தெ முந்தர பருவத முடனிகல்
முலைமாதர்

குலுக்கி வந்தெதி ரழகிய பிடிநடை
யிதத்த வங்கிர்த மதிமுக மலரொளி
கொழிக்கு மஞ்சளின் விரையுறு தயிலமு
முடல்ஷுசி

இனக்கு மஞ்சக மெனுமொழி மலர்விழி
மிரட்டி வங்சக மனமுட னிதிகவ
ரிடர்க்கி ணங்கிய நிசிதனு முமதருள்
பெறுவேஞே

இபத்தி னம்பர வுலகினி லதிர்துடி
முழக்கு பம்பைக் டிமிலைக் ளதிரிடி
யெனக்க றங்கிய பவனியி னுலவிடு

மணவாளா

துணைக்கெ முந்தம னவர்பத மிசைபணி
கடித்தி டுங்கடு வதுதொலை யவுமிகு
துவர்ச்சி வந்தன விதழமு ததுதட

வியகோவே

தொடர்ச்சி கொண்டடர் தருமொரு கொடியவ
னாருத்த வெம்பரி சதுபத நிலமிசை
சுருட்டி டும்படி பணிபுரி யதிசய

முடையோரே

மணத்தெ மும்பல பலதரு வுதறிய
தளிர்த்தி வங்கிய கடிகம மூலர்மது
மடுத்த டங்களி னிடனற நிறையவு

மழுகாக

மலர்த்தி டுஞ்செழு நறைமல ரஜைகளி
லுயிர்த்த சங்கின வொலிகல கலவென
வதித்த பொன்கொடி மதிலுறு மதினவெ
மிறகுலே

இனி, இப்புலவர் நாயகரின் பல்சவைப் பிரபந்தங்கள் பல சேர்ந்த ஒரு தொகை நால் ‘பிரபந்தப்புஞ்சம்’ ஆகும்.

இதில் அல்லாஹாத்தஆலாவின் பேரில் அடைக்கல மாலை, நபிகள் பிரான் மீது முனைாத்து, அந்நாயகர் மீது எண்கலை வண்ணம், முகியித்தீன் ஆண்டகை மீது எண்கலை வன்மெல்லிசை வண்ணம்,

கண்டி நகர் ஷிகாபுத்தீன் வலியுல்லா மீது பதிற் ருப்பத்து அந்தாதி, அருணமணிமாலை ஆகிய நூல்கள் அடங்கியுள்ளன.

அடைக்கல மாலைச் செய்யுள் ஒவ்வொன்றும் எல்லாம் வல்ல இறைவனின் பண்பிலக்கணப் பரிசுத்த நாமங்களாகிய ‘அஸ்மாவுல் ஹாஸ்னை’ என்னும் அழகிய திருநாமங்களுள் ஒன்றைக் கொண்டு அடைக்கலம் தேடுவதாய் முடிகின்றது. ‘ஹஹா மானுன் பக்கலடைக்கலமே’, ‘ஹஹீமே யுன்பக்கலடைக்கலமே’, ‘குத்தூஸான் னடைக்கலமே’ என்றார் போல் அக்கட்டளைக் கலித் துறைகளின் முடிவுகள் அமைந்துள்ளன.

‘மாதா பிதாவுஞ் சகோதரர் மக்கள்
மனைவிசுற்றம்
தாதா வெனத் தந்த ஈகையர் யாருந் தயங்க
வுயிர்
சேதார மாயுடலத்தை விட்டாயபின்
செம்முகபுரக்கு(கு)
ஆதாரமான ஹஹா மானுன் பக்கலடைக்கலமே’

இவ்வுலகில் நம்முடன் கூடி வாழ்ந்த அன்னை தந்தையர் சோதரர் மனைவி மக்கள் எவ்வரேனும் நம்முயிர் மாய்ந்து மன்னைற புகும்போது நமக்கு ஆதாரமாக வருவரோ? வாரார். எனவே கபுர் என்னும் மன்னைறக்கு ஆதாரமாக விருந்து காக்க வேண்டுமென ஆண்டவன் பக்கலே அடைக்கலந் தேடியுள்ளார் கவிஞர்.

முத்தி வீட்டிருநும் எங்கோன் முகம்மது நபியுல்லா மீது முனைஜாத்தும் எண் கலை வண்ணமும் பாடிப் புகழுகின்றார். ‘முஹம்மது நபியுல்லாவே’

என்னும் விளியுடன் முடியும் முனைாத்துச் செய் யுள்களில் அவர்களின் மேன்மையை இனிது விளக்கித் தமக்கு நற்கதியளிக்குமாறு விண்ணப்பம் செய்கின்றார்.

சிந்தைக் கோரின்பழும் செவிக்கானந்தமும் நல்கும் எண்கலை வன்மெல்லிசை வண்ணமென்னும் இசைப்பாடல்கள் குதுபு நாயகர் மீது பாடப்பட்டுள்ளன.

கண்டி நகரின்கண் சமாதி கொண்டருளியுள்ள செய்யிதினு சிகாபுத்தீன் வலியுல்லா மீது கண்டிப் பதிற்றுப் பத்து அந்தாதி, அருண்மணிமாலை என்னும் நூல்களைப் பாடிக் கவிஞர் துதிக்கின்றார்.

காப்பு விருத்தம் நீங்கலாக நூறு திருவிருத்தங்கள் அந்தாதியாகத் தொடுக்கப்பட்டுள்ளன கண்டிப் பதிற்றுப் பத்து அந்தாதியில் ஒவ்வொரு பத்துப் பாடலும் ஒவ்வொரு வகைச் சந்த விருத்தப் பாவால் இயற்றப்பட்டுள்ளன.

‘தேவர்களும் பணிந்து பாத சேவை புரிகின்ற எனது குருநாதரே, எனது பாவங்கள் இன்றே தேய்ந்து அழியுமாறு எனது பற்றுக்கள் யாவற்றையும் வேரறுத்து என்மீது மெய்யருள் பாலிக்குமாறு தங்கள் பாதார விந்தங்களையான் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டேன்; அருள்பாலிக்கும் வரை அத் திருவடிகளை விட்டு விடமாட்டேன், என்று அன்னவர் வலிகள் பிரானின் பாதங்களில் பாடுகிடந்து பாடியருளும் விண்ணப்பங்கள் பெரிதும் பக்தி நலம் கணிந்து பரிமளிப்பனவாகும்.

தேவ ரென்று மேவல் செய்சி றந்த பாத
 போதவென்
 பாவ மின்று தேயு மாறு பற்ற ருத்து
 மெய்யருள்
 தூவ தூவ நன்று தொண்ட னின்று தொட்ட
 பாதம் விட்டிடேன்
 காவ லென்று கண்டி பாது காக்கு நாத
 நோக்குமே,

என்பது அவர்தம் விண்ணப்பத் திருப்பாடல்களுள் ஒன்றாகும்.

அருண்மணிமாலை, காப்பு வெண்பா நீங்கலாக அறுபது செய்யுள்களைக் கொண்டது. இரு கட்டளைக் கலித்துறைகளும் அவற்றின் பின் ஒரு நேரிசை வெண்பாவுமாக மாறி மாறித் தொடர்ந்து வரத் தக்கதாக இம்மணிமாலை கோக்கப்பட்டுள்ளது. அம் மணிமாலையில் அமைந்துள்ள ஒரு மணியைப் பார்ப்போம்:

‘தண்ணளியும் தமிழன்புமற்ற தறுகண்ணரிட மெல்லாம் சென்று தமிழ் பாடிப் பரிசு பெற என்னங்கொண்டு அலைந்து திரிகின்ற எனது உள்ளத் திலுன்றயும் பாவமாகிய நோயின் தீவைகள் என்னை விட்டு அறுந்து போம் படியாக மெய்ஞ்ஞானமாகிய செல்வத்தைத் தந்து ஆட்கொள்ளுங்கள்’ என்று கவிஞர் இறைஞ்சுகின்றார். தமிழருமை யறியார் மீது தமிழ் செய்து புலவரின் மனம் எவ்வளவோ புண்பட்டுத் துன்பமைடந்திருத்தல் வேண்டும். அப் புண்பட்ட உள்ளத்திற்கு ஆறுதல் தரும் அருமருந் தாகக் கண்டிநாடுடைய வள்ளீரைக் காண்கின்றார் கவிஞர்.

'பூத தயையனு வேனுமில் லாரிடம்
போய்த்தமிழூ
யோத மனந்துணிந் தேதிரி கின்றவெ
ஞுட்பவநோய்த்
தீதற ஞானச் செழுஞ்செல்வ மேதந்து
சித்திபெறக்
காத ஹுடன்புரி வீர்கண்டி யீர்திரி காலமுமே'

இனி, ஈழவளநாட்டின் திருத்தலங்களையே யன்றித் தென்தமிழ் நாட்டுத் திருப்பதிகளையும் இவர் பாடியுள்ளார். மிக்க எளிய இனிய நடையில் இவர் பாடிய கும்மிப்பாடல் நூலொன்றுண்டு. 'காட்டுபாவா சாகிபு காரணக் கும்மி' என்பது அதன் பெயர். திருநாகூர் ஷாஹ்ரால் ஹமீதொலியின் திருப்பேரஞர் காட்டுபாவா ஒவிகள். எவ்வுயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்ட அந்தணேராகிய இவ்வொலிகள் பிரான் கானகத்தில் தனித்துப் பயணம் செய்த ஏழு பிராமணப் பேண்களைக் கள்வர் கூட்டத்திலிருந்து காத்தற்காய்த் தனியொருவராய்ப் போரிட்டு மாய்ந்து வீரத் தியாகியாய் விளங்குகின்றார். அவர் புரிந்த அற்புதத்தினால் கள்வர் கண்களிழந்து வருந்தித் திருந்தி மன்னிப்பும் பெறுகின்றனர். அந்தணமங்கையர் இவர் பிரிவான் வருந்தித் துயர்கொண்டு அழுகின்றனர்.

'வள்ளே கண்ணே நவமணி யேகுரு
மாமணியே தவப் பூமணியே
தெள்ளிய காட்டுபா வாமணி யேதிருத்
தீண்மணி யேமரு மாண்மணியே'

'நாதா வேதிருத் தாதா வேயெங்கள்
நாயக மேதிருத் தாயகமே

வேதா வேகாட்டு பாவா வேயென்று
மேலுங்கண் ணீர்மழை யூற்றிநின்று'

அவர்கள் அழும் காட்சி எமது உள்ளத்தை உருக்குகின்றதன்றே.

காட்டிலே யடங்கிக் காரணங்கள் விளைத்த இக் காவலருக்கு நவாபு தறுகா கட்டினார். நாட்டுக் கோட்டைச் செட்டியொருவர் நன்றி கூர்ந்து கட்டிடங்கள் அமைத்தார். இன்னும் பலர் வழங்கிய சன்மானங்களையெல்லாம் கும்மியாய்ப் பாடிப் பூரிப் படைகின்றார் கவிஞர்.

யாமிது காறும் கவிஞர் அருள்வாக்கி அப்துல் காதிறுப் புலவர் அவர்கள் செந்தமிழ்த் தீம்பாற் கடலைக் கடைந்தெடுத்துத் தந்த அழுதப் பெரு மாரியின் ஒரு சில திவலைகளைச் சுவைத்தோம்.

தங்கு தடையற்ற சொற்களை வருந்தித் தேடித் தொகுத்து இவர் செய்யுள் இயற்றவில்லை. அவை இவருக்கு அடங்கி ஏவல் கேட்பன போல இயற்கையின் அமைந்து அணிபெற்றுள்ளன. வளமார்த மிழ்க் கவிதைகளின் வற்றூத ஊற்றுப் பெருக்காய் விளங்கும் இம் மதுரப் பிரபந்த கவிவாணரின் நுண்மாண் நுழை புலனும், நாலறிவின் அளக்கலாகா அளவும் பொருளும் எம்மை வியப்பில் ஆழ்த்துகின்றன. பிறவிப் பெருங் கவிஞராகிய இவரின் பெருமைகளை விரிக்கிற் பெருகும்.

இந்நூற்றண்டில் ஈழநாடு கண்ட பெரும் புலவர் வரிசையில் தனக்கெனச் சிறந்த ஓரிடத்தை வகித்து வான்புகழ் கொண்ட இப்புலவர்கோன் வாழ்க.

சீருப் புராணம்

எஸ்.ஏ. செய்யிது ஹஸன் மேளவானு

அலகில் வண்புகழுடைய நான்மாடக்கூடனை கரில் நற்றமிழ் நனிசிறந்து விளங்கா நிற்க முஸ்விம் புலவர் பெருமக்களும் பாடும் புகழுடையாராய் விளங்கினர். சங்கத் தமிழிலே திஷழத்துப் புலமைபெற்றுத் தம் புகழ் நிறீஇத்தாம்மாய்ந்த சான்றேர் வரிசையில் வைத்தெண்ணப்படத் தக்க முஸ்விம் புலவர் பெருமக்கள் நானூற்றுக்கு மதிக மாவர். ஒல்காப் பெரும் புகழ் தொல்காப்பியனார் தும் அவருக்குப் பின் வந்த இலக்கணகாரர்களின் தும் பெருங்காப்பிய இலக்கணங்களுக்கமைவாய் முஸ்விம் புலவர் பெருமக்களால் இயற்றப்பட்ட இலக்கியப் படைப்புக்கள், காலமென்னும் கொடுமையால் மறக்கப்பட்டு, அறியாமை என்னும் இருளால் மறைக்கப்பட்டு, அலட்சியப் போக்கு என்னும் புதர்களால் மூடப்பட்டு, அழிவு என்னும் மண்ணால் தின்னப்பட்டுக் கிடக்கின்றன.

தமிழகத்தில் இலக்கிய மாளிகைகளைன்னும் பாரகாவியங்களை ஆக்கிய முஸ்விம் சான்றேர்களில் சீருப்புராணம் பாடிய உமறுப்புலவர், புத்தூகுஷ்ணம், குத்புநாயகம், திருமணிமாலை, திருக்காரணப்புராணம் என்னும் காப்பியங்களை இயற்றிய புலவர் நாயகம் செய்கப்பதுல்காதிர் நெயினூர் வெப்பை ஆலிம், இராஜநாயகம், தீன் விளக்கம் என்னும் காப்பியங்களை இயற்றிய வண்ணக் களஞ்சியப்

புலவர் என வழங்கப்படும் ஹாமித் இப்ரூகிம் - முகியிதீன் புராணமியற்றிய யாழ்ப்பாணத்து பத்ருத்தீன் புலவர் - ஆரிபுநாயகம், நாகூர்ப்புராணம் என்பனவற்றை இயற்றிய குலாம் காதிரு நாவலர் ஆகியோரரைவரும் அறமுத நூதலிய திறன்மை நூற்பயன்களின் சுவைநலக்கனிவைப் பொருட் தொடர் நிலைச் செய்யுள்கள் என வழங்கப்படும் பெருங்காப்பிய இலக்கணங்களுக்கோர் எடுத்துக் காட்டாகவும், பாவிகமென்னும் காப்பியப் பண்பின் நடைநெறித் தாகியும், இல்லாமிய இலக்கிய மரபு விரவி வரவும் தத்தம் இலக்கியப் படைப்புக்களை ஆக்கியருளினர். அவை புவியினுக்கு அழகு செய்வதாய், உறுதிப் பொருள் பயப்பதாய், அறிவுக்கு இன்பம் ஊட்டுவதாய், அகப்பொருட் துறைகளையும் ஐந்தினை நெறி யையும் புலப்படுத்துவதாய், தெளிவும் இனிய நடையும் அமைந்ததாய் பல்வகைச் சிறப்பும் தன் பாற்கொண்டு தட்பமும் தகவும் ஒட்பமும் ஒருங்கமையப் பெற்றுக் கற்றேர் நெஞ்சையள்ளும் நீர்மைத்தாய் கம்பநாடன் கோதாவரி நதியைச் சான்றேர்கவிக்கு உவமையாக்கிய வண்ணம் அப்பெருங்காப்பியங்கள் விளங்கித் திகழ்கின்றன. இத்தகு சிறப்புடைய முஸ்லிம் புலவர்களால் படைக்கப்பட்ட செந்தமிழ்க் காப்பியங்கள் ஒவ்வொன்றும் பாசி மூடியபவளத்தின் ஒளிபோல், மாசு மூடிய மதியின் துலக்கம் போல் கூடை கவிழ்ந்த விளக்கின் ஒளிபோல் இதுகாலை விளக்கமுரை நின்றன.

தொல்காப்பியப் பொருளத்திகாரத்தில் மெய்ப் பாட்டியல், உவமவியல். செய்யுளியல் என்பனவற்றி வூள்ள காப்பியச்சவை, காப்பிய அலங்காரம், காப்

பியவகை, காப்பியநடை வனப்பு-வண்ணம் முதலா யினவற்றைக் கற்றுத் தெளிந்து, பெருங்காப்பியங் களைப் படைத்துதலிய முஸ்லிம் சான்டேர்களில் உமறுப்புலவர் முதன்மை பெற்று விளங்குகின்றார். தமிழ் இலக்கிய மரபோடு, இஸ்லாமிய இலக்கிய மரபும் சிறப்பாயமைய சீரு வென்னும் பெருங்காப் பியம் இயன்றிருப்பது பொன்மலை மீது மின்பளிச்சிடு வதை நிகர்க்குமென்க. அறபுத்தமிழ்ச் சொற்கள் அழகுற மின்னியொளிரும் உமறுப்புலவர்தம் கவி தைகளில் தனக்கெனச் சிறப்பு முறையினமைந்த கவித்துவ மேம்பாட்டால் தனித்துவம் பெற்று விளங்குகின்றார்.

திருநெல்வேலிச் சீமையிலே எட்டயபுரத்தை யடுத்த நாகலாபுரத்தில் ஹிஜ்ரி 1052-ல் ஷெகு முதலியார் என்பவரின் மகனுகப் பிறந்த உமறுப்புலவர் அவர்கள் தமது அறுபத்துமூன்றாம் வயதில் எட்டயபுரத்தில் காலமானார்கள். சித்திரப்பாவையின் அத்தகவடங்கிச் செவிவாயாக நெஞ்சுகளான கக்கொண்டு கடிகைமுத்துப்புலவரின் தகைசால் மானுக்கராக விளங்கிய உமறுப்புலவர் அவர்கள் வாலைவாருதியென்னும் தமிழ்ப்பெரும் புலவரை வாதில்வென்று கடிகைமுத்துப்புலவரின் பெருமையைத் தமிழ் உலகெங்கணும் பரப்பினார்: புரவலர் போற்றும் புலவர் உமர் அவர்கள் வாலைவாருதி யோடு கவிச்சமர் செய்து விந்தைக் களத்தின் மேதக வெய்திய சிறப்பு தமிழ் நாட்டு இலக்கிய வரலாற் றில் ஒரு பெரும் புரட்சியென்றே கூறல்வேண்டும். புலமைப்போரில் பொன்றுப்புகழ் பெற்ற உமறுப்புலவர் அவர்கள் வாலைவாருதியோடு வீறு கொண்டு பாடியதை இப்பாடல் நமக்குக் காட்டுகின்றது:

சமரதூர கததுங்க மனருஞ்ச பாசென்று
 சரிசமா சனமீ திட்ல
 அமரவொரு நரகொம்பு தினமுஞ்ச மாசெல்லும்
 அமுதகவி ராஜ ஞேன
 திமிரபகை வரைவென்ற பரிதியெனு மெமதெட்ட
 தீரனனி வாயில் விதவான்
 உமறு குழ நிடிலண்ட முகடும்படி ரென்னும்
 உள்ளச்சம் வையும் பிளாய்

இப்பாடவின் மூலம் உமறுப்புலவர் எத்தகைய
 சிம்ம உள்ளம்படைத்த செந்தமிழ்க் கவிஞர் என்
 பதையும், கேட்டாருள்ளம் கிளர்ச்சி கொள்ள¹
 உணர்ச்சிததும்ப, உள்ளங்குழைய, பொருநையெ
 னப் பெருகிவரும் கவிதாப்பிரவாகத்தின் முன்னே
 எவராலும் எதிரேறிச் செல்லமுடியாதென்பதையும்
 உணர வைக்கின்றூர்.

உமறுப்புலவர் வாழ்ந்த காலத்தில் தமிழமுதம்
 பருகும் செவியுடையாராய் விளங்கிய சீதக்காதி
 வள்ளல் என்பவர் வரிசைக்கு வருந்தும் பரிசில்
 வாழ்க்கை நடாத்திய வண்டமிழ்ப் புலவர்கள் போற்
 றும் புரவலராகவும், பசிப்பினிதீர்க்கும் மருத்து
 வராகவும் வாழ்ந்து இசைபெற்றவர். வரோதயராய்
 விளங்கிய சீதக்காதி என்பார்மேல் உமறுப்புலவர்
 ‘சீதக்காதி திருமணவாழ்த்து’ என்னும் கவிதை நூலை
 யும் பாடியுள்ளார். கவியேறு உமறுப்புலவர் வாழ்ந்த
 பதினேழாம் நூற்றுண்டில் தமிழ்நாட்டு மக்கள்
 மத்தியில் புராண இலக்கியங்கள் செல்வாக்குப்
 பெற்று விளங்கின. அதுபோழ்து இதிகாசம் படிப்
 பதையும் அதைப்பற்றிய உரைநிகழ்த்துவதையும்
 சமயப் பணியாகவும் நெறியாகவும் தமிழ்மக்கள்
 கருதியிருந்தனர். பதினாறும் நூற்றுண்டில் தோன்
 றிய அரிச்சந்திர புராணம் திருப்பரங்கிரிப்புராணம்,

சேதுபுராணம், திருவிளையாடற்புராணம் என்பன பதினேழாம் நூற்றுண்டிலும் சிறப்புப்பெற்று மக்களால் மதிக்கப்பட்டு வந்தன.

அன்று வாழ்ந்த தமிழ்நாட்டு முஸ்லிம்கள் உலகுக்குப் பண்பாட்டையும் கலாசாரத்தையும் வாழ்வு நெறியையும் பரப்பி நிற்கும் இஸ்லாம் மார்க்கத்தின் ஏற்றத்தையுணர்ந்து, தமிழ் நாட்டின் சூழல் - கல்வி - பண்பாடு என்பன வளர்ச்சியடையும் புராண இதிகாசப் போக்கென்பனவற்றையும் அறிந்து தாங்களும் இஸ்லாமிய இலக்கியமரபு காக்கும் வேணவாவுடையராய் விளங்கினர். இத்தகைய சூழ்நிலை அல்லது பகைப்புலம் நிலவிய காலத்தில் வாழ்ந்த உமறுப்புலவர் அவர்களும் முஸ்லிம்களின் நன்மதிப்பைப் பெற்ற நெஞ்சம் கவர்ந்த கவிஞராக விளங்கினார். நபிகள் நாயகம் (ஸ்லாம்) அவர்களின் வாழ்க்கை உமறுப்புலவர்தம் கவித்துவத்தை வெளிப்படுத்த உதவியது.

சிறு என்பது அரபிச்சொல். இதன் பொருள் ஜீவிய சரிதை, வரலாறு என்பதாம்.ஸீரதுன்னபீ(நபியின் வரலாறு) என்பதன் சுருக்கமே சிறுவென்பது. நபிகள் நாயகம் (ஸ்லாம்) அவர்களின் வரலாற்றைக் கட்டுரைப்பது சிறுப்புராணம். புராணம் என்பதற்குப் பழையையான வரலாறு என்பது பொருள். ‘புரணம் மென்பது வேதத்துட்பொருளை விளக்குகின்ற பழங்கதைகள் மேற்றோட்டர்ந்து வருவனவாய் உயர் தனிப் பொருளை எளிதிலுணர்த்தும் நீர்மையவாய் விளங்கு மெனவும் உலகத்தோற்றம் - உலகவொடுக்கம் - காலவெல்லை - வமிசம் (அரசன் வரன்முறை) வரன் முறையை ஒட்டியக்கதைகள் எனவுள்ள ஐவகை இலக்க

கணங்களையும் அறிஞர் கூறுவர். ‘இதனையே புராணங்களின் இயல்பு குறித்துப்புராணம் பஞ்சலட்சணம் எனக்கூறுவர்.’ இக்கருத்தை யுள்ளடக்கிய,

‘ஸர்க்கல்ச ப்ரதிர்க்கல்ச வம்சோ மன வந்தராணிச வம்சானு சரிதம் சைவபுராணம் பஞ்சலக்ஷணம்’

என வடமொழி அமரத்திலுள்ளதை நோக்கு. புராணங்களின் இவ்வியல்பு மாறுபட்டும் வழங்கலாயின.

உரை குறுக நிமிர் கீர்த்தியடைய ஒப்பற்ற குறைசிக்குலத் துதித்த நபிகள் நாயகம் (ஸல் அம்) அவர்களின் தீர்க்கதரிசித்துவத்தை உலகிற்குணர்த்த எண்ணிய புலவரின் நெஞ்சம் அன்னுரின் வாழ்க்கையைப் புராண காவியமாகப் பாட எண்ணியதில் வியப்பில்லையெனலாம். ‘குலவரவு காரிகை யாப்பிற் புராணமேயாம்’ என வச்சணந்திமாலை புராண இலக்கணம் கூறுகின்றது. உமறுப் புலவரோ தாம் பாடிய சிறுவில் சதுர்வித புருஷார்த்தங்களான அறம் பொருளின்பம் வீடு என்னும் நூற்பயனை நிறைவுறக் கூறுகின்றார். ‘வீடென்பது சிந்தையும் மொழியும் செல்லா நிலைமைத்து’ என்னும் பரிமேலழகர் கூற்று வீடுபேறு கூறிய உமறுப்புலவர் தம் சிறுப்புராணத் திற்கு உடன்பாடன்று. இவ்வாறு புராணங்களில் நாற்பொருளும் ஒருங்கே கூறப்படுதல் அருமையாம் என்றாலும் உமறுப்புலவர் தம் காப்பியத்தில் அவை குறைபாடிலவாக நிறைவு பெற்றிருக்கின்றன. சிறுப் புராணத்தை முதன் முதலில் அச்சுவாகனமேற்றிய புலவர் நாயகம் செய்கப்பதுல் காதிர்நெயிஞர் லெப்பை ஆலிம் அவர்களும் தம் சிறப்புரையில்,

‘... . . . . சிறுவென்ன

முதனால் நாமமே நாட்டி முதுபயன்

அறம் பொருள் இன்பம் வீட்டினைத்து மடங்கிய
திறம் பெருங் காப்பியஞ் செய்தனர்'

எனப் புகழ்ந்தேத்துகின்றார். புராணங்களில் பக்திரசமும் வீட்டுநெறிக்குரிய செய்திகளும் பெரும்பாலும் இடம் பெறுவதால் பெருங்காப்பியங்களிற் சேர்க்காமல் காப்பிய வகைகளாகவே கொள்வர். இதனாற்தான் போலும் ‘அறம் பொருளின்பம் வீட்டிற்குறைபாடாகப் பெறுவது காப்பியமாகும் புராணமாகும்’ என்று சிதம்பரப்பாட்டியலாரும் தெரிவித்துள்ளார். இஃதெல்லாவற்றிற்கும் மேலாகத் தன்டியலங்கார நூலில் பெருங்காப்பிய இலக்கணம் விளக்கமாகக் காணப்படுகின்றது. தன்டியாசிரியர்களுத்தையுடையவர்களாக மாறனலங்கார ஆசிரியரும் நவநீதப் பாட்டியல்காரரும் சிதம்பரப் பாட்டியல் உடையாரும் பன்னிரு பாட்டியல் ஆசிரியரும் விளங்குகின்றார்கள். அன்னவர்தம் பெருங்காப்பிய இலக்கணங்களுக்கோர் எடுத்துக்காட்டாய் விளங்கும் சீருப்புராணத்தில் தமிழ் இலக்கியங்களின் பிழிவை நுகரலாம்.

‘புராணங்கள் சமயத்தைக் குறித்து எழுந்தனவாகும். இந்து சமயத்திற்குப் புராணங்களே அடிப்படையாயுள்ளன. இந்தச் சமயம் திருமால் சிவன் என்ற கடவுளரிகளின் வணக்கத்திற்கென ஏற்பட்டது. புராணங்கள் இதிகாசத்தோடு ஓரளவு தொடர்புடையனவாயும் உள்ளன. மகாபாரதத்தின் பெரும் பகுதி புராணத்தின் இயல்பை உட்கொண்டது. இங்ஙனமே இராமாயணத்திலும் சில பகுதிகள் புராணம் போல அமைந்துள்ளன’ என்பர் பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்கள். திவாகரம் என்னும் நிகண்டு பதினெண் புராணங்களைக் கூறுகின்றது; இவ்வாறு புராணங்கள் சமயங்

களைக் குறித்து எழுந்ததனாற்றுன் போலும் சிறுப் புராணத்தையும் தமிழறிஞர் ஒருவர் மூஸ்லிம்களின் சமய நூலாகப் பிழைப்படக்கொண்டனர். திரு.வி.கலி யாணசுந்தரமுதலியாரவர்கள் புராணங்களை முத்தி றத்தனவாகப் பிரிக்கின்றார்கள். ‘ஓன்று மெய்வர லாறுகளைத் தெரிப்பது, இன்னொன்று தத்துவநுட்பத்தை உலகோர் பொருட்டுக் கடைகளாகப் புனைந்துரைப்பது, வேறொன்று பொய்யே புகல்வது’. இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியங்களில் மெய்வரலாறுகளை மட்டும் கொண்ட புராணங்களே உண்டு.

பெரியபுராணம் பாடிய சேக்கிழார் சுந்தர மூர்த்திநாயனரைத் தலைவராகக் கொண்ட காப்பிய மாக அதனை ஆக்கியுள்ளார். சுந்தரமூர்த்திநாயனாருடைய வரலாறு முதலிலும் இடையிலும் இறுதியிலும் ஒரு தலைவனுடைய கடையின் மேற்படார்ந்த காப்பியமாக விளங்க பெரியபுராணத்தை ஆக்கியுள்ளார். கந்தபுராண மியற்றிய கச்சியப்ப சிவாசாரியார் முருகக்கடவுளைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டார். உமறுப்புலவர் அவர்களோவனில் உலக மக்களின் செவிகளுக்குத் தேன்பாய்ச்சி உள்ளங்களுக்கு உயிருட்டும் ஒப்பற்ற பெயரினைப் பெற்ற நபிகள் நாயகம் (ஸ்ல் அம்) அவர்களையே பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டார். சிறுவில் நபிகள் நாயகம் (ஸ்ல் அம்) அவர்களின் வருகையை, நபித் துவ மேம்பாட்டை, நான்மறை யுணர்த்தும் நபிகள் நாயகமவர்களை, இஸ்லாமிய நெறி கூறுமாறு போன்று மேம்படுத்திச் சிறப்பிக்கின்றார். பெரிய புராணம் பாடிய சேக்கிழார் நாட்டுச் சிறப்புக்கூறும் போது,

‘உலகம் உய்யவும் சைவம் நின்றேங்கவும்
அலகில் சீர்நம்பி ஆரூர் பாடிய

நிலவு தொண்டர் தம் கூட்டம் நிறைந்துறை
குலவு தண்புனல் நாட்டணி கூறுவாம்'

என்று தோற்றுவாய் செய்கின்றார். உமறுப் புலவர்
அவர்கள் இத்தகைய கருத்துக்களை இல்லாமிய
மரபுக் கொப்பப்பாடி இறையருட் பணிக்கு இளி
தின் ஆளாக்கி வீட்டு நெறியையும் உணர்த்திச்
செல்கின்றார். இல்லாமிய நெறி பரவி நிற்கும் அன்
ஞர் தம் கவிதைகளில் கடவுள் வாழ்த்துப் படலத்தி
லுள்ள இக் கவிதையைக் கற்போரெவரும் கருத்
திற்கொள்வர்.

கவியாலுரைத்த புகழ்பெறுவார் மிகுத்தகவி
யடைவார் கலக்க மறவே
செவியாரமெய்ப் பொருளையறிவார்
மனத்தினுறு
செயல்கே டகற்றி விடுவார்
புவியாரமொய்த்த நெறி மறை நாலினுக்கு
மொரு

பொறியாயுதித்த வடிவார்
நவியார் சுவர்க்கபதி நயிஞர் பதத்துணையை
நடுநாவில் வைத்தவர்களே

என நபிகள் நாயகத்தின் புகழ்மேவிய சிறப்பை
ஒதுக்கின்றார்.

ஒண்டமிழ்க் கவிஞர் தம்புலமையெல்லாம்
ஒருங்கு திரண்டகொண்டலாம் உமறுப்புலவர் அவர்கள்
படைத்தளித்த பாரகாவியத்தைப் படித்து
அழகும், நயமும், கருத்தும் சுவையும் தத்துவமும்
முயங்கிக் கலந்து பொங்கிப் பெருகும் சீருப் புரா
ணக் கவிக்கடலுக்குள் மூழ்கி அன்ஞர் தம் புலமையை
நுநர் வேண்டுமாயின் திருத்தக்க தேவரின் சீவக

சிந்தாமணியையும் இளங்கோ அடிகளாரின் சிலப் பதிகாரத்தையும் கம்பநாடனின் இராமாயணத் தையும் படித்தல் வேண்டும். அப்போதுதான் கவி ஞர் உமர் அவர்களின் கவித்திறனைக் காணுதல் கூடும்.

உமறுப் புலவர் அவர்கள் கம்பநாடனைப் போன்றே அவையடக்கம் கூறியுள்ளார். ஆலிப் புலவர் அவர்களைப் போன்று உமறுப்புலவர் அவர்கள் கடவுள் வாழ்த்துப் படலத்தில் நான்கு கலீ பாக்களையும், ஹஸன் (ரலி) ஹஸன் (ரலி) அவர்களையும் பாடித் துதிக்கின்றார். தமக்கு முன்னுள்ள கலீபாக்கள், குத்புமார்கள், முஸ்லிம் பெரியார்கள் என்போரைப் பாடிப் புகழும் மரபு முஸ்லிம் புலவர்களின் காப்பியங்களில் மட்டும் காணப்படுவது ஒரு சிறப்பாகும். தமக்கு முன் வாழ்ந்த ஆலிப் புலவர் அவர்கள் நூல் வந்த வரலாறு கூறியது போல் உமறுப் புலவர் கூறினாரல்லர். உமறுப் புலவர் தாம் பாடிய காவியத்தில் ஹிஞ்சி ஆண்டு குறித் தாருமல்லர். உமறுப் புலவர் அவர்கள் தன்னைப் பற்றிய விபரங்களை தாம் பாடிய மற்றக் கவிதை நூல்களிலும் குறிப்பிடவில்லை. தமிழ் நாட்டு முஸ்லிம் புலவர்களில் ஒர் இலட்சம் கவிதைகளைப் பாடிப் புகழ் கொண்ட புலவர் நாயகமவர்களோ வென்னில்,

'பயன் பெறு புராணமும் பலபிரபந்தமும்
நயன்பெறப் புனையுநா வலனெனவர்க்கு
முன்மைப் பொருள்வழி யோம்புந் தேசிகன்
வண்மைக் காத்துடை வள்ளலிறகுல்
செப்பிய வழிபுனை செய்கு
அப்துல் காதிரி லெப்பை யாலிமே'

எனத் தன்னைப் பற்றிக் கூறியிருக்கின்றார். கம்பர் தம் காவியத்தில் சடையப்பவள்ளை வாழ வைத் திருப்பது போல் உமறுப் புலவர் அவர்களும் அபுல் காசிம் மரக்காயர் அவர்களை வாழும் இலக்கியத் தில் வாழும் வள்ளலாகத் திகழச் செய்துள்ளார்.

உமறுப் புலவரின் சீருவில் பாவிகவணி விரவிக் காணப்படுகின்றது. புலவர் நாயகம் அவர்களின் குத்பு நாயகம் புராணத்தில் 'வாய்மையின் வெற்றி'யே சிறந்த பாவிகவணியாகத் திகழ்கின்றது. காப்பியங்களுக்கெனச் சிறப்பாயமைந்த பாவிக மென்பது செந்நாப் புலவர் தம் நுண்மாணுழைபுலநலனால் சிறப்புற்று விளங்குகின்றது.

'பாவிகமது நற்கவியின் ஒண்பொருளின் தொடர்காப்பியம் முற்றின் உரைபெறுமால்' (வீர. அலங்காரம்: 34) 'பாவிகமென்பது முழுக்காப்பியமும் ஒருங்கு பொருந்திய குணமாம். பாவிகம் காப்பியத் தன்மையாதலின் தனிச் செய்யுளால் எடுத்துக் காட்டு அமைவதன்று' (ஸெடி உரை) 'விளம்பிய காப்பிய குணங்கள் பாவிகமே' (மாறன்: 25). 'பாவிக மென்பது காப்பியப் பண்பே' (தண்டி: 89)

சீருப்புராணத்தின் பாவிகவணியை உமறுப் புலவருடைய ஒரு தனிச் செய்யுளால் மட்டும் கூற வொண்ணது. இல்லாம் மார்க்கத்தின் ஏக தெய்வக் கொள்கையும் இறுதி நபிநாயகம் (ஸல் அம்) அவர்களின் வாழ்வும் வாக்கும் காப்பிய மெங்கும் பரந்து பட்டதொரு பண்பாக, உமறுப் புலவர் அவர்களால் பாடப்பட்டிருக்கின்றது. இளங்கோ அடிகளார் சிலப்பதிகாரத்தின் பதிசத்தில் பாவிகமென்னும் காவியப் பண்பைப் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்:

‘அரசியல் பிழைத்தோர்க் கறங் கூற்றுவதூடும்
உரைசால் பத்தினிக்குயர்ந்தோர் எத்தலும்
ஹழ்வினை உருத்து வந்துட்டும் என்பதூடும்
குழ்வினைச் சிலம்பு காரணமாகச்
சிலப்பதிகாரமென்னும் பெயரால்
நாட்டுதும் யாமோர் பாட்டுடைச் செய்யுள்’

இது போலப் பிற நூல்களில் வெளிப்படையாகச் சொல்லப்படாவிட்டனும் நூல்களின் போக்கிலே ஆங் காங்கு புலனுகும் கருத்துக்களால் அறிந்து கொள்ளலாம். அரிச்சந்திரனுடைய வரலாற்றைக் காப்பிய மாகப்பாடும் புலவனது பாவிகம் ‘சத்தியம் வெல்லும்’ என்றும், இராமாயணம் - பாரதம் என்பனவற்றில் ‘அறம் வெல்லும் அசத்தியம் தோற்கும்’ என்பது போன்ற பல செய்திகள் பாவிகமாக அமைந்துள்ளன. புலவர் நாயகம் இயற்றிய ‘குத்ப நாயகம்’ பத்ருத்தீன் புலவரியற்றிய ‘முகியிதீன் புராணம்’ என்னும் காப்பியங்கள் கொதுல் அஃலம் முகியிதீன் அப்துல் காதிர் ஜீலானி அவர்களுடைய வாய்மையின் வெற்றியை - வாய்மையிற் கடியதோர் வாளி இல்லை என பாவிகமென்னும் காவியப் பண்பைப் புலப்படுத்துகின்றன. உமறுப் புலவர் அவர்கள் தாம் படைக்கும் காப்பியத்தில் சொல்ல வேண்டிய கருத்தை - இல்லாமிய நெறி நிறைந்த கொள்கையை எத்தகைய உயர்ந்த சொற்களால் — மக்கட்பண்பு பேசும் கவிதைகளால் — ஆழமுடையதாய்க் கூறிய அறிவுரைகளைச் சிறுப்புராண காப்பிய குணங்கள் என்றெண்ணலாம். ‘கவிஞர் தன் உள்ளக்குறிப்பில் எந்தச் சிறந்த கருத்தைக் கதைவாயிலாக உருப்படுத்திக் காட்ட விரும்புகிறேனே அந்தக் கருத்தையே பாவிகமென்று சொல்லலாம். கவிஞர்

னுடைய மனோபாவம் பாவிகம். அதை அமைத்த பாவ சித்திரம் காப்பியம்' என்பர்.

சீருப்புராணம் விலாதத்துக் காண்டம், நுபுவ் வத்துக் காண்டம், ஹிலீரத்துக் காண்டம் என மூன்று காண்டங்களாய் அமைந்துள்ளது. இம்மூன்று காண்டங்களையும் தொண்ணூற்றிரண்டு படலங்களாகக் கொண்டு, ஐயாயிரத்து இருபத்தியேழு திரு விருத்தங்களில் நபிகள் நாயகம் (ஸ்வ அம்) அவர்களின் சரிதையைப் பாடியுள்ளார் உமறுப்புலவர் அவர்கள்.

தொகுத்துக் காட்டிப் பின் விரித்துக் கூறும் சிறப்பைப் பெருங் காப்பியங்களையுடைய கவிஞர்களிடம் காணலாம். கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பநாடனும் தனது பெருங் காப்பியத்தில் அனுமான் வாயிலாகக் கூறும் கருத்தும் அவ்வாறுமைந்துள்ளது. இராமனைக் கண்டதும் அனுமான் பேசுகின்றுன்: ‘கண்டனன் கண்களால் கற்பினுக் கணியை’ என்னும் பாடலும் அதற்குப் பின்னுள்ள ‘விற்பெருந்தடந்தோள் வீர’ என்னும் பாடலும் கம்பநாடனின் பெரும் புலமைக்குத் தக்க சான்றாகும். கம்பநாடன் நாலாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட கவிதைகளின் மூலம் பின்னால் கூறப்போகும் நிகழ்ச்சிகளை அவ்விரண்டு பாடவிலும் தொகுத்துக் கூறியுள்ளான். இது போன்றே உமறுப்புலவர் அவர்களும் தனது பெருங் காப்பியத்தில் ஐயாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட திருவிருத்தங்களில் சொல்லப் போகும் கவிதை மழையை முற்கூட்டியே நபியவதாரப் படலத்திலுள்ள பின்வரும் இரண்டு பாடல்களில் உயர்ந்த உவமைகள் நிறைந்த கவித்துவச் சிறப்பினால் பிண்டமாகக் கூறியுள்ளார் என்னலாம்:

நெறிநிலை திரியா மருண்மத மிகுந்து
 நடுநில மெங்கனும் பரந்து
 துறவறந் தவறி யில்லற மடிந்து
 சுடரிலாமனையது போலக்
 குறைபடுங்கால மிருளெனுங் குபிரின்
 குலமறுத் தறநெறி விளக்க
 மறுவிலா தெழுந்த முழுமதி போல
 முகம்மது நபிபிறந் தனரே

பானுவின் கதிரா லிடருறுங் காலம்
 படர்தரு தருநிழலெனலா
 யீனமுங் கொலையும் விளைத்திடும் பவநோ
 யிடர்தவிர்த்திடு மருமருந்தாய்
 தீவெனும் பயிர்க்கோர் செழுமழை யெனலாய்
 குறைவியின் றிலதமே யெனலாய்
 மானிலந்தனக்கோர் மணிவிளக் கெனலாய்
 முகம்மது நபி பிறந்தனரே

என்னுமிக் கவிதை இரண்டும் பொருள் வளம் மிக்க
 தாய் - சொல்லினிமை கொண்டதாய் - அணியழகு
 மிளிர்வதாய் - கருத்து மனம் கமழுவதாய் - ஆழ
 முடைத்தாய் - பல்வகைப் பொருளைச் சில்வகை
 யெழுத்திற் செறித்தினிது விளக்குமாப்போல் - 'புன்
 னுளிப்பனியில் மன்னு மாமலையுருத்துவன்னி நின்று
 ஒளிதரல் போல்' இவ்விரண்டு கவிதைகளின் மூல
 மாக உமறுப் புலவர் நபிகள் நாயகம் (ஸ்லாம்)
 அவர்களின் வாழ்வைக் காண்கின்றார்.

அன்புகெழுமிய அறம் நிரம்பிய உள்ளம் அருள்
 வெள்ளம் பெருகிய கவித்துவம், மக்கட் பண்பு
 பேசும் மாண்பு, கவிதை நெஞ்சம் காணும் கனவுலகு,
 கவியாலுரைத்த புகழ், கற்பார் நெஞ்சம் களி
 நெடுங் கடலிற் குளிப்பக்காட்டும் அறிவுத் திறன்

என்பனவற்றை உமறுப் புலவர் தம் சீரூப் புராண மென்னும் செழுமைகெழுமிய தீந்தமிழ்ப் பனுவலைப் பயின்று இன்பந் துய்த்துத் தன்னை மறந்து உவகை யெய்தும் எவரும் ஒப்புக்கொள்வர்.

கவிஞருக்குரிய சிறப்புக்களில் தொகுத்துக் கூறிப் பின் விரித்துக் காட்டும் அழகு அவர்தம் கவித்துவத் திறனாகும். அவ் இரண்டு பாட்டிலும் திரண்ட பொருளையே புலவர்தம் காப்பிய மெங்கும் பரந்து பட்டதோர் காப்பியப் பண்பாக விரி வாய் விளக்குகின்றார். கவிஞர் உமர் அவர்கள் கற பவர் உள்ளத்தை ஆள்பவராக விளங்குகின்றார். உமறுப் புலவர் அவர்களுக்கு நபிகள் நாயகம் அவர்கள் மேல் ஓர் உயரிய முன்மாதிரி இருக்கின்றது என்பதை உணர வைக்கின்றார். 'திட்டமாக அல்லா(ஹ்) வையும் இறுதித் தீர்ப்பு நாளையும் நம்பி, அல்லாஹ்வை அதிகம் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்கிறவனுக்காக, அல்லாஹ்வின் தூதரிடத்தில் உங்களுக்கு ஓர் உயரிய முன்மாதிரி இருக்கின்றது' (குர்ஆன் 33:21) என்னும் குர்ஆன் வசனம் உமறுப்புலவர் நபிகள் நாயகம் (ஸ்லாம்) அவர்கள் மேல் கொண்ட உறைப்பை ஞாபகப்படுத்துகின்றது.

மேற்காட்டிய நபியவதாரப் படலத்திலுள்ள இரண்டு கவிதைகளோடும் கம்பருடைய இராமாவ தாரத்துப் பாடலை நோக்குவார்க்கு உமறுப் புலவர் தம் கவித்துவம் - மேதா விலாசம் நன்கு புலனாகும்.

கவிஞர்னீன் படைப்புத் திறன் கற்போரைக் களிக்கச் செய்யும். படைப்புத் திறன் மிக்க கவிஞர் கள் தாம் காண அவாவிய கலையழகை யெல்லாம்

தாம் படைக்கும் இலக்கியத்தில் காட்டி மகிழ்வார் கள். நிஜ உலக வாழ்வு முறையிலிருந்தும் நிஜ உலக இயற்கை வளத்திலிருந்தும் வேறுபட்டிருக்கும் கவிஞன் காணும் கனவுலகு. நிலமும் வளமும் எப்படி இருக்க வேண்டு மென்பதையும் மக்களும் சமுதாயமும் எவ்வாறு வாழுவேண்டு மென்பதையும் தாம்படைக்கும் காவிய உலகில் கற்று மகிழச் செய்வார்கள். கம்பன் தான் படைத்த கற்பணை உலகில் ‘எல்லாரும் எல்லாப் பெருஞ் செல்வமெய்தலாலே இல்லாருமில்லை உடையாருமில்லை மாதோ’ என்று பாடுகின்றார்.

கம்ப நாடனைப் போன்று கவிஞர் உமறுப்புலவரும் கலையழகு நிறைந்த கற்பணை யுலகில் சஞ்சரிக்கிறார். கவிச்சக்ரவர்த்தி கம்பநாடன் கூறிய நாடும் சமுதாயமும் தமிழ் நாட்டில் இருந்ததில்லை. பிளேட்டோ கூறிய கற்பணையுலகும் உலகில் இருந்ததில்லை. கவிஞன் கம்பன் காணும் நாடும் மக்களும் தமிழ் நாட்டில் இல்லாதபோது ஏன் இல்லாத தொன்றைப் பாடினார் என்று கேட்க வியலாது. அது கவிஞனுடைய படைப்புச் சுதந்திரம். இதே போன்றே உமறுப் புலவரையும் அரேபியா நாட்டைத் தமிழ் நாடாக நினைத்துப் பாடியிருக்கின்றார் என்று கூறுகின்றார்கள். கம்பன் பாடிய நாடு தமிழ் நாட்டில் இல்லை யென்பதற்காகக் கம்பணைக் குறை காணலாமோ? உமறுப் புலவர் பாடிய நாடு நபிகள் நாயகம் (ஸ்ல் அம்) அவர்கள் பிறந்த அரேபியா நாட்டில் இல்லை யென்பதற்காக உமறுப்புலவரைக் குறைகாண விழையலாமோ? நபிகள் நாயகமவர் களைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்ட சீருவில் உமறுப் புலவரும் வையத்தில் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து காட்டிச் சென்ற நபிகள் நாயகத்துக்கு வளம் நிறைந்த நாட்டையும் செந்நெறிச் செல்

வர்களையும் மறையோதும் நாவினரையும் வளம் பல பெற்று வாழ்வோம்பும் மக்கட் சமுதாயத்தை யும் காண அவாவியதில் வியப்பொன்றுமில்லை யென்றே கூறல் வேண்டும். கவிஞன் தன் போக்கில் ஈடுபட்டுக் காணும் கற்பணகளைத் தவறு என்றே வாழ்க்கைக்குப் பயன்படாதவை யென்றே கூறுவது கவிதையைப் பற்றி யறியாதார் கூற்றே யன்றி வேறில்லை.

தமிழ் இலக்கியத்திற் புலமை நிரம்பிய உமறுப் புலவரின் இலக்கிய உருவும் அவரின் சொந்த மானது என்றே கூறவேண்டும். கம்பநாடனுடைய இராம பக்தியை விட உமறுப் புலவரின் கவிதா வளம் கருணை வள்ளல் நபிகள் நாயகம் அவர்களிடம் அளவிலா வகையில் புகழ் நிரம்பிக் காணப்படுகின்றது. நீர் வளமும் நில வளமும் நிறைந்து நபிகள் நாயகம் (ஸ்ல் அம்) அவர்கள் காண அவாவியது போல் ஒரு சிறந்த சமுதாயத்தையும் படைத்து மகிழ்ந்த செந்தயிழ்க் கவிஞரை சிறுவின் புலவரை வையம் உள்ளளவும் வான் புகழ் சிறக்க வாழ்த்து வோம்.

திருமால் அவதாரம் செங்கமலக் கண்ணன்
பெருமைசேர் காவியத்தைப் பேசும் -

குருமார்க்கே

வார்ப்புடைய சிறுவால் வாய்மை வயங்கவே
தேர்ந்தாரே அன்னேர் தெளிந்து.

சையிதத்துப் படைப்போர்

ஏ. அகமது வெவ்வை

செந்தமிழின் இலக்கியப் பரப்பும் இலக்கண அமைதியும் கற்போர் எவர்க்கும் பெரும் பயன் நல்கும். தமிழ் நாட்டு முஸ்லிம் புலவர்கள் தங்கள் புலமைத் திறனைத் தமிழ் மொழியில் நிலைநாட்டியுள்ளார்கள். தமிழுக்கு இலக்கியம் யாத்ததோட மையாது இஸ்லாமிய மரபு காத்து தமிழ் இலக்கிய வழியில் இலக்கண வரம்புக்குள் நின்று காவியங்களைப் படைத்துப் பெரும் புச்சு பெற்றார்கள். அத் தகைய பெரும் புலவர்களுள் ‘சையிதத்து படைப் போர்’ என்னும் காவியத்தை யாத்தளித்த குஞ்சமுசுப் புலவரும் ஒருவராவர். குஞ்சமுசுப் புலவர் காசிம் புலவரிடமும் அவர் மகன் அப்துல் காதிருப் புலவரிடமும் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களைக் கற்றுப் புலமை பெற்றார். இதனையே குஞ்சமுசுப் புலவரவர்கள் தாம் படைத்த காவியத்தில் ‘துலக்கிய புலமை காசிம் சுதன் அப்துல் காதிரு என் போர்’ என்றும், ‘அன்னவர் அப்துல் காதிர் அருள் தமிழ்ப் புலவர் சீடன்’ என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். குஞ்சமுசுப் புலவர் அவர்கள் அரபுக் கல்வி பயின்றது காவி அப்துல் காதிர் ஆலிம் அவர்களிடமாகும். இதனைப் புலவர் அவர்கள் தாம் பாடிய நூல்களில் குறிப்பிடுகின்றார்.

குஞ்சமுசுப்புலவர் அவர்கள் ‘சையிதத்து படைப் போர்’, ‘சலாத்து மாலை’, ‘தூதுரையின் மாலை’, ‘இறவுசுக் கூல் படைப்போர்’, ‘மணம்புரிமஸ் அலா’ என்னும் நூல்களினுடையவும் ஆசிரியராவர். சையிதத்து படைப் போர் என்னும் காவியம் தமிழ் இலக்கிய வகைகளிலில்லாத புதுப்பெயரைக் கொண்டு விளங்குவது ஒரு சிறப்பாகும். படைப் போர், நாமா, மஸ்அலா என்னும் இலக்கிய வகைகள் முஸ்லிம் தமிழ்ப் புலவர்களால் ஆக்கப்பட்ட வையாகும். அமர்க்களத்தில் சமர் செய்யும் நிகழ்ச் சியைச் சிறப்பாகக் கொண்ட காரணத்தாலேதான் போலும் புலவர் அவர்கள் இதற்குப் படைப்போர் எனப் பெயர் சூட்டினர்.

சையிதத்து படைப் போர் என்னும் இந்நால் நாஞ்சில் நாட்டைச் சேர்ந்த தேங்காய்ப்பட்டினத் தில் ஹில்ரி 1216-ல் குஞ்சமுசுப் புலவர் அவர்களால் 519 திருவிருத்தங்களைக் கொண்ட சிறந்த காவியமாய் இயற்றப்பட்டது. இக்காவியத்தின் தலைவராக ஹஜ்ரத் அழுபக்கர் (ரலி) அவர்களுடைய புதல்வர் அப்துற்றஹ்மான் என்பவர் விளங்குகின்றார்.

நூலின் தொடக்கமாக ஏக இறைவனை இறைஞ்சித் தாம் செய்யும் காவியத்துக்கு அருள் வேண்டிப் பாடுகின்றார். அதன் பின் தீன்நெறி விளக்க வந்த நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களையும் ஏனைய நபிமார் குத்புமார்களையும், முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்களின் உத்தமத் தோழர் நால்வரையும் பாடியேத்துகின்றார். நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் தோழர் நால்வருள் ஒருவரான செய்யிதினு உதுமான் (ரலி) அவர்களை,

‘மானினைப்பகர் வித்திடும் வள்ளல்கோ
மானின் செல்வ மகள் றுக்கை யாமட
மானினைக்கடி மாமணஞ் சூட்டுது
மானினைப் பதமாமலர் சூடுவாம்’

எனப் போற்றித் துதிக்கின்றூர். கானசத்தே வாழ்ந்த
மான் ஒன்றினைப் பகர வைத்த கோமானுகிய முகம்
மது நபி (ஸ்ல) அவர்களின் பெண்ணிலாம் மானைப்
போன்ற செல்வமகளாகிய றுக்கையா (ரலி அன்றூ) அவர்களைத் திருமணஞ் செய்த உதுமான் (ரலி)
அவர்களது மலர்ப்பதத்தைப் பாவால் பாடிப் பணி
கின்றூர். இப்பாட்டில் அடிதொறும் மோனையும் எது
கையும் ஒன்றித்திருப்பது ஒரு சிறப்பாகும்.

எம்பெருமானூர் அவர்கள் மானுடன் பேசிய
வரலாற்றையும் புலவர் இதனுள் அடக்கி மான்
என்னும் ஒரே வார்த்தை பாவின் நான்கு அடிகளி
லும் இடம் பெற்று ஒவ்வொரு சொல்லும் வெவ்
வேறு கருத்தை உணர்த்துவது ஒரு தனியழகை
ழுட்டுகின்றது. குஞ்ச முசுப் புலவர் அவர்கள்
அவையடக்கம் கூறுகின்றபோது ‘மேகக்கூட்டம்
உவர்ப்புமிக்க சமுத்திர நீரை நுகர்ந்து விண்ணி
டைச்சென்று அந்நீரிலுள்ள உவர்ப்பை அகற்றி சுத்
தமான நறும்புனலாக மாற்றுவது போன்று, தாம்
செப்பிய கவிதைகள் கவிதாமாரி வருஷிக்கும் புல
வர்மணிகளின் செவிகளிற் புகுந்த காலை குற்றம்
நீங்கித் தெளிவடையு மெனக் கூறுகின்றூர்.

‘கைப்புறு சலதிநீரைக் கார்க்குல நுகர்ந்து
மீப்போ
யுப்பகல் சுவையுண்டாக்கி யுதித்த
நற்கதைபோன்மூடன்

செப்பிய கவிதை நன்னாற் புலவர்கள்
செவிக்குளாகின்
மெய்புறத் தெளிவா மென்ன விளம்பினன்
கவிதைதானே..

இப்பாட்டில் புலவர் அவர்கள் செந்தமிழ்க்கவிஞர் களின் சீரிய சிந்தையைச் சிறப்பித்துள்ளார்கள் எனலாம்.

உலகவரலாற்றில் அமர்க்களத்தில் சமர் செய்து வீரப்போர் நடாத்திய செய்திகள் பல உள். அத்தகைய போர்ப்படை நடாத்தியோர்களைல்லாம் மன்னர்களாகவும் மாவீரர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். ஆதிக்க வெறி காரணமாக பிறநாடுகளைக் கைப்பற்ற வேண்டுமென்ற காரணத்திற்காக யுத்தங்கள் நடைபெற்றதுண்டு. இல்லாமிய வரலாறு கூறுகின்ற எந்த யுத்தமும் மேற்கூறியவாறில்லாமற் பகைவர்களின் தாக்குதல்களிலிருந்து தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக நடைபெற்ற தற்காப்பு யுத்தங்களோயாம். இல்லாத்தின் வளர்ச்சி கண்டு அழுக்காறு கொண்ட காபிரீங்கள் மூஸ்லிம்களைப் பலவாறு அல்லற்படுத்தினர். சையிதத்து படைப் போர் என்னும் காவியத்தின் மூலம் அபாசபியா னுக்கும் அப்துற்றஹ்மானுக்கு மிடையில் நடைபெற்ற போரில் மூஸ்லிம்களே வெற்றி பெறுகின்றனர். இந்த யுத்தமும் இல்லாத்தின் மேல் அழுக்காறு கொண்ட அபாசபியான், அவன் கூட்டத்தார் என்போர் இல்லாத்தைத் தழுவிய அப்துற்றஹ்மான் என்பவரை எதிர்த்த காரணத்தினால் மூஸ்லிம்களால் சமர் செய்யவேண்டியானது.

அழுபக்கர் (ரலி) அவர்களுடைய புதல்வர் அப்துற்றஹ்மான் ஆரம்பத்தில் இல்லாத்தை விட்டு

தீண் வழிதவறி அபாசபியான் என்னும் அரசனுடன் சேர்ந்து கொண்டார். அவ்விறல் வேந்தனின் புதல்வி சையிதத் என்பாலோத் திருமணஞ் செய்து வாழ்ந்து வந்தார். அருள் நெறியோம்பிய தீஞேர்க்கு அல்லல் செய்து ஆனந்தமுற்றார். இவரது தீச்செயல்களைச் செவியுற்ற அண்ணல் நபிநாயகம் (ஸல்) அவர்களும் ஏனையோரும் பெரிதும் மனம் வருந் தினர். அண்ணல் அபூபக்கர் (ரலி) அவர்கள் தம் மகனின் வழிபறிக் கொள்ளோ முதலான செயல்களை எண்ணி மனம் வருந்தி நன்மதிபுகட்டும் திருமுகம் ஒன்றைத் தெளிவுற தந்தையும் தாயுமாகத்தீட்டி முர்ரத்து என்பாரிடம் கொடுத்து மகனுக்குத் தூத னுப்பினர். தூதுவர் முர்ரத்து என்பார் போகும் வழியில் காணும் இயற்கை வனப்புக்கள் கருத்தைக் கவரும் கற்பணைக் கவிதைகளாக அமைந்திருக்கின்றன.

அப்துற்றஹ்மான் அவர்கள் தம் தந்தையார் அனுப்பிய தூதுவரை வரவேற்று அளவளாவினார். நீண்ட காலமாகப் பிரிந்திருந்த தம் பெற்றூரை நினைந்து மனமுருகினார். பெற்றூர்மேல் பரிவுமிகுந் தது. தாய்தந்தையரைக் காண வேண்டு மென்னும் ஆசை அதிகரித்து விட்டது. தன் மாமன் அளித்த அரசபோகத்தை மறந்தார். அழகிற் சிறந்த அன்பு மனைவியைப் பிரிய நினைந்தார். பெற்றோர்மேல் கொண்ட பேரன்பின் முன்னே மற்ற எவையும் பெரிதாகத் தோன்றவில்லை. முர்ரத்து என்பான் அப்துற் றஹ்மானின் உபசரிப்பில் இருக்கும்போது அபாசபியான் அசமத்தின் மகனை அவன்முன் அழைத்து வந்து, ‘தவணை தவறியதால் இவளைக் கொலை செய்க’ எனக் கூறிச் சென்றான். அப்பொழுது முர்ரத்து என்பான் அழுது கண்ணீர் வடித்து

அப்துற் றஹ்மானின் தந்தைமீது ஆஜையிட்டு அந்தச் சிறுவனைக் கொலைசெய்ய வேண்டாமெனக் கூற. அவனை அப்துற் றஹ்மான் என்பவர் உரிமைவிட்டார். அக்காலை அபாசுபியான் அங்குவந்து ‘இவனைக் கொலை செய்யாதது ஏன்?’ என்று வினவ ‘என்தாதையின் பெயர்கூறி உயிர்ப்பிச்சையிடுமாறு அவன் வேண்டிய பின்னர் கொல்வது அறமல்ல என விட்டுவிட்டேன்’ என்றார். இது கேட்ட அபாசுபியான் ‘உன்தாதை சென்னியைத் தறிப்பன். அவனுடைய தீயநெறியை நீ விடுக’ என்றார்.

தம் குலத்தவரின் வீரத்தை அறியாது புகன்ற அபாசுபியானின் தலை கவிழுமாறு விடையிறுத்த அப்துற் றஹ்மான் என்பவர் தனது உபசரிப்பில் வந்த மர்ந்த முர்ரத்து என்பாரிடம் மதீனத்து நடப்புப் பற்றி விளம்புமாறு கேட்கின்றார். அப்போழ்து முர்ரத்து என்பார் இரக்கமும் துயரமும் நிறைந்து உணர்ச்சியுள்ளத்தோடு கூறுகின்றார். ‘உன் பிரிவால் வருந்தும் தாய் தந்தையர் உன்னை நினைந்து நினைந்து சஞ்சலக் கடவில் மூழ்கியுள்ளார்கள். என்றுதான் காண்போமோ எம் அரும் மைந்தனை என என்னை விழி நீர் சிந்துகின்றார். மகனே என வாய்விட்டழு வது கண்டு இனத்தவர்கள் அவர்களுக்கு ஆறுதல் மொழி கூறுகின்றார் ஐயா!’ என்று கண்ணஞ்சும் கரையுமாறு கூறினான் முர்ரத் என்பதைப் புலவர் கீழ்க்காணும் பாட்டில் எடுத்தோதுகின்றார்.

‘தந்தை தாயுமைத்தானுடிச் சஞ்சலக் கடவின்
மூழ்கி
யெந்த நாட் காண்போ மென்ன எழில்
பெறும் விழி நீர் சிந்தி

மைந்தனே எனவுங் கூவி வாய் விடுத்தழவே
வேலை
விந்தைசேரினத் தோர் கூடி விலக்கவே
வேலையையா

முர்ரத்தின் இம்மொழி அப்துற் றஹ்மானின் செவி
யில் ஏற தம் தாய் தந்தையர்மீது ஆசைகொள்ள
வும் அன்னரை நினைந்து விம்மி வாய் குழறி ஏங்க
வும் புலம்பவும் வாடி கண்முத்தைச் சிந்தியழவும்
செய்தார். எம்மையீன்றவரே என்று கூறி எழுந்தார்
விழுந்தார்; அலறலுற்றார். தாய் தந்தையரின் நிலை
யைச் சித்திரித்த குஞ்சு மூச்சுப் புலவர் அவர்கள் இது
போழ்து அன்னரின் மகன் நிலைமையையும் கூறு
கின்றார்:

‘சிரசினை நிலத்திற்றுக்கிச் செழுமணி மகுடந்
தூளாய்க்
கரைவது நிலையில்லாமற் கண்சிவந்துடலம்
வேர்த்து
மரைமலர் வதனம் வாடி வழங்குமைம்
பொறியொடுங்கித்
தரையிசைச் சுழன்று வீழ்ந்து தன்னையே
மறப்பதானார்’

இவ்வாறு வீழ்ந்த அன்னர் நினைவு தோன்றவும்
எழுந்து முர்ரத்தைக் கட்டித் தழுவா நின்றார். முர்
ரத் என்பாரும் அப்துற் றஹ்மானுக்குத் தேறுதல்
மொழி கூறித் தேற்றுவாராயினார். இதன் பின் தாய்
தந்தையர் அப்துற் றஹ்மானுக்குத் தீட்டிய முடங்
கலை முர்ரத் என்பார் கொடுக்கின்றார். முடங்கலில்
துலங்கிய முத்திரையைக் கண்டதும் முன்னையிலும்
மும்மடங்கு அழுது வீழ்ந்தார். இவற்றைக் கண்
ணுற்ற சையிதத்தெனும் மடந்தை நிகழ்ந்ததை

வினவ ‘நீ உன் மனையகம் புகுவாய் பின்னர் உரைப் பேன்’ என விடை பகர்ந்தார். இவ்வாறு உரைக்கக் கேட்ட சையிதத்து என்பாரின் நிலையைக் கவிஞர் அவர்கள் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

‘வன நடை யரிவைவாடி யன் வர ரைந்த
வண்ணங்
கனக மெல்லடியிற்றுழுந்து கண் னிமேனிலையிற்
சார்ந்தாள்’

இதன் பின்னர் அப்துற்றஹ்மான் என்பவரைக் குஞ்சு மூசுப் புலவர் அவர்கள் “அழகப்துற்றஹ் மான் அண்ணல்” எனச் சிறப்பிக்கின்றார். ஏன் அவ்வாறு கூறுகின்றார் என்றால் தாய் தந்தையர் தீட்டிய முடங்கலை கண்களில் ஒத்தி தலைமேல் வைத்துச் செறிந்த முத்திரையை நீக்கி எழுதப்பட்ட நெறி நிறை வாசகங்களைப் படிக்கின்றார். இற்றைக்கு முன்பிருந்த குபிரிருள் நீங்கிக் குணநெறி கிடைக்கும் வண்ணம் படிக்கின்றார். இவற்றைக் கவிஞர் ‘கங்குலாங் குபிர்கணீங்கக் கருத்துற வாசித்தாரால்’ என்னும் கருத்துச் செறிந்த பாவடியின் மூலம் புலப்படுத்துகின்றார். கருணையோடு தாதை தீட்டிய மறை நெறிவாசகம் ஒதியுணர்ந்த அப்துற்றஹ்மான் என்பார்,

‘ஏகனே யுண்மை யென்று மொழி நபி இறகு
வென்று
மோகமாய் கலிமா முற்று மொழிந்தனர்
முக்காலன்றே’

என முடங்கல் கண்டு திருக்கவிமா மொழிந்து தீனுல் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்ட அப்துற்றஹ்மான் என்பவர் முர்ரத் என்பாரின் மலர்க்கரம் பிடித்து மேற்கண்டவாறு பொழிந்தார்.

இது போழ்து அசுமத்தின் மைந்தனைக் கொலை செய்ய வேண்டுமென்று வந்த அபாசுபியானை அடுபக்கரின் மைந்தன் எதிர்த்தார். எதிர்ப்புக் கண்டு வலிமை தேய்ந்தே பிடிபோல் நடையென அன்னை நடந்தான். அப்துற்றஹ் மானும் தனது மனைவியிடம் தனது உள்ளக் கருத்தைக் கூறி அழைக்கும் போது அவள் அருகில் வந்ததைக் குஞ்சு முசுப் புலவர் அவர்கள் பின்வருமாறு வர்ணிக்கின்றார்:

‘மதியினி ஸமுதம் வாங்கி வடித்தியற்
றியதோ வெய்யோ
னதிகநற் கதிரையள்ளி யமைத்ததோ வலது
வேஞ்சே
வெதுவென வுரைக்க வொண்ணு வெழில்குடி
யிருந்த மங்கை
பதுமமென் மலரின்வாய்ந்த பதம் பெயர்த்
தருகில் வந்தாள்’

இந் நூலின் கதாநாயகியான எழில் சிறந்திலங்கும் சையிதத்தின் அழகினைப் பற்றிக் கவிஞர் சிறப்பிக்கின்றார். சந்திரனிடத்துப் பெற்ற தன் ஜெள்ளி அமுதத்தினை வடித்து தெளித்தெடுத்து அதனால் அமைந்த உருவமோ அல்லது செய்கதிரோ னது அதிகமான ஒளிக் கிரணங்களினால் ஆக்கப் பட்டதோ? அன்றி வேறு எதனாற்றுன் அவ்வழகிய அணங்கினைச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதோ? என முடிவு காணமுடியாதவாறு அழகு யாவும் ஒருங்கு திரண்டு குடியிருக்கும் இடமாகிய மங்கை. அன்னவளின் பாதங்களோ மென்மலரினும் சிறந்தவை என்னும் கவிச்சுவை கற்பார்க்கு மகிழ்வூட்டுவதாகும்.

‘தன் மனையாளை அழைத்து அவளின் மலர் முகம் நோக்கி உலக ரட்சகரன் முகம்மது நபி (ஸ்ல்) அவர்களை இருதயத்தே இருத்தி, ‘தீன்வளர் மதின நகரிலே வாழ்ந்திருக்கின்ற என்தாய் தந்தையரைக் காண்பதற்காக இன்று யான் பயணமாகின்றேன். நீ நின் தாய் தந்தையருடன் சேர்ந்து ஆனந்தமாக வாழ்க’ என உரைத்தனர். இவ்வார்த்தைகளைச் சொலியுற்ற சையிதத்து திங்களென்றிலங்கும் முக மலரினைத் தீயினாற் சுட்டதுபோன்று வதனம் வாடித் துடிதுடித்தனன். அவள் அளித்த பதிலில்,

‘அன்னவை யுரைப்ப வரிவை சையிதத்து
மையனை யிழந்த னென் றலைவ
ஞுன்னிய படியப் பெரும் பதிபுகுத
வுமக்குமுன் பயணமென் றுரைத்தே
மின்னிய வடிவாள் வலிபெறுங் கணவன்
விளங்குமென் கரத்தினைத் தீண்டி.
நன்னயம் பொருந்து நபிதிருக்கலிமா
நாவினால் நயம்பட நவின்றுள்’

‘என் அரும் பெருந்தலைவரே! என் தந்தையை இழந்து தாங்கள் செல்லுமப்பெரும்பதி சேர தங் களுக்குமுன் யான் ஆயத்தமாக இருக்கின்றேன்’ எனக் கூறினார்கள். அவ்வாக்கினை உறுதிப்படுத்துவதற் காக ஒளிலீசும் வீர வாள் ஏந்தும் வலிமையிக்கத் தன் கணவன் கரந்தொட்டுத் திருக்கலிமாபுகள்று ஈமான் கொண்டனள். தன் துணைவன்பாற் கொண்ட பேரன்பு காரணமாகத் தன்னை அர்ப்பணம் செய்து எதை இழப்பினும் கணவனை இழவேன் என உறுதி கொண்டனள். தந்தையின் திரண்ட செல்வத்தையும் வீரத்தையும் அலட்சியம் செய்துவிட்டாள். தந்தையிடத்திருந்து வாழ்வை அனுபவிப்பதைவிட கணவனிடத்துத் துண்பம் நேர்ந்தாலும் சேர்ந்து வாழ்

தலே மேல் என எண்ணினால். இத்தகைய இவளின் கற்பு நெறி அப்துற்றஹ்மானைக் கவரப்பண்ணியது.

தன் அருமை மகனும் மருமகனும் மதினு நாடு புறப்பட்ட செய்தி புரவலன் அபாசபியான் காது களுக் கெட்டவே தன் கடல் போன்ற பெருஞ்சேஜீ யோடு போந்து எதிர்த்தமர் ஆடினான். வாரியாக வளைத்த மன்னர்களை வீரவாள் கொண்டு வீசியெ திர்த்தார் அப்துற்றஹ்மான். தனியாலேய் நின்று போராடியதால் அவருடைய வண்ணமேனியில் ஏற்பட்ட காயங்கள் அதிகம். தனது அன்புக் கணவனுர் ஆபத்துக்குள்ளாகி இருப்பதைக் கண்டு மனம்பொருத சையிதத்து வீறுகொண்டு போருக்கு ஆயத்த மானாள். தன் கணவன் இத்துணைத் துயரத்துள்ளி ருக்க யான் இவ்வலகிலிருந்து பலனென்ன? அடர்ந் தேறுகின்ற படைத் திரளை வெட்டி வீழ்த்திய பின் னர்தான் இறப்பது சிறப்பாகும் எனப் பொங்கியெ முந்து போர்க்கலன் அணிகின்றாள்.

‘இவ்வுலகின் யானினி யிருந்து பலனென்கொல் பவ்வமென வந்தடர் படைத் திரளை வெட்டிச் செவ்விய மவுத்தொடு சிறப்புறுவனென்ன நவ்வி விழியின் ரெரிவை நற்கவனெடுத்தே’

தன் தந்தையின் திரளான படையினைத் தகர்த்துத் தூளி செய்தனள். சையிதத்தின் அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்த வீரத்தன்மையினையும் போராற்றும் ஆவே சத்தினையும் நூலாசிரியர் நமக்கு கண்ணெதிரே நிகழ்வன போன்று கவிதையின் மூலம் காட்டுகின்றார்.

இத்துணை வீரத்துவம் வாய்ந்த வீரன் யாரென ஜயங்கொண்டு கொலைபடு கோபமுற்ற அபாசபியான்

போர்க்களம் வந்தான். தன்படைகளை எதிர்ப்பது தான் பெற்ற புதல்லிதான் என்பதறிந்து மனங்கொதித்தான். மகளை நோக்கி, ‘தந்தையோடு அமர்தொடுக்கின்றுயே? நின்புத்தி மாறிவிட்டதோ? அன்றிப் பித்துத் தலைக்கேறிவிட்டதோ’ எனக் கடாவுகின்றுன்.

தன் கணவனுக்கேற்பட்ட ஆபத்தைக் கண்டு ஆத்திரமடைந்து, சையிதத்து தந்தை என்றும் பாராது அவள் கொடுக்கும் சுடுபதில் அவளின் ஆத்திரத்தை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

‘அத்தனேதிய வுரைக் கெதிரரிவிலாதவனே கத்தனை மொருமுதலவன் காரணத் தூதாய் முத்திசேர் முகம்மது கலிமாவுரை மொழியார் பித்தராமென விசைந்தனள் பிடிநடை மடவாள்’

‘அறிவில்லாத முடனே! இறைவனது தூதர் முத்தி சேர் முகம்மது நபி (ஸ்ல) அவர்களின் கலிமாவை யுரைத்து ஈமான் கொண்டு இல்லாமாகாதவர்களே புத்திதமூரிய பித்தராவர்’ என விடையிறுத்தனள். இதனால், தன் கணவன் மாட்டுக் கொண்ட அன்பை யும் உன்னத்து தீனுல் இல்லாத்திற்கொண்ட தளரா நம்பிக்கையும் எத்துணைப் பெற்றி வாய்ந்தது எனக் காண்கின்றோம்.

இப்பதிலைக் கேட்ட அபாச பியானுக்கு ஆவேச முண்டாயிற்று. மகள் என்ற பாசத்தையும் மறந்து கொதிகொள் வெம்பரி இவர்ந்து மகளைத் தாக்கி ணன். வீரத்திற் சிறந்த அவ்வேந்தரின் மகனும் வலிமையிற் குறைந்தவள்ளவள். தந்தைக்கும் மகனுக்கும் கடுஞ்சமர் நிகழ்ந்தது.

‘அரியுடனரி பொருவது மாற்றரு மதங்கொள்
கரியுடன்கரி பொருவதுங் கரனிடைச் சினந்த
வரைபிதிர்ந்திட வடிவுறு மகனு மெந்தையுமா
மிருவரும் பொருவதற் கெதிரோவென
விசைப்பார்.’

இந்நிகழ்ச்சியினை மான்ருபத்திற் கண்ணுற்ற புலவர்
தத்துபமாகவே கூறுகின்றார். இக்கவியினை இசை
யுடன் பாடின் நம் கண்முன்னே அக்காட்சி நடை
பெறுவது போலத் தோன்றும்.

சையிதத்தின் வீரத்துக்காற்றாது தன் வெம்
படைகளைக் கூவிப் பொருத்துமாறு பணிக்கின்றன்
அபாசபியான். அவ்வீர மங்கையின் கைச்சரங்களும்
கண்களும் எதிர்த்தோரைச் சின்னுபின் நமாக்கி
விட்டன.

‘எடுத்தவில்லுட னிடக்கையு மிலங்கு
செம்புருக்கின்
ரெடுத்த சட்டையு முரத்தையுந்
துளைத்தகத்துயிரை
யடுத்து வெளவி யப்புறம்புகுந்தெமன்
கரத்தளித்தே
தடுத்த தாரெனத் தாவின தையல்
கைச்சரங்கள்’

இரும்புச்சட்டையையும் உடம்பையும் துளைத்துச்
சென்று உயிரை எமன்கரத்துக் கொடுத்து ஊடுரு
விச் சென்ற கைச்சரங்களின் வலிமைதானென்னே!
இவ்வாறு ஆத்திரங் கொண்டு ஆண்மை பெற்று
அமராடி எதிரியின் வீரப்படையினரைப் புறங்
காட்டுமாறு செய்தாள். கம்பராமாயணத்திலுள்ள
யுத்த காண்டத்தில் மூல பல வதைப்படலம் கூறு

கின்ற செருக்களச் சிறப்பை யொத்திருக்கின்றன கவிஞர் குஞ்சமுசுப் புலவர் அவர்களின் போர்க்களம்.

சையித்தது திருக்கலிமா புகன்று ஈமான் கொண்டு தன் கணவனுடன் மதினபதி நோக்கி வந்ததையும் இடையில் ஏற்பட்ட இப்போர் நிகழ்ச் சிகளையும் தேவ தூதராம் ஜிபரீஸ் (அலை) அவர்களால் அறிந்த முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்கள் சையித்ததுக்குத் துணைபுரிவான் வேண்டிப் பல வீரர்களையும் அனுப்பி வைத்தார்கள். பரிவலி வீரர் அலி (ரலி) அவர்களும், அரியெனக்கூறும் ஆமிர் (ரலி) அவர்களும், வேலேந்து வீரர் மிகுதாது (ரலி) அவர்களும் வாளேந்து வீரர் சுபைர் (ரலி) அவர்களும் சையித்ததுடன் சேர்ந்து போராடினார்கள். அவ்வைந்து மல்லர்களின் வீரத்திற்கு முன் நிற்க முடியாது அபாசபியானது சேனைத்திரள்,

‘எறிந்தகல் வரவுகண்டங் கெழுந்தகல்
காகம்போலும்
பறந்த செம்பருந்தைக்கண்ட பஞ்சகம்
வெருண்டபோலு
மறந்திகழ் புலியைக்கண்ட மானினம்
வெருண்டபோலுந்
தறிந்துயிர்போய் வெருண்ட தரியல
ரோடினரால்.

சற்றில் இப்போரில் முஸ்லிம்கள் வெற்றி வாகை சூடினார்கள். சையித்ததெனு மடந்தையும் முஸ்லிம் வீரமங்கையருள் ஒருவரானார். வெற்றிப் பெருமித்தால் சையித்த என்பாள் ஆனந்த பரவ

சத்துள் ஆழ்ந்தனள். தமது கணவருடன் எம் பெருமானர் திருச்சந்திதானம் புகுந்து ஆசீர்வாதம் பெற்று இன்பமாக வாழ்ந்திருந்தனர்.

இத்தகைய வீரர்கள் வீராங்கனைகளின் வீர பராக்கிரமம் நிறைந்த எமது இஸ்லாமிய இலக்கியங்களை இறவாத புகழுடையதாகப் போற்றிப்படித்து அவற்றின் இன்பத்தினை எண்டிசையும் பரவச் செய்வோமாக.

ஆசாரக் கோவை

ஐ. எம். எஸ். எம். பழீல் மௌலானு

ஆசாரக் கோவை என்னும் நூல் இராமநாத புரம் கீழைக்கரை அப்துல் மஜீத் புலவர் அவர்களால் இயற்றப்பட்டது. 1902-ம் ஆண்டில் அச்சு வாகனம் ஏறிய இந்நூல் கட்டளைக் கலிப்பாவினுலானது. எழுத்தெண்ணிப் பாடப்படும் நூறு கட்டளைக் கலிப்பாக்களைக் கொண்ட இந்நூல் புலவர் அவர்களின் தமிழ்ப் புலமையையும் மார்க்க சட்ட ஞானத்தையும் ஒருங்கே எடுத்துக் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

சன்மார்க்க வாழ்க்கைக்கு ஒழுக்கம் இன்றியமையாதது. உயர்ந்த வாழ்க்கையின் ஊன்று கோலும் அதுவே. ஆசாரம் என்பது ‘ஒழுக்கம்’ என்னும் சொல்லின் மறு கருத்தே. ஒழுக்கங்களின் திரட்டுக்கு ஆசாரக் கோவை என நயம் பட பெயரிடப்பட்டுள்ள இந்நூல் தமிழ் உலகம் போற்றி நிற்கும் நூல்வரிசைகளுள் ஒன்றித்து விட்டது.

தமிழ் இலக்கிய நூல்களில் பல இடங்களில் ‘ஆசாரம்’ என்ற சொல் ஒழுக்கம் என்றே வழங்கப்பட்டுள்ளது. ‘அச்சமே கீழ்களது ஆசாரம்’ என குறள் கூறகின்றது. நான்மணிக்கடிகை ‘ஆசாரம் என்பது கல்வி’ என நவில்கின்றது. ‘அறியாத தேயத்து ஆசாரம் பழியார்’ என்று முதுமொழிக்

காஞ்சி எடுத்தோதுகின்றது. பெருவாயில் முள்ளி யார் பாடிய ‘ஆசாரக் கோவை’யில் ஆசாரம், ஒழுக் கம் என்றே குறிப்பிடப்படுகிறது.

அப்துல் மஜீதுப் புலவர் அவர்கள் இளமையிலேயே மார்க்கக் கலையைக் கற்றுத் தேர்ந்தார்டு கீழூக்கரையிலுள்ள பெரிய வித்தியாசாலைத் தலை மைப் பண்டிதர் குதுபுதீன் சாகிபு அவர்களிடம் தமிழ் பயின்ற காரணத்தால், தமிழிலும் இஸ்லாம் மார்க்கத்திலும் புலமை நிரம்பியவராகத் திகழ்ந்தார். வித்தைக்கண் விருப்புடையாராய் இருந்த அப்துல் மஜீதுப் புலவர் அவர்கள் இளமையிலேயே புலமை நிரம்பியவராய்க் காணப்பட்டார். புலவர் அவர்கள் தமது இளமைப் பருவத்தில் இயற்றிய பாடல்களை வித்தையிற் தோழராயிருந்த மாணவர்கள் பாராட்டினர். ஆசிரியத் தந்தையாரும் ஆர்வங்காட்டி ஊக்கங் கொடுத்தார்கள்.

இப்ரூகிம் நயினர் என்னும் தக்காரை அடுத்து இலக்கண அறிவு பெற்றுக் கொண்ட இவர் முஸ்லிம் மக்களால் விரும்பிப் பாடப்படுகின்ற பண்ணூல் ஒன்றனையும் ஆக்கியுள்ளார். புலவர் அவர்கள் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் மேல் பாடிய செம் பொருள் கீர்த்தனங்கள் என்றும் வாடாமலர்களாகும். அன்பு ததும்பப் பாடியுள்ள ‘கீர்த்தனை மஞ்சரி’ எவரையும் கவருந்தனமையது.

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் பேரில் புலவர் அவர்கள் பாடிய கீர்த்தனை மஞ்சரியைக் கேள் வியற்றதும் முகம்மதுத் தம்பி மரக்காயர் அதனை அச்சுவாகனமேற்ற ஆவல் கொண்டார். அது நூல் வடிவில் சிறிதாயமையுமென் தென்னிய போழ்து

தான் மேலும் நாறு கட்டளைக் கலிப்பாவையும் புலவர் அவர்கள் பாடினார். ஒவ்வொரு பாட்டின் இறுதியிலும் முகம்மதுத் தம்பி மரக்காயரை வாழ்த்துகின்றார். ஒவ்வொரு பாட்டும் திருமறை குர்ஆனின் கருத்தையும் திருநபி (ஸ்ல) அவர்களின் கருத்தையும் கொண்டு விளங்குகின்றது. எமது கிராமத்திலுள்ள எமது தந்தைமார்கள், தாய்மார்கள் நாவில் இன்றும் இந்தப் பாட்டுக்கள் மனனம் பண்ணப்பட்டு பல சந்தர்ப்பங்களில் படித்துக் காட்டுகின்றார்களென்றால் அந்நாவின் பெருமையை நாம் சொல்ல வேண்டியதில்லை.

இவர் நூலுக்குச் சிறப்புப்பாயிரம் வழங்கியுள்ள பதினெடு முஸ்லிம் புலவர்களும் இவர் திறனைப் பாராட்டியுள்ளார்கள். இவர்களில் நாகூர் மகாவித் வான் குலாம் காதிறு நாவலர், திரிசிபுரம் இலக்கணவள்ளல் பிச்சை இபுருக்கிம் புலவர் ஆசிகளெல்லாம் இவரைச் சிறப்பித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

நூலாசிரியர் இஸ்லாமிய நீதி நெறி முறைகளை இலகு தமிழில் நயம்படப் பாடி முஸ்லிம் பெருங்குடி மக்கள் வாழ்க்கையில் பின்பற்றி ஒழுக வேண்டிய ஒழுக்க நெறிகளைப் பெரிதும் வலியுறுத்துகின்றார்.

உலக மக்கள் சமுதாயத்தில் கருத்துக்கள், ஒழுக்க நெறிகள், ஆசாரங்கள், பண்பாடுகள் ஒரு பொதுத் தன்மையோடு அமைந்திருப்பதை யாரும் ஏற்றுக் கொள்வார். கல்வி, பேரதனை, ஆசாரங்கள் மனித குலத்தைச் சீராக்கி செம்மைப்படுத்தி உயர்நிலைக்கு உந்திச் செல்வனவா யமைந்துள்ளதால் இவை நித்தியமானவையே.

ஒர் இனத்தின் ஆசார சீலங்கள் காலப் போக்கால் சீரழிந்து விடாது நிலைபெறச் செய்த பெரும்பணியைப் புலவர்கள், ஆசிரியர்கள் காலத்துக்குக் காலம் செய்து வந்துள்ளார்கள். அவர்கள் தோற்றுவித்த உன்னத படைப்புக்கள் நூல் வடிவாயமெந்து மக்கள் சமுதாயத்தை நேர் வழியில் நடத்திச் செல்கின்றன'.

அறியாமையை அகற்றி ஆத்ம விடுதலைக்கு வழிகாட்டி, நெறி கெட்ட வாழ்க்கைப் போக்கினைத் தடுத்து நிறுத்தி மனிதன் தன் உயர் இலட்சியத்தை அடைவதற்குரிய ஆசாரங்கள் என்ன என்பதையே ‘ஆசாரக் கோவை’ கூறுகின்றது எனச் சுருக்கமாகக் கூறலாம். ஒழுக்க நெறிகளையும், வாழ்க்கை முறைகளையும் மக்களுக்கு எடுத்துக் கூறித் தனது இல்லாமிய சகோதரரையும் சமய நெறி யோடு வாழ்பவனுக்கக் காண ஆசைப்படுகிறார் அப்துல் மஜீத் புலவர்.

‘அனுக்களின் திரட்சியே அண்டங்களின் வளர்ச்சி’ என்பது போல், உன்னத கருத்துக்களின் திரட்சியே இலக்கியமாக அமைந்துவிடுகிறது. கருத்துக்கள் உபதேசங்கள் போதனைகளாக மாத்திரம் தனியே இலக்கியமாகாது. இங்கு கருத்துக்களே பேசப்படும் பொருளாக, நீதிகளே போதனைகளாக அமைத்துள்ளனமை இந்த ஆசாரக் கோவையின் பெருமையை உயர்த்துவதாக அமைந்துள்ளது. பிற இனத்தவரும் சமயத்தவரும் ஆசாரக் கோவையின் இலட்சியத்தை உயர்ந்த இடத்தில் வைத்து மதிப்பீடு செய்துள்ளனர். ஆகவே, எவரும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியது இந்நால்.

அப்துல் மஜீத் புலவர் அருளிய ஆசாரக் கோவை யில் உள்ள சில பாடங்களை இங்கு கையாள விரும்புகிறேன். நூலின் இரண்டாவது பா வருமாறு:

‘ஆதி தன்னை நினைத்திட வேண்டுமே
அகத் துண் மாய்வை நினைத்திடவேண்டுமே
நீதியாகவேதான் செயு நன்றியை
நினைப்பை விட்டு மறந்திட வேண்டுமே
வாதியாய்ப் பிறர் செய்யவ நன்றியை
மனம் பொறுத்து மறந்திட வேண்டுமே.’

“ஆதியை அதிகமதிகமாக ஞாபகம் செய்து கொள்ளுங்கள்” இது அல் குர் ஆனின் போதனை. “ஆதிபகவன் முதற்றே உலகு” “.. நற்றுள் தொழு அர் எனின்” என்னும் வள்ளுவர் வாக்கும் நோக்கு தற்குரியதே. மனிதனையும் மற்றும் ஜின்களையும் இறைவனுன அல்லாஹ்வை வணங்குவதற்கே படைத்தேன் என அல்லாஹ் கூறுகிறான். “ஆதி தன்னை நினைத்திட வேண்டுமே” என ஆசாரக் கோவை கூறுவதை நோக்கின் மனித வாழ்வின் தலையாய கடமை இறைவனங்க்கமே என்பது வலியுறுத்தப் பட்டுவிட்டது.

“அக்திரா திக்ரல் மவுத்” “மரணத்தை அதிகமாக ஞாபகப் படுத்திக் கொள்ளுங்கள்” என நபி மணி (ஸல்) கூறியுள்ளார்கள். அகத்துள் மரணத்தை எண்ணிப் பார்த்தல் பாவச் செயல்களில் நின்றும் மனிதனை தடைசெய்கிறது. இதனை வலியுறுத்தவே புலவர் அவர்களும், “அகத்துள் மாய்வை நினைத்திடவேண்டுமே” என்று அழகுறக் கூறி நிற்கின்றார்.

“நீங்கள் செய்த தான் தருமங்களைச் சொல்லிக் காட்டுவதன் மூலம் கெடுத்துவிட வேண்டாம்” என்

நும் திருக்குர் ஆன் வசனமும் “இடக்கரம் அறியாது வலக்கரத்தால் தருமம் செய்” என்ற நபிகள் வாக்கும் “இரகசியக் கொடை கொடுப்பவன் மனிதப் புனிதன்” என்னும் நீதி மொழியையும் நன்கு அறிந்த புலவர் பெருமானும் ‘நீதியாகவே தான் செயு நன் றியை நினைப்பை விட்டு மறந்திட வேண்டும்’ என்று கூறுகிறார்.

‘மனிதனுக்கு நன்றி செய்யாதவன் இறைவனுக்கு நன்றி செய்யமாட்டான்’ என்ற நபி மொழியை மனதில் கொண்டு “வாதியாய்ப் பிறர் செய்யவ நன்றியை மனம் பொறுத்திட வேண்டுமே” என்று கூறுகிறார். போதனையோடு நில்லாது தமது நன்பரான தம்பிமா மரைக்காயருக்கு நன்றி தெரி வித்து சாதனையிலும் காட்டியுள்ளார். ‘அடையா நெடுங்கதவும் அஞ்சல் என்ற சொல்லும் உடையான் சடையப்பன்’ என்று கம்பர் சடையப்பவள்ளை என்றும் உலகம் நினைவு கூரச் செய்தது போன்று அப்துல் மஜீத் புலவரும் நன்றிக்கடனை நலமே நிறை வேற்றியுள்ளார். தம்மிலும் மேம்பட்ட கற்ஞேர் முன் நாவடக்கம் மிகவும் அவசியம். மனித சமாதானம் அவன் நாவிலேயே தங்கியுள்ளது என்பது நபி மொழி. குறஞ்சடையாரும், ‘.....சோகாப்பர் சொல்லி முக்குப்பட்டு’ என்று கூறுவதையே “திடமுறும் பெரியோர் சபைக் கேகினால் செப்பும் நாவினைப் பேணுதல் வேண்டுமே” என்று ஆசாரக்கோவை யும் அழகாகக் கூறுகிறது.

“மடவியர் மனைக்கேகினால்
மாற்றிப் பார்வையைப் பேணுதல் வேண்டுமே”

என்று புலவர் கூறும் பொழுது, “பிறமர்ஜின நோக் காத பேராண்மை...” என்ற குறளின் கூற்றுக்கு இனையாக நிற்பதைக் காண்கிறோம்.

மார்க்க நெறியை அறிந், துமனமாசு களைந்து சுற்குருவினிடம் மார்க்க தீட்சை பெற்று, ஆன வத்தை ஒழித்து உன்னத நற்பிரசையாக மனிதன் வாழவேண்டும் என்னும் உயர்ந்த கருத்தை புலவர்,

“மார்க்கம் தன்னை அறிந்திடவேண்டுமே
மனத் தழுக்கையகற்றிட வேண்டுமே”

“முர்க்கமான குணத்தையடக்கியே
முழுது மஞ்சி நடந்திட வேண்டுமே”

என்று அழகுறக் கூறியிருப்பது நோக்கற்பாலது.

அறிவுக் கருவுலமாய் விளங்கும் ஆசாரக் கோவையில் புலவர் அவர்கள் குற்றம் என்பது எது என்பதை விளக்குகின்றார். படித்தவர்கள் தாம் கற்ற கல்வியை மற்றவர்களுக்கும் போதிக்க வேண்டுமென்பதும், கல்வியறிவிலாதவர்கள் கற்றவரிடம் சென்றும் படிக்க வேண்டும் மென்பதும், கற்றபடி ஒழுக வேண்டுமென்பதும் புலவர் கூறும் கொள்கையாகும். இதனையே புலவர்,

‘கற்ற றிந்தவர் கற்றறியார்க்குறக்
கற்பியா மலிருப்பதுங் குற்றமே
கற்றிலாதவர் கற்றறிந்தோரிடம்
கற்றிடாமலிருப்பதுங் குற்றமே
கற்றறிந்தவர் கற்றவைபோலவே
கடமையாய் நடவாமையுங் குற்றமே
தற்பதந்தனி வாய்ந்த முகம்மதுத்
தம்பிமா மரைக்காய சகாயனே’

எனக் குற்றங் களையும் நெறியை ஒதுகின்றூர். பழ
மில்லாத விருட்சத்தையும், மழைபெய்யாத மேகத்
தையும், உப்பில்லாத உணவையும் புலவர் அவர்கள்
கீழ்க் காணும் பாடலில் பக்தி, ஈகையில்லாத செல்
வந்தருக்கும், புத்தியுடன் ஒழுகாத ஆவிமுக்கும்,
நாணமில்லாத பெண்ணுக்கும் உவமிக்கின்றூர்.

பத்தி யீகையில் ஸாப்பணப் பாக்கியர்
பழமில்லா விருட்சத் தினைப் போல்வரே
புத்தியாய் வணங்காத்தகை ஆவிமும்
புனல்பெய்யா வெறுங் கொண்டலைப்
போல்வரே

ஒத்த நாணமில்லா மடமங்கையர்
உப்பில்லா வெறுமுன்டியைப் போல்வரே
தத்தமுள்ள தயாளமுகம்மதுத்
தம்பிமா மரைக்காய சகாயனே.

பின்வரும் பாடலில் புலவர் அவர்கள் இறந்தும்
இறவாதவர்கள் யாவர் என்பதைத் தெளிவு படுத்து
கின்றூர். ‘கல்விக்கு உயிர்கொடுத்தோன் என்றும்
மரணிப்பதில்லை’ என்பது நாயக வாக்கு. ஆகமங்
கற்று உணர்ந்தவர்கள், ஏழை வரியைத் தருமங்
கொடுத்தவர்கள், நீதி செலுத்தியவர்கள், சற்குண
மக்களைப் பெற்றெடுத்தவர்கள், நூல்களை எழுதி
வைத்தவர்கள் என்றும் இறவாதவரே எனப் பாடு
கின்றூர்.

‘முன் சொலாகமங் கற்றுணர்ந்தோர்களும்
முதலினைத்தருமங் கொடுத்தோர்களும்
மன் சொன்து செலுத்திய பேர்களும்
மதிக்குஞ் சற்குண மக்களுள்ளோர்களும்

இன்சொனாற் களியற்றி வைத்தோர்களும்
 இறந்துந் தாமிறவா தவர் தாமரோ
 தன் சொனித்தியம் பேணு முகம்மதுத்
 தம்பிமா மரைக்காய் சகாயனே'

இவ் வாசாரக் கோவையைப் பாடிய அப்துல்
 மஜீத் புலவர் அவர்கள் தென்னிந்தியாவில் தமிழ்
 மணக்கும் சோலையிலே பிறந்து வளர்ந்து தீந்தமிழ்
 மலர்த் தேன் பருகி கொழும்பு மாநகரில் தமது
 இறுதிக் காலத்தைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தார்.
 புலவரின் உறவு தற்செயலாகக் கிடைக்கப் பெற்ற
 கற்பிட்டி தம்பிமா மரைக்காயர் என்னும் பெருந்
 தகை இந்நாலை அச்சவாகனமேற்றி வைத்தார்.
 வித்தியாரத்தினம் எம். எம். உவைஸ் அவர்களின்
 பெருமூயற்சியால் மீண்டும் தமிழ் இலக்கியச் சோலை
 யிலே நறுமணம் வீசிக் கொண்டிருக்கும் இந்நால்
 வாசிகசாலைகளிலும் பாடசாலைகளிலும் மத்ரசாக்
 களிலும் கருத்தரங்குகளிலும் இடம் பெறும்
 பொழுது ஆசாரக் கோவையின் அணி நடையை
 கல்வியுலகம் நன்கு அறியும் என்பது எனது கருத்து.

காசீம் திருப்புகழ்

வீ. சாமித்தம்பி

பதினெட்டாம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதி. திருவடிக் கவிராயரின் மனையிலே திண்ணைப் பள்ளிக் கூடம் நடைபெறுகிறது. பல மாணவர் கவிராயரிடங் கல்வி பயில்கின்றார்கள். ‘ஆசான் உரைத்தது அமைவரக் கொள்ளு’ காயல் பட்டணப் புலவர் பரம்பரை முஸ்லிம் மாணவர் ஒருவரும் அங்கு கல்வி பயில்கின்றார்.

கவிராயர், அருணகிரிநாதர் திருப்புகழை இடையிடையே படித்துச் சொன்னயம் - பொருணயங்களை இனிது விளக்குவார். இந்த மாணவரும் நயத்தைப் பருகிப் பருகி மெய்மறந் திருப்பார். ‘இவை போன்ற திருப்புகழ்களைப் பாட வல்லார் யாருளார்’ என்று அங்கலாய்ப்பார் கவிராயர்.

‘ஐயா! நானிருக்கின்றேன்; தாங்கள் பணித் தால் ‘திருப்புகழ்’ பாடி வருகின்றேன்’ என்றார் முஸ்லிம் மாணவர். இவரேதாம் நமது காசீம் புலவர்.

புலவர், நபிகள் நாயகத்தின்மேற் கொண்ட பக்தி மேலீட்டால் அப் பெருந்தகைமீது திருப்புகழ் பாடத் துணிந்தார். ‘நாயகமே! தங்கள்மீது கொண்ட ஆராத அன்பினாலும், பக்தியினாலும் இத்

திருப்பணியைச் சிரமேற் கொண்டேன்; தாங்களே அடி யெடுத்துத் தந்தருளால் வேண்டும்' என்று பழி கிடந்தார். அண்ணலார், கனவிலே தோன்றி 'பகரும்' (சொல் லும்) என்று அடியெடுத்துக் கொடுக்கின்றார். கடன் மடை திறந்தா வென்னப் புலவர் வாயினின்றும் நூற்று நாற்பத்தொரு அழுத தாரை களாகத் திருப்புகழ் அலையெறிந்து வெளிவருகின்றது. இதுவே 'காசீம் திருப்புகழ்' ஆகும்.

ஏமனேசுவரம் ஜவாதுப் புலவரவர்களும், யாழ் நகர் அசனை வெவ்வைப் புலவரவர்களும் நாயகத் தின் பேரிலே திருப்புகழ் பாடியுளர். காசீம் புலவர் திருப்புகழே தலை சிறந்து விளங்குகின்றது.

திருமுருகனுக்கு எண்ணிறந்த திரு நாமங்களிருப்பவும், 'பெருமாள்' என்னும் சிறந்த பெயரையே அருணகிரிநாதர் தமது திருப்புகழ் ஒவ்வொன்றின் ஈற்றிலும் பாடியது போல, காசீம் புலவரும் நாயகம் அவர்களுக்குத் தொண்ணுற ஞானபது திருநாமங்களிருப்பவும், 'அறுசு' மிசை பொறிக்கப் பெற்ற 'றகுல்' என்னும் சிறந்த பெயரையே தமது திருப்புகழ் ஒவ்வொன்றின் ஈற்றிலும் பாடினார். இதனாலே 'றகுல்' என்னுந் திருநாமத்தின் தனிப்பெருமை விளங்குகின்றது. மொழி மரபு பற்றி 'இறகுல்' என்றுயிற்று.

புலவர் பெருந்தகைக்கு எல்லாம் நாயகமாகவே காணப்படுகின்றன. இரண்டறக் கலந்துவிடுகின்றார். அதனால்,

'முப்புவனமும் ஒளிர் மதியே! பச்சை மயில் இயல் உருடேவ!
முத்தின் வளர் திரு வொளியே! தெளிவே

கிடையாத முத்தி தரும் ஒரு கருவே! தருவே!
பத்தர் அமரர் கண்மணியே! அணியே!”

‘முற்று மடியவர் பொருளே! அருளே! எழுதரிய
வின்ப சோதி! இன்ப வடிவ! புவியினில் நபியென
வருவோரே! வாரும்’ என்று அழைக்கின்றார்; மனம்
நிறைவு பெறவில்லை; தவிக்கின்றார் புலவர். மேலும்,

‘ஆய்ந்துணர்ந்த மறைப் பொருளே!

புவி முன்றினும் குளிர் கற்பகமே!
அகிலாண்ட மெங்கும் விளங் கொளியே!

சுவையூறி

ஆர்ந்து பொங்கு கலைக் கடலே! கருணைப்
புயலே!

மழகளிறு! குறுகலர் மதகஜ சிங்கக்குட்டி!’
என்கின்றார்.

போதவில்லை. பின்னும்,

‘நேமியின்கண் அடிசவட்டுத் தன்பின்
அமரோசா!

‘இரவிமலை மீதினின்று புவியின்மிசை
யேறவெந்தில்
விரு நில வளாக முந்து புகழாளா!’
‘உழுதுவரி நீல வண்டு மழலை ஞிமி
றாதவிண்ட
ஒளி மருவு மாலை தங்கு திருமார்பா!’

உமது திருமார்ப மாலை மலர்கள், குழந்தை
வண்டுகள் ஊத மலர்கின்றனவே; மனிதப் பிறவி
யாய இந்த ஏழை வண்டு, கதறிக் கதறி அழு
கின்றேனே! இதய கமலம் சற்றே மலராதா? என்று
பிரலாபிக்கின்றார்.

‘இங்கு வருக! அரசே வருக! நம்பி வருக! மதலாய் வருக! இன்ப மதுர வழுதே வருக! உம்பர் இரு கண் மணியே வருக! உயர்த்தேன் வங்கிச நிலவு திலகா வருக! விஞ்சு கருணை முகிலே வருக! வண்மை நபிகள் பெருமான் வருக!’ என்று உரிமையோடு உருக்கமாக வழைக்கின்றார் காசீம்.

வந்து, ‘முகச் சந்ரோதய நாண்மலர் போல் விழி அருள்’ தந்து, ‘விகடன்—அசடன்—வீண் பொய் பேசிய வகுதன்—அற விறுமாந்த மூடன்—குடிலன்—கபடன் — கூராத மூடன்—கசடன் — திருடன்—காமா விகாரன்—குயவன்—கயவன்—கோள் பேச நேசன்—வீணன்—புலைஞன்—கொலைஞன் — பூராய மாயன்—கொடியன்—துடியன்—படிமன் — சிதடன்—சதியன்—தீநேர்கள் நீசன்—கெருவன்—சிறுவன் கேடார் சொருபன்—முழுச் சண்டாளன்—வாழ்குடி கெடுக்குங் கோளன்—மறை நூலின் முறைப்பண் பால் நடவாத நிர் மூடன் ஆகிய நாயேனை,

‘நினதுவழி யேநடக்க நினதுபெய ரேதுதிக்க நினதுபுக மேவடிக்க — மறையோதி நினதுஜெப மேஜெயிக்க நினதடிமை யாகிநிற்க நினதுபத மேதுதிக்க — வதனுலே எனதுபவ மேதுடைக்க எனதுமல மேகெடுக்க எனதுபகை யேதுடைக்க — வொழியாத எனதுகலி யேகெடுக்க எனதுதுய ரேதணிக்க எனதுவச மேகடைக்கண் அருள்வாய்’

எனவேண்டும் தன்மையும் — பக்குவழும் ‘எல்லாம் நாயகமே’ என்னும், புலவரின் தனிப் பெருங் கொள்கையை நன்கு விளக்குகின்றன.

இந்நால், இறை திருத் தூதரைப் புகழ்ந்தேத்து வது மட்டிலன்றி, இஸ்லாமிய சமயக் கருவுலங்களையுந் தன்னகத்தே கொண்டிருக்கின்றது.

இறைவனது தனித்துவம், தெய்வ விருக்கையின் மேலாய அறுசு, கவிமா வென்னுந் திருவசனம், மலக்குகள் என்னும் வானவர், நால் வேதம், (தவ்ருத், ஐழர், இஞ்சீல், குர் ஆன்.) அண்ட கோளகைகள் - விண் யாவும் தவிடு பொடியாகும் ஊழிக்கால நிகழ்ச்சிகள், உகாந்த காலத்திலே தோன்றும் மகுசறு வெளி, மறுமை, (உயிர் த்தெழுதல்) இடைவிடாத அக்கினிப் பிளம்பாக வெரியும் நரகம், 'இன்பமே எந்நாளுந் துன்பமில்லை' என்னும் நிலையிற்சகல சுக போகங்களையும் விசவாசிகள் அனுபவிக்கும் சுவனபதி, தீஞேர்கள் கைக் கொண்டொழுகும் சறகு நெறி, நியாயத் தீர்ப்பு நாளில் ஊதப்படும் ஸார் என்னும் ஏக்காளம் என்றின்ன சமயப் பொருள்களையும், பாதம் மண்ணிற் படாது நடத்தல், மேகங் குடை கவித்தல், அமாவாசையிற் சந்திரனை அழைத்தல், தசைக் கட்டியைப் பெண்குழந்தை யாக்கல், ஓர் ஆட்டின் பாலைப் பலபேரவயிறுரப் பருகல், அலைகடல் புகு கதிரவனைத் தொழுதிடு மளவும் நில்; என நிறுத்தல், விரல்களி னிடையே குடிநீர் பெருக்கல் என்பனவும் இன்னும் பலவுமான நாயகம் அவர்களின் அற்புதங்களையும், திரு நாமங்களையும், 'பத்ரு' யுத்தம் முதலான அறப்போர்களையும், மக்க மதீனத் திருத் தலங்களின் சிறப்பியல்களையும், கஃபாவின் உன்னத தத்துவத்தையும் எடுத்துரைப்பது இந்நால்.

அரபு நாடு, 'பானுவும் கடக்க வஞ்சம் பாலை'; தெள்ளுபுனல் நசை மிக்குத் திரி மருப்பின் இரலையெலாம் நள்ளரிய பேய்த்தேரின் பின் தொடர்ந்து

நலிந்திடும் சாலை; நூற்றுக் கணக்கான கல் (மைல்) தொலைவிற்கு மணலாகப் பரந்து, வானமும் பூமியும் ஒன்றுபடும் பரந்தவெளி; இடையிடையே ‘ஓயவில்ஸ்’ என்னும் பசந்தரைகள் உள்; பட்டினங்களும் கிரா மங்களும் இப்பசந்தரைகளே யாகும்; மக்கமாநகரமும் மதினமாநகரமும் இத்தகைய பசந்தரைகளே; ஆனால், நம் புலவர் யாது கூறுகின்றார்?

‘சோனை மாழுகில் சுற்ற மயிற்குலம் ஆடு
நாண்மலர் மட்டு விரிந்தலர்
சோலைகுழ் திருமக்கம்’

‘தேமாவமுது பழுத்தொழு குங்கனி
தெனுரையுகி உவட்டெழு தண்பணை —
வயலூடே

சேதாழுலையின் மடிகள் சுரந்திடு
பால்வீர் விடவொரு முத்தெகி னம்பயில்
சேலார் புனவள மக்கம்’

என்றும் இன்னும் பலவாறும்,

‘கடைய மகளிர்செவ் வாம்பல் வாய்முகை
தருகுர வையின்வெடி பாய்ந்து வாளைகள்
கதலி வனமடவி பூந்தே னுமிழ் —
கனியோடே

கமுகு மிடரைடிய வோங்கு மாபலா
இனிய மழுமிடறி மீண்டு நீர்பயின்
கழனி துயின் மதினம்’

‘மகரப் பூவிரி தோப்புக்குள் ளேகயல்
இகவிப் பாய்வள நாட்டுக்குள் நாயக
மதினம்’

எனவும் இன்னும் பல வாறும் வருணிக்கின்றார்.
உண்மையில் இந்த இயற்கை வளங்களைத் தமிழ்

நாட்டி ஸன்றி மக்கம் மதினத்திற் காண்டல் அரிது.
இதனாற் காசிம் புலவர் பொய்ப் புலவரா? அன்று.
பொய்யில் புலவரேதாம்.

கம்ப நாடுடைய கோமான் - கவிச்சக்ரவர்த்தி,
வடநாட்டு இராம காதையைத் தென் நாட்டுப்
பண்பாட்டுக்கமைய மாற்றியமைத்து நம்பு பாமாலை
யாக நமக்களித்ததே போன்று, மக்க - மதினத்தின்
இயற்கை வனப்புக்களைத் தமிழ் நாட்டின் இயற்
கையோ டினைத்துத் தந்தார் என்று கொள்ளுதல்
சாலும்.

புலவரவர்கள், திருவடிக் கவிராயரிடம் கல்வி
பயின்றார் என்பதை முன்னரே யறிந்தோம்.

'பழைய பெரியோர் பகர்ந்த அரியதச
மாநிகண்டு
பலகருவி நூலுணர்ந்து — தமிழ்மாலை
பரணிமடல் கோவைசந்தம் விறலிவிடு
தூதுசிந்து
பனுவல் வகை பாடி'
எனவும்,

'அகப்பொருள் சின்னால்கள் பஞ்ச விலக்கண
நன்னால் வழங்கு
அகத்திய முன்னால் அறிந்து — பதமாக
மடுத்ததமிழ் மாலைசந்தம் எடுத்தகவி பாடி'
எனவும்,

'பாகதத்தமிழ் பிங்கல வாக்கியம்
நாலுரிச்சொல் நிகண்டுரை வாய்ந்த
பாடலக்கிய மும்பல சூத்திர — நிலையான

பாகமுற்செயு ஞம்புறப் பாட்டு
 நாடகப்பொருள் முந்துதொங் காப்பியம்
 பாரலக்கண முந்தொகை பார்த்து
 — வழுவாதே

காவியத்துறை அம்பரி பாட்டு
 மேபைடத்தனி செந்தொடை யார்த்த
 காரிகைப் பொருள் கண்டு'

எனவும் தமது திருப்புகழிற் பாடியிருப்பதனால் இவர்,
 தமிழ் இலக்கிய விலக்கணங்களை முறையாக நன்கு,
 கற்றவரென்று நம்ப இடமுண்டு. நிரம்பிய சொல்
 வளமும், ஊற்று நீர் போல மணக்கண் திறந்து
 இயல்பாகவே பொங்கியெழும் கவி வளமும் உடை
 யவர் புலவர் என்பதை இவர் பாக்களே மெய்ப்
 பிக்கின்றன. இதோ! சில துளிகள்:

நாயகம் ‘செக தலத்தவர் அனுகூலப்
 பொருள்
 அருளினுக் கொளி பிரவாகக் கடல்
 திருவின் மக்கநன் னகர்வாழ் கற்பகம்’

விழி ‘குழைதட் டலையுங் கெண்டை’
 ‘கொலைபழுத் தொழுகும் சுடர்வேல்
 வலைவடு வடர்ந்தெறி அஞ்சன வாள்விழி’

இதழ் ‘குறுமுகைச் சிறுநகைக் கனியிதழ்’

மொழி ‘குயிலைப் பசலைக் கிளியைச் சினவிக்
 குளிர்சர்க் கரைமுக் கனிதேன்யாழ்
 குழலிற் கனிசொற் குதலை’

‘மயிலுமிசை குயில்கிளியும் வென்றுவென் றங்குலவு
நவரசமு மொருவடிவு கொண்டெழும்
பண்பனைய
குதலைகளி மழலைமொழி’

பொது ‘கவலைச் சாகர நீச்சுக்கு னேயுயிர்
தவறிப் போகுமுன் மோட்சத்து
வாழ்வெனும்
கருணைத் தோணியில் ஏறிக்கொ
ளாதினு—மலைவேனே’

‘கனற்கும் செ நெற்கும்’

(கன்னல் செந்தெநல்)

தங்கு தடையின்றி, மடை திறந்த வெள்ளம்
போலச் சொற்களை அள்ளி அள்ளி இறைக்கின்றார்
புலவர். உவம வருவக வழகுகள், சொன்னயம்,
பொருணயம், கருத்தாழும் என்பன மெச்சப்படத்
தக்கன. சந்தம் இவரது சொந்தம். மக்க மதினச்
சிறப்புக்கள் படித்து இன்புறத்தக்கன.

‘வடிக்கட்டுச் சங்கத் தமிழ்ப்புல வீரெழு
வான்கடந்த
முடிக்கட் டழகர் திருப்புகழ் வாரி முகந்து
கொண்டு
படிக்கட் டுலகப் பரப்பையெலாஞ் சுற்றிப்
பார்த்துவிண்மேல்
கொடிக்கட்டித் தாவுநல் காசீம் புலவர்
கொழுங்கவியே,

என்று, ஆசிரியர் திருவடிக் கவிராயர் அவர்களே
விண்ணும் மண்ணும் அதிர வியந்து பாடினு ரென்

ரூல் புலவர்தம் கலையறிவையும் கவியழகையும்
மெய்ப்பிக்க வேறென்ன சான்று வேண்டும்?

ஓர் ஆடவன் தனது தகைமைக் கேற்பப் பல
தார மனம் புரியலா மெனத் திருக் குர்ஜூன் சட்
டம் வகுத்த போதிலும், ‘காதலிருவர் கருத்
தொருமித்து ஆகரவு பட்ட’ இன்பத்தை மறந்து,
வீணே காமாந்தகாரத்தில் உழன்று, இது தான்
பேரின்பம் என்று பரத்தையர் உறவை நாடியலை
யும் ஆடவர் இன்று முளர். புலவர் காலத்தில் இத்
தகைய இழிநிலை மலிந்து கிடந்தது. புலவரும் இந்த
இடும்பையினின்றும் தம்மை விடுவிக்க, நாயகம்
அவர்களை இறைஞ்சும் முறையைக் கவனிப்போம்.

நாயகமே! ‘தினநறு மஞ்சட் குளித்து வாடைசெய்
கலவை நிரம்பப் புகட்டி மேகலை
திகழோரு செம்பட் டுடுத்து நாண்
மதி—துதன் மீதே
திலக மிடுபொட் டனிந்து நீணிற
விழியெனு மம்பைச் சிமிட்டி
வாண கை
சிறிதுள் அரும்பச் சிரித்து மால்
கொடு — வருமாதர்,
உறவு நல்லதா?

‘முகமலர் மினுக்குக் காட்டி, மதர் விழி
பகட்டிக் காட்டி,
முடிகுழல் அவிழ்த்துக் காட்டி — வறிதே பல்
முறுவலை விளைத்துக் காட்டி, மிடறிசை
படித்துக் காட்டி

முகிழ்முலை துலக்கிக் காட்டி, — மதரூவின்
விரகம தெழுப்பிக் காட்டி, வணதுகில்
நெகிழ்த்துக் காட்டும்'

மடமானார் உறவு நல்லதா? இல்லவேயில்லை.

இவர்களோ,

‘மாய மறிந்திடு மேரசக்காரிகள், சூடிய சம்ரம
லீலைக்காரிகள்; மாரன் நெடும் இந்ர சாலக்
காரிகள்; பழையோர் மேல் வார மறிந்திடு சோலிக்
காரிகள்; ஆடவர் பின் தொடர் வாடைக்
காரிகள்; பொருள் தேடி நேய மிகுந் துழல் ஆசைக்
காரிகள்.’ இவர்களோடு இந்த மூடன் உறவு
கொள்ளின், நாள் செல்லச் செல்ல, எனது ‘இளமை
பறிபடும்; உடலினிடை இயல் வடிவு குடியகலும்;
விற்கட்டுறும் பழைய பற்கட்டு விட்டகலும்; நுரை
கொளுகொளன உரை குழறும்; ஒருகை தடி
மிசை குவிய, ஒருகை தனியசைய வருகிழவனுவேன்;
வட்டத் தனத்தியர் கை கொட்டிச் சிரிப்பர்.’

‘அரம்பையர்க்கு உயிர் மனைளரே! தனியவன்
தனக்கும் ஒரு தோழரே! அடர் அலங்கு வச்ர
பதியாளரே! உரவும் இருளற விளங்கும் சுடரை
மலரென மயங்கி உயிர் பிரிய விழும் பதங்கம்’
(விட்டில்) எனப் ‘பட்சாதிக் கவலைக்குள்ளே
பட்டு’ உழல்கிணறேன். இவர்களோடு சூடு
அடையும் இன்பம் நீரிற் குமிழி போன்றது.
அன்றியும் சுவனபதியை அடைக்கும் தடைக்கல்லு
மாயது. அடியேன் எவ்வளவு தீயேன் ஆயினும்
உமது பேரன் அன்றே? ‘காசீம் எனப் பகரும் பாவா
ணருக்கு’ அருள் புரியீரா? அதோ! அதோ!! சுவன
பதி!!! அங்கேதான் பெறற் கரும் பேரின்பப் பெரு
வாழ்வு உண்டு.

‘அழக பார மீதாட வதன்சோதி வேர்வாட
 அழுத முறு தேநை—இடையான
 அரியவாள ராவாட அகிலமேரு மார்பாட
 அரியபார்வை வேலாட—விறையாரும்
 வளைகலாப நாண்ட அழுதபோக மேலாட
 வளர் சையோக மேயாடி—அரமாதர்
 வருமணை ராரோடு பயிலுமேடை நீள்மாடம்
 மலிவிமான மேல்வீடு—தரவேணும்,’

‘அரமாதர், அன்புற்றெனக் கைப்பிடித்துத்
 துணைக் கொழுநன் என்றிச்சை வைத்துச் சுகிக்கப்
 பணித்து’ அருளால் வேண்டும்; ‘நரக பலத்தைக்
 கடத்தி, நித்தில மரகதம் வைத்துக் குயிற்று கற்பக
 நகரணி சொர்க்கப் பதிக்குள் முத்தியும்’ உதவல்
 வேண்டும்; ‘நீலச் சுடர் விட்டெரி ரத்தின வாமக்
 கதிர் பச்சைகள் வச்சிர மணிமாட மாணிக்க முகப்
 பொளிர் பித்திகை ஆணிப்பொன் மணிக்கிரணச்’
 சொர்க்க தலத் தரிவையரோடு ‘அனுபோகங்
 காணத் தமியற்கு இரு கட்கடை’ புரிதல் வேண்
 டும் என்று, ஆசை மேலீட்டாற் ‘காதலாகிக் கசிந்து
 கண்ணீர் மல்கி’ மீண்டும் மீண்டும் வேண்டுகின்றார்.

“அவனிதனில் இரவு பகல் இந்தப் பவத்
 தொழிலின்
 ஒழுகு மன நினையுமொரு வஞ்சப் புலைக் கயவன்’
 எனத் தம்மைப் பாடினாரே! இத்தகைய இழி
 தொழில்களின் வழி ஒழுக நினைத்திருப்பாரா புல
 வர்? நினைத்திருக்கவே மாட்டார். உலக மக்கள்
 இழைக்குங் கொடுமைகளைத் தம்மேலேற்றி அண்ண
 வாரை அடிபணிந்தார் என்றங் தொள்ளலா
 மல்லவா?

காசீம் புலவர் திருப்புகழானது, 1923ஆம் ஆண்டு சென்னை திருவல்லிக்கேணி ஷாஹால் ஹமீதிய்யா அச்சக்திலும், 1955ஆம் ஆண்டு சென்னை இட்டா - பார்த்த சாரதி நாயுடு சண்ஸ் சக்கரவர்த்தி அச்சக்திலும் இரு முறைகள் பதிப்பிக்கப்பெற்றது. புலவர் புகழ் பொன்றுதிருக்க இச்சேவை பாராட்டற் பாலது. எனினும், திருப்புகழின் அருமை பெருமைக்குக் களங்கம் உருத வகையிலே திருத்தமாகப் பதித்திருந்தால் மிக நன்றாயிருக்கும். எல்லாரும் விரும்பியும் படிப்பர்.

‘அறுசு’ என்பதனை ‘அலறி’ எனவும், ‘வனசமலரடி’ என்பதனை ‘வனச மயிரடி’ எனவும், ‘அகப்பொருள் சின்னால்கள்’ என்பதனை ‘அகப்பொருள் சிவநூல்கள்’ எனவும், ‘மாரவேல்விழி’ என்பதனை ‘மரவ வேல்விழி’ எனவும், ‘விளைகணிப்பாகு’ என்பதனை ‘வினைகளிப்பாகு’ எனவும் இங்ஙனமே எண்ணிறந்த பிழைகள் மலிந்து கிடக்கின்றன. நூற்பயன் கூறும் விருத்தம், களித்துறை யிரண்டுங் காப்பெனப்பட்டன. கூர்ந்து நோக்குங்கால், முதலாவது திருப்புகழாய் ‘பகருமருவிலி’ என்னும் பாவே காப்பாகவும் அமைவதைக் கண்ணுறலாம். வெவ்வேறு அலகுகளில் அமைந்த அறுபத்தொன்பதாம் எழுபதாம் பாக்கள் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு திருப்புகழுக்கும் உரிய அலகு பெய்து அச்சிட்டிருப்பின் முட்டின்றிப் படிக்க முடியும்.

முஸ்லிம் தமிழறிஞர்கள் இந்தத் திருப்புகழை நன்முறையிலே திருந்திய பதிப்பாக்க முயலின், அஃது, காசீம் புலவரவர்களுக்குச் செய்யும் ஒரு பெருங் கைம்மாருக வமையும்.

முதலாவது திருப்புகழை அலகு பெய்து கீழே
தருகின்றேன்.

தனன் தனதன் தனதன் தனதன்
தனன் தனதன் தனதன் தனதன்
தனன் தனதன் தனதன் தனதன் —

தனதான்

பகரு முருவிலி யருவிலி வெருவிலி
சிறிது மொருதலை பயிலிலி துயிலிலி
பருவி ஒணர்விலி துணையிலி யிணையிலி —
பிரிவான்

பழைய சதுர்மறை முழுவது முனர்பவர்
பசிய தமிழ்மலர் துறவலர் எவருமெய்
பரவ வரிதரி தொருபொருள் திருவுள் —
வருளாலே

மகர வெறிதிரை மறைகட ஒறைபவர்
கலப மரகத மயில்வடி வுடையவர்
மறுவில் தரளவெண் மணியென வழைபவர்—
இறைதாதாய்

மனித வடிவினில் வருதிரு நபியென
வலிய பகலினு மிரவினு மனனினை
மவுன முறவும் திருச்ரண் ஒருதினை —
மறவேனே

திகிரி வரையுடல் சுழல்தர வெழில்தரு
சுவடு படவடி யிடுசுய குணதர
திரைசெ யலைகடல் படுபடி மிசையடி—
தெரியாதே

நிருப னடைபயில் சததள பதயுக
வடவி பகலவன் வழிபுகு மதிலிய
திவலை மழைமுகி லிடைவரு புரவல —

ரிமேயோரு ம்

அகில புவனமு மளவிட வரியவ
வளவு குறியவ வளவினு நெடியவ
வளவி லறுகள வளவினு மளவிய —

மகுடேசா

அறுவகை சமயிக டிமிர தினகர
குறைசி குலதிலக மதினகர் தனிலரசு
புரிய மஹமது முஹமது நபியெம—

திறகுலே.

இராஜநாயகம்

ஏ. எம். ருசிக்

தமிழனத்துற்று சவித்துவ உணர்வால் காப்பியம் செப்பிய புலவர்களும் அக்காலை வாழ்ந்தனர். அவர்களின் ஆக்கங்கள் கவிநயம் பெற்று நிற்குமாற்றை கற்போர் உணர்வர். இத்தகைப்புலவர் வரிசையுள் வைத்தென்னத் தக்கோருள் ஹமீத் இபுருஹீம் புலவரும் ஒருவர். இவர் வண்ணக்களஞ்சியம் எனச் சிறப்புப் பெயர் கொண்டு அழைக்கப்பெற்றவர். இயல்பாய்க் கவிபாடும் திறன்பெற்றவர்.

புலவர் வண்ணக்களஞ்சியம் சூலைமான் நபியின் சீரிய வாழ்க்கை எனும் உண்மையினைக் கற்பனைப் புடமிட்டுக் காப்பிய மியற்றியுள்போதும் அதனி டைகாணப்படும் உண்மைகளை நாம் உணர்கின்றோம். அவரது கற்பனைத்திறனை அறிந்து சுவைக்கின்றீரும்.

புலவர் வண்ணக்களஞ்சியம் தனது காப்பியத் தலைவராக சமயத்தலைவரான நபி சூலைமான் அவர்களைக் கொண்டபோதும் புலவர் காப்பிய அமைதிக்கே முக்கிய இடம் கொடுத்துள்ளார். எனினும் அவர் தனது காப்பியத்தினைப் பாடிமுடிக்கச் சமயத் தலைவர்களாம் நபிமார்களும் எல்லாம் வல்ல இறை

வன தும் துணைவேண்டி நிற்றலால் புலவர் சமய பக்தியில் குறைவற்றவர் என்பதும் புலப்படா நிற்கிறது.

இன்று நாம் போற்றும் இராஜநாயகத்தினைப் பாடி முடித்த திருவின் புலவர் வண்ணக்களஞ்சியம் மதுரையூர் மீசலில் வாழ்ந்தவர். தொன்மொழி வளர்த்தவர். இறைபக்தி மிக்கவர். வாழ்வினை நன்கு சுவைத்தவர். காப்பிய இலக்கணம் ஒப்புறக்கற்றவர்.

இலையற்ற இறைகருணை பெருகச் சிறப்புற்றிலங்கும் சாம் தேயத்தை தாலுத் நபி அவர்கள் பரிபாலித்து வருகின்றார்கள். அந்நாளில் அவர்கருள் மகவாய் நபி சுலைமான் அவர்கள் அவதரிக்கிறார்கள்.

கல்வியில் சிறந்து விளங்கிய சுலைமான் நபி அவர்கள் பார்ப்பற்றுத் துயருற்ற புறவிற்கருள் புரிந்தும் தன்னரண் நாடிய கிழக்கோவின் துயர் தீர்த்தும் புதையலைப்பெற மறுத்தோரின் வாதத் தைப் புத்திசாதுரியத்தால் தீர்த்தும் காதலைப் பிரிந்த கன்னியின் இன்னல் களைந்தும் கோதுமை மாவுதனைப் பறி கொடுத்த மாதுக்கறத்தின் திற னுரைத்தும் அறநெறி வழிநின்று வாழ்ந்துவருகின்றார்கள்.

அந்நாளில், நானிலம் புரக்கும் நபி தாலுத் அவர்களின் உடல் நவிவுற்றதும் முதலவன் கருணையால் முத்திரை மோதிரம் வரப்பெற்ற வெற்றி வீரர் சுலைமான் நபி அவர்களை அரசபாரம் வந்தடுக்

கிறது. அதன்வழிப் பொருளும் புகழும் பெற்று எவ்வுயிரும் பணிந்திறைஞ்சச் செங்கோலோச்சி வருகின்றார்கள்.

இறைவனே எதிலும் வல்லான். நபி அவர்கள் பசியற்ற ஒரு மீனுக்கு உணவளிக்க வகையற்றுத் துயரடைகிறார்கள். எறும்பரசால் இடப்பட்ட விருதுண்ணப் படைப்பரப்பற்றுத் திகைக்கின்றார்கள். சரபத்தின் சபதத்தால் விதியின் வன்மையை உலகறியச் செய்த நபி அவர்கள் இறைகருணை மீது நாட்டம் கொள்கின்றார்கள்.

இஃதிவ்வாரூக, சபபில்பிறந்து ‘சருயிக்’ எனும் கொடுங்கோல் மன்னை மாய்த்து படியாண்டிருந்த பிடியிடை பஸ்கீலின் அழகைக் ‘குதுகுது’ எனும் தூதப்பறவைவாய்க் கேட்டறிந்து அக்கண்ணியின் கரம்பற்றி இன்பம் சுகிர்த்து வருகின்றார்கள்.

பின்னர் கொடியவன் படுனுவை வதைத்தும் முத்திரை மோதிரம் பறிபட்டுத்துயருற்றும் பீன்னு மதுபெற்று மகிழ்வற்றும் தன்பெயருற்ற இந்தனச் சிறுவன் மீதன்புற்றும் நீதி நெறிவழி ஆட்சி நடாத்தி வருகின்றார்கள். அதன் மேல் உயிர்கவர் இறைதார் வருகின்றார். நபி சலைமான் அவர்கள் இறைபக்தி மேவிட்டவர்களாக வாழ்ந்த பிற்பருவத்தில் உயிர்துறந்து வீருபேறடைகின்றார்கள்.

இக்கதையினைக் கருவாகக் கொண்டு புலவர் ஹமீத் இபுருஹீம் — வண்ணக்களஞ்சியம் — வடிவறயாத்த இராஜநாயகம் பெரிதும் சிறிதுமான நாற்பத்தாறு படலங்களைக்கொண்டது. பல்வேறுபட்ட ஒசைகளிலான ஈராயிரத்து இருநூற்று நாற்பது திருவிருத்தங்களை உள்ளீடாய்க் கொண்டு எழில்

பெற்று நிற்குமிது ஹின்றி ஆயிரத்து இருநூற்று இருபத்து மூன்றாம் வருடத்து முஹற்றத் திங்கள் பதினாண்காம் நாள் (1807 மார்ச் 24.) மதுரை மீசலில் அரங்கேற்றம் செய்யப் பெற்றது. இதனை இயற்றப் பொருளுதவியவர் வகுதையில் வாழ்ந்த வள்ளல் அகிலம் புரக்கும் அப்துல்காதிர் என அறியக்கிடக் கிறது. இப்ரூஹீம் வெவ்வை ஆலிமின் இதமுறு உரைகொண்டு இக்காப்பியம் எழில் பெற்றதென்பர்.

புரவலன் கருணையால் புலமை உள்ளம் பெற்ற வண்ணக்களாஞ்சியம் பாரோர்க்களித்த இக்காப்பியம் இனிமையும் முழுமையும் கொண்டது. பலச்சிறு சம்பவங்களை தன்னுட் புதைந்து கொண்டபோதும் தன்னேக்கில் பங்கமுறைதும் எவ்வகைப் பண்பும் நிறைவுறப்பெற்றும் எச்சவையும் இடம் பெறலால் பின்னுமது உயர்வுற்று நிற்கிறது. இதனுள் நாற் பொருளும் நால்வகைநிலமும் ஏற்படுடைத்தாய் இடம் பெறுகின்றன. எழுவகைப்பருவமும் இலக்கண முடிபும் இணக்கம் பெறுகின்றன. புலவரது கற்பனைத்திறனும் கவிதாவிலாசமும் ஊசலாடு கின்றன.

புலவரது படைப்பிடையே,

‘காய்க்குலைக் கமுகும் பழக்குலைத் தேங்கும் கண்ணலுஞ் செந்நெலுங் கோங்கும்’

நிறைந்துள கவினுறு காட்சி ஒருபுறம் தெரிகிறது. இன்னென்றுபறத்தில் ஓங்கி உயர்ந்த மரக்கொம்பரில் ஊஞ்சல் கட்டி ஏந்திழையார் ஊசலாடும் எழில்மிகு காட்சி தெரிகிறது. அதனைப்புலவர் காணும்முறை நம் நோக்கைவிடப் புதுமையானது. அவரது இலக்க

கியக் கண்களுக்கு எத்தனையோ அற்புத ஆட்டங்கள் தென்படுகின்றன. அதனை அவர் கூறும்முறையிக அற்புதமாய் அமைவுறுகிறது.

‘வளர்கருங் கூந்தலாட மதுமலர் மாலை யாட
தளருமா பரணமாட தமனியர் குழல்க ளாட
புளகவெம் முலைகளாட புனையிழை மருங்கு
லாட
வொளிர்மணி வடங்களாட ஓசல்க ளாடு
வாரே’

புலவரது படைப்பிடையே, ‘தேய்ந்தகாற் சிறந்த கான முள்ளுகள் கிழிந்த மேனி’யனுய் காணெலாம் அலைந்து கனவில் கண்ட தனது காதலியை ஒரு வன் தேடிவருவதும் தெரிகிறது. ‘பொய்வகை களவு நிந்தை கொலைமது புசித்தல் செய்யும்’ கொடிய வன் சுருயிக்கின் நாடும் இடம்பெறுகிறது. அவனது கொடுஞ் செயல் கண்டு துடைகளில் அடித்து மீசை மயிர் துடிதுடிக்க நிற்கும் மக்கள் கூட்டத்தினையும் புலவர் காண்கின்றார். அருந்து பேய் நிறைந்ததோ வென்றகடு தட்டிய முழக்கம்’ ஒரு சாரலிலே கேட்கிறது. மட்டறுமலையெலாம் மச்சருபமாய்த் திருநபிமுன் வந்துநிற்கும் காட்சியும் அமைவுறுகிறது. அனுவதனையும் மலைநிகராக்கும் ஆண்டவனின் அற்புதங்களும் நம் மனங்களை மலைக்கச்செய்கின்றன. வியர்வை நாற்றமுமிகுபுலால் நாற்றமும் மிகுந்தாளின் இளிவரலும் இனக்கம் பெறுகிறது.

இவ்விதம் சுவைகளியாவையும் இணக்கம் பெறச்செய்த புலவர் நபிகளார் மனக்கோலம் காணவருகின்றார். அங்கு ‘நகைமுலைத்தது முளைத்தி லாததுமாய்ப் பேதை’ ஒருத்தி தன் தயாருடன் அவ்

வுலாக்காண வருகிறான். ‘மயல் முளைத்து மூவிலைக் கொளு பெதும்பை’யும் வந்தடுக்கிறான். வெங்காயங் களை தன் பனிபடர் பசலைபூக்கொம்பரால் வனத் திடை துரத்திய மங்கை எங்கிருந்தோ இக்காட்சி காண வருகின்றான். ‘வருந்து சிற்றிடை மூலைமலை தாங்கிய மடந்தை’ ஈப்பறப்பிலெழமும் காற்றசைப் பில் தன்னிடை ஒடிந்துவிடுமென்றஞ்சி சில வஞ்சியர் துணையாகவர வதுவைகாண வருகின்றான். கன்னஸ் போலுரைத்தெரிவை ‘சாய்ந்து வீழ்மூலைப் பேரிளம் பெண்ணேச்சார நின்று மணவுலா நோக்கி நிற்கின்றான்.

எழுவகைப் பருவப்பெண்களையும் இணக்கமுறக் காட்டும் புலவர் களஞ்சியத்தின் காப்பியப் பாதை தன்னில் முகில் வெதும்பு தண் குறிஞ்சி குறுக்கிடா நிற்கிறது. பாலை இடையறுக்கிறது. இடையர் பாடி இன்புற்ற மூலை எதிர்ப்படுகிறது. கதலித்தாறுடைப் பணமருத மும் காணப்படுகின்றது. நெய்தலும் நீண்டு பரப்புறுகிறது.

இவ்வகைத்தாய் எவ்வகை நிலமும் இணக்கம் பெற புலவன் கண்டநாடு அவரது காப்பியநாடு. ‘சாம்’ எனப் பெயர்பெறு சீருறுதேசம். அங்கு மழை பெய்ததோ பெய்திலதோ நாமறியோம். இருப்பி னும் புலவரது படைப்பின்கண் அந் நாட்டில்,

‘அட்ட திக்கய மொருப்பட கதறல்
போலதிர்ந்து
விட்டெழில் கொள்பல் கீசிடை போலவுமின்னி

பெருமழைபெய்கிறது. புலியும் புள்ளிமானும் ஒரு குகையில் அஞ்சி நடுங்கி அடங்கிக் கிடக்கின்றன. மயிலும் மாநாகமும் ஒரு தருவில் தங்கிநிற்கின்றன.

பெருமழை சற்றுத் தணிகிறது. சலிலம் தாழ்ந்துள இடமெலாம் சார்ந்து ஏரிகளையும் குளங்களையும் நிறைத்து அப்பால் செல்கிறது.

நாற்றுக் கற்றைகளைக் கரங்களிலெடுத்து குரவையிட்டார்த்து மெலமெல நடந்து சேற்றிட நடமுயல்கின்றனர்.

“கள்ளவிழ் குழலுஞ் சரிந்திட விடையுங்
காற்றினிலசைந்திட நடையில்
வெள்ளனஞ் சிதைய நடுபவர் முகத்தில்
விரைதரு சேதகம் தெறித்த”

வெண்மதியிடை மறுவைக் கண்ட மன்மதன் இம்மங்கையரின் முகங்களிலும் மச்சமிட எடுத்துக் கொண்ட முரட்டுப் பிரயத்தனமோ எனும் ஐயம் புலவருக்கு ஏற்படுகிறது.

வயற்காட்டியலே இளமாதர் புனலாடு இதமறு காட்சிதனைப் புலவர் காண்கின்றார். அதனை அவர்,

“எழுதுவாட் டடங்க ணிளமுலை மடவா
ரெழில்வளை தடம்புன ஸாடி”க்களிக்கின்றார் எனக் கூறுகின்றார். அப்பால் நம்புலவர் நகர்நாடி வருகின்றார்.

அந்நகர், தெருக்களியாவும் மலை நின்றிழிந்து மாகடல் நாடி அசைபெரு நதியன்ன, நீண்டு பரந்து கிடக்கின்றன. பளபளப்பான பளிங்குகள் பதித்த தொப்ப வழுவழுப்பாயும் பால்மணம் மாருப் பச் சிளம் சிறுவர் பசுங்கரமொப்ப பிறபொருள் அற்றும் புனிதமும் உயர் நளினமும் கொண்டிலங்கு

கின்றன. இத்திறத்தாய் அப்பள்ளிங்குப் பாதையுடு கயலினை அன்ன காதளவு நீண்ட கொலைவிழிமாதர் நடைபெயர்கின்றனர்.

வீதி வாய் புகுந்த வனிதையரைக் கூறப் போந்த புலவர் பளிங்கு நீர்ப்புனலும் பாவையர் கண் ணைனுமெழில் கயலும் காட்ட முனைகின்றார். இஃது அவரின் கற்பனைத் திறனை எடுத்துக் காட்டிக் காப்பியத்தின் சிறப்பைப் பன்மடங்கு உயர்த்தி நிற்கிறது.

இதோ புலவரது பாடல்.

“பருமணித் தரள வடஞ்சமந் தெழுந்து
பனைத்திறு மாந்தவெம் முலையார்
பொருதுவெண் பளிங்குத் தளத்தினின் ரிடிலத்
தளங்குளிர் புனலென நெடிய
கருவிழி இரண்டுங் கயலென நெடிய
கண்டுவந் தூடலசை யாது
விரிசிறை யசைத்தந் தரத்தினின் ரெழில்சேர்
மீனெறி பறவை வீழ்ந்திடுமே”

புலவர் களஞ்சியம் கண்ட இந்நகர் கொண்ட அப்புண்ணிய பூமியில் உலகெலாம் புரக்கும் ஒப்பிலா மாமன்னர் மறையெலாந்துதிக்கும் மாண்புறு மாநடி சுலைமான் அவர்கள் மாந்தரும் மற்றுள மிருகங்களும் ஆவியும் அனேக புள்ளினங்களும் பணிந்திறைஞ்சப் பொது நீதி பேசி மறை நீதிகாத்து இறைவனைப் பணிந்து இன்புற்றிருந்தனர். அவர் களைக் கண்டு அருஞ்சலாம் உரைக்க, கொடுமையும் மிக்க வளிமையும் கொண்ட,

“சியம் வெம்புவி கரிபரி யிடபமத் திரிகோ
நாயி னங்ரங் சரடிமான் கலைபுல்வாய் நரிக
ளேயு மேனமி யாளியா டரிமுய விந்தி
கேய மேதிகஸ் தூரிமா வணிலெவி கீரி”

என்பனவும் இன்னும் பல மிருகங்களும் அவைநாடி
வந்தன. பறவையினங்களும் நபிபதம் பணிந்
திறைஞ்சி கதிரவன் கொடுமையைக் காக்கும் வீரர்
போல், பொற்சிறை விரித்துப் புனித நபிக்கும் பரி
வாரங்களுக்கும் பந்தரிட்டு நின்றன. அவற்றிடை,

“குயிலி னங்கருடன் வயிரி காடைகிளி
குருகு கூகைவலி சிவல்புரூ
மயில் சகோரமொடு கழுகு காக மிதல்
மதிய முக்கிபுதல் கேகய்’மும் காணப்பட்ட
ன. ஆன் இருஞ்சிப்புள்ளும் அவை நாடி வந்தது.
அதிவன்மைமிகுமப்புள், நபிபதம் பதிந்து ‘வன்மை
மிகுமியான் விதியின் வன்மையை மாற்றுமியல்
பின்ன் தங்கள் திருமலர்கமலவாயால் அனுமதிதரு’
ஷில் செய்குவன் விதியினை மாற்றவொருகார்யம்
என்றியம்பி ஒருபால் ஒதுங்கி நின்றது. எவ்வுயிர்க்
கும் இதம் புரியும் நபிகள் கோமான் அச்சரபத்தின்
வாதத்தை அதிகாரத்தினால் புறக்கணித்துவிடாது
'கதிரவன் புகுதேயச் சுதனையும் தோன்று தேயத்
தோகைதனையும் சேர்த்துவைக்கும் இறை
நாட்டமெனும் 'கலா' ஒன்றுளது. அதனை மாற்றிட
முயல்' கென அனுமதியளித்தார்.

சரபம் சலிப்பின்றிப் பிரயாசைப்பட்டு கதிர
வன் தோன்று தேயக்காரிகையை நாற்கடற்கப்
பால் சிறைவைத்தது. 'கலா' கூடும் காலம் கிட்டி
யது. கடல் வேட்டையில் நாட்டம் கொண்ட சுதன்து
மரக்கலம் கடும்புயலில் சிக்கி பெருவரையொன்

றனை வந்தடுத்தது. அம்மலையருகில் மாபெரும் சரபப் புள் புசித்தெஞ்சிய கரிப்புலால் கிடக்கக்கண்ட சுதன் தோழர் முகம் நோக்கிப் பலவாறு பிரலாபிப் பதானுள். அவ்வரை அங்கு சிறை இருந்த மங்கையின் செவி கட்கெட்டியது. பேராச்சரியம் பிடரைப் பிடித்துந்த அவள் வரையின் சிகரமீதுற்று வின் தொடுகடலை நோக்கி நின்றனள்.

“அழகொழுகிய வணங் கரசி நோக்கலு நிழல்திரலை கட னீரிற் ரேன்றவே ”கண்டனன் காரிகை உருவைக் கண்களால்.

“காண்டலு மறிவெனுங் கதிர கன்றனன் உண்டிலை உயிரென உரைக்கொ ஞமயல்”

கொண்டனன். எனினும் மலைமுனைப்பகுங்கிளியை அடையும் வழி அற்று வருந்தினன். கீழே இறங்கித் தன் காதலலைக் கூடவியலாதவளாய் அவனுமங்கிருப்ப இரவு வந்தடுத்தது. சரபத்தின் சிறையொலி கேட்டது. சுதன் கல்லிடை நுழைந்து காமநோயால் கலங்கி நின்றனன். மங்கை மலைமுனையில், “கனதன மிரண்டும் விம்மிக் கச்சருந் திறுமாந்தெங்க”ச் சுதன்முகம் காணுது துயருற்றிருந்தனன்.

“பருங்கிரி யுலையாய்க் காற்றே துருத்தியாய் பதர்நி வலவாய் நெருங்கிய மனதெ ருப்பாய் நிறைப்பனிப் புகையாய்க் கங்குல்”

கரியெனக் கோல்லன் உலையுறு பொன்னென அப் பெண்மான் உருகினள். ஆனை இருஞ்சி அவளருகே வந்து நின்றது. சுதனும் அச்சுக்கிளிமொழிமானும்

திட்டமிட்டபடி கீழற்ற அசுவத்தை மேலே கொணருமாறு அப்பாவை வேண்டினள். பரியுங்கு கிரியிடை கொணரப்பட்டது. பொழுது புலர்ந்தது. புள்ளும் பிரிந்தது. நபிமுன் வந்தது. விதியினை மாற்றி விட்டதாய் வீரும்பு பேசியது.

புள்ளின் பேச்சினைச் செவிமடுத்த நபிகளார் பாவையைக் கொணருமாறு பணித்தனர். மீண்டது பறவை. அழைத்தது அவளோ. விண்ணிடை பறக்க அஞ்சினாள், வஞ்சி. பரியினுட்புகுப் பரிவோடு விடை வேண்டி நின்றனள். பொருந்தியது சரபம்.

“பொருந்தியுட் புகுவை யென்னப் புகுந்தவன் மதியிலேறி இருந்தனன் முகந்து முத்தி யிருவரு மணைந்தாங்குற்றூர்”

விதியினை மாற்ற வேண்டி வரயிடை சிறை வைத்த வல்லியையும் விதிமுறை வரணையும் வல்லவன் தூதர் முன் கொண்டு வந்து வைத்தது அச்சரபம். விதியின் வன்மையை உணர்ந்தது உலகம். இறைவன் நியதியை அறிந்தது அகிலம். அவனது ஆணையின் ஆற்றலை ஓர்ந்தது சரபம். அவள் காரணன். காரியன்.

மல்லிகை மலரில் மணம் அமைத்தவன். மணமற முருக்கைப் படைத்தவன். விதியினை அமைத்தவன். வல்லவன்.

“மல்லிகை மலரில் மணமெவர் கொடுத்தார் மணமற முருக்கையார் கெடுத்தார். கல்லெல்லா மணியா யொளிர்வதார் தடுத்தார் காக்கைக்கண் மணியொன்று ரெடுத்தார்

நல்லியற் பெருஞ்சீர் பெறவென வெவரு
நாடுவ ரவரவர் தமக்கு
வல்லவன் விதித்த விதிப்படி யலது
மதியினால் வாழ்வதொன் றிலையே”

அவ்விதி வழி நபிகளார் மரணமும் நேரும் காலம் நெருங்கியது. வந்தார் காலதூதர். என்ன, என்னைக் “கண்டு போவதற்கோ வன்றிக் கடிதினி லாவி வாங்கிக் கொண்டு போவதற்கோ வந்தீர் கூறுமென்றனரெங் கோமான்” காலனின் பாசப் பினிப்பைத் தவிர்க்கும் பேறு பெற்றேர் இப்பாரி வெவர்! புவிமுழு தமைத்துமுத் தொழில் புரிந்து வாழ்” ஆண்டவனது ஆணைப்படியே யாவும் முடிவு ரும்.

சமயத்தலைவரான சுலைமான்நபி அவர்களைத் தன் காப்பியத்தலைவராகக்கொண்ட புலவர் களஞ்சியம் அன்னரை ஆடம்பரப்பிரியராக எடுத்துக்கூற முயல்வதும் பளிங்குத்தரையிலே பல்கிசை நிறுத்தி அவரது துகிலை “பரடுதொட் டிரண்டு பெருந் தொடையளவு”ம் உயர்த்திப் பரிசோதிப்பதுவும் சற்றுப் பொருந்தாது காணப்படினும் இலக்கியக் கண்கொண்டு நோக்குமிடத்து அவை காப்பிய எழிலை ஈனமுறச் செய்யாது நிற்கின்றன.

புலவரது காப்பியத்தி லிடம்பெறும் முத்திரை மோதிரம் போன்றதோர் கணையாளி ‘சகுந்தல்’ நாடகத்தில் மீனின் வயிற்றிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட போது அதன் பிரதிபலிப்பாய் மன்னன் தன்னிலை இழக்க, களஞ்சியத்தின் படைப்பில் அந் நிகழ்ச்சி புதியதொரு வாழ்க்கைத் தொடக்கமாயமைவது நயம் நல்கி நிற்கிறது. வாழ்க இராஜநாயகம்!

சொர்க்கத்துக் குறம்

எம். எம். இப்ரஹிம்

ஏன்றும் இளமையோடிலங்கும் நந்தமிழன்னையின் அழகுக்கு அழகு செய்யும் ஆபரணங்களாம் இலக்கியங்களைப் படைத்துப் புகழுடம் பெய்தினர் பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்கள். பெருங்காப்பியங்களையும், சிறு பிரபந்தங்களையும் யாத்துத் தமிழ்த் தொண்டாற்றிய செந்தமிழ்ச் செல்வர்களுள் இஸ்லாமியப் புலவர்களும் சிறந்த இடம் பெறுகின்றனர். இஸ்லாமிய தமிழிலக்கியங்கள் என்னிறந்தனவாக வுள்ள போதிலும் அவை உரிய தானம் கொடுக்கப் படாது புறக்கணிக்கப்படுகின்றன. இந்நாந நிலை மாறிக் கொண்டுவருவது மகிழ்ச்சி தரும் செய்தியே.

தமிழகத்துப் புரையாறு மீறுன்கனி அன்னைவி அவர்களால் யாக்கப்பட்டு சொர்க்கத்துக் குறமென்றும், மாது குறமென்றும் வழங்கப்படும் குறமாது சிறந்தவொரு தமிழிலக்கியமாகத் திகழுகின்றது. ஆசிரிய விருத்தம், சந்த விருத்தம், கலி விருத் தம், கொச்சகம் முதலாம் பாக்களால் படைக்கப் பட்ட அறுநாற்றூறு பாக்களைக் கொண்டுள்ள இரசனை மிக்க இலக்கியம் குறமாது. இஸ்லாமிய தத்துவங்களையும், ஒழுக்கங்களையும், விபரிக்கும் ஒரு ஞானநூலாகவும் இது மிலிர்கின்றது.

இற்றைக்குச் சுமார் இருநூற்றைம்பது ஆண்டு குடும்பங்கு முன்னர் இந்நால் செய்யப்பட்டதாக ஒரு பாடல் உணர்த்துகின்றது. மறையினின் விளக்காய் மக்கம் வாழ்ந்திடும் மஹம்மது நபியைப் பாட்டு டைத் தலைவராகக் கொண்டு இயற்றப்பட்டுள்ளது இந்நால். இறைதூதர் மீது நிறை பக்தி பூண்டு மின் ஜெனவே ஒருத்தி மலைதனிலே வாழ்ந்த வரலாற் றினையும், அவள் மன்னர் நபி யிறகுலைத் தேடி மலை கடந்து சென்றதையும், தூதர் நபி சமுகங்கள்கூடு அவள் தூய சலாமெடுத்துரைத்துப் பிறவிப் பயன் டைந்த செய்தியையும் அழகான பாடல்கள் மூலம் ஆற்றெழுஷ்கென அறிவித்துச் செல்லுகின்றார் புலவர்.

பெருமானுரைக் கண்டு பெருந் தத்துவங்கள் பேசுங் குறமாது தனது வரலாற்றினையும் விரிவாகக் கூறுகின்றார்கள். தனது தந்தை நபி ஈஸ்லா (அலை) அவர்களின் சீடர்களுள் சிறந்த ஒருவரென்றும், அந் நபி யவர்கள் இறுதி நபி மும்மது (ஸல்) அவர்களைப் பற்றிக் கூறிய தீர்க்க தரிசனங்களால் ஈர்க்கப்பட்டு

முந்த வறும் வள்ளல் முஹம்மத ரிப் பாரினிலே பிந்த வறுங் காலமிந்துப் பேதை யறிந்திடவே

சொல்லிடுக வெனத் துதியோடு கேட்டார். நபி ஈஸ்லா (அலை) அவர்கள் “ஆண்டறுநாரூகு” மென்று அழகிய பதிலீந்தார்கள். அது கேட்ட சீடர் நபியே, இவ்வுலகிலே எண்ணற்ற புதுமைகளைப் புரிகின்றீர்கள், துள்று பினியோர் துயர் தீர்க்கின்றீர்கள். மாண்டவுயிர்கள் மீண்டுவரச் செய்கின்றீர்கள். இறுதித் தூதர் முகம்மதர் இங்கு வந்துதிக்கு மட்டும் ஏழையென் வானுளிருக்கும்படி பிரார்த்தியுங்கள். யான் கந்தங் கமமும் ஹபீபிறகுல் பாதங்கண்டு.

அவர்களிமா மொழிந்து, பவமறுத்துச் சொர்க்க பதியடைவே னென்றிரந்தார். இவ்வரை கேட்டு மலீஹ் (அலை) அவர்கள் அத்துணை காலம் வாழ்ந்திருக்க உமக்குக் கதியில்லை. எனினும் உம்முடைய எண்பதாம் வயதில் ஒரு மகன் பிறப்பாள். முழுச் சந்திரனை நிகர்க்கும் அவ்வழகி என்றும் பதினாறு வயதினையில் மிகுந்த கல்வியெல்லாம் விளங்கிப் பல பாடுபட்டுத் தகுந்த அற்புதத்தோடும் தாயகர் முஹம்மதரை மாலை சூட்டி வாழ்ந்திருந்து சொர்க்கபதி நலமாகச் சேர்வுளென்று நவின்றூர்கள்.

ராஹ்மால்லாவான ஈஸா (அலை) அவர்களின் தீர்க்கதரிசனப்படியே யாவும் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கையில் குறமாதின் தந்தை இறந்து விடுகின்றார். குமரிப் பெண்ணை குறமாது அவள் குலத்துக்காளை ஒருவனுக்குக் கடி மணம் செய்விக்கப்பட்டாள். அவள் கணவனேடிருந்தும் கண்ணியாகவே வாழ்ந்தாள். தம்பதிகளாக வாழ்ந்தும் தாம்பத்தியசுகம் பெற்றிலர். இறைவனுடைய சித்தம் இதுவே போலும். “எங்களிருவர்க்கிடையிலொரு பச்சை மலை பொங்கி யெழுந்து பொருந்தாமற் செய்ததுவே” எனக் குறமகளே குறிப்பிடுகின்றன.

இவ்வாருக ஐந்தாருண்டு காலம் வாழ்ந்து நபிகட்கரசரின் நல்வரவை எதிர்நோக்கி யிருந்ததாகப் புலவர் கூறுகின்றார். இது நம்பமுடியாத செய்தியாகத் தோன்றினாலும் இறைவனால் நடாத்திக்காண்பிக்க வொண்ணுத கருமமல்ல. ஓரிரவு பெருமானுரைக் கணவிற் கண்ட காரிகை மெய்ந் நடுக்குற்றுப் பரவச மெய்தினாள். கலிமாவுரைத்தாள்.

அட்டியிற் ருயில் புரியுங் குறவன் — றன்னை
யப் பொழுதே யெழுப்பி யவனேஞ்சும்
துட்டர்களைத் தீ(ன) வெறியிலாக்கும் — இதை
தூதரினைக் கண்டே வென விண்டாள்.

அதற்கவள் கணவன் பொய்; இது நடக்க முடியாத
தென்றை. நீ நபியைக் கணவிற் காணும் பாக்கியம்
பெற்றது உண்மையெனின் இப்பொழுதே பெரு
மழை பொழிந்திட வேண்டுமென்றை. அவன்
வாயடங்கு முன்னே சூன் முகிலுமாரி சொரிந்தன.
முகில் சொரியைக் கண்டு பயந்து நடுக்குற்ற குறமகன்
அவளிடம் குறையிரந்து மன்னிப்புக் கோரி நின்றை.
பொறுத்தனவென்றே மயிலு முரைத்தாள்.

வரிசையார்ந்த வெம்மிறகுலைக் காணச்
செலற்கு நல் விடை யருளௌன்றை. அதற்குக் குற
மகன்,

செல் வழி தூர நீதா வெனப்படித்
தனி செல்கிற் பாய் யானுமே வாரே வென்றை.

எனக் கிறை யொருத்தன் போது மென வுரைத்து,
ஆதிதனைத் துணையாக நெஞ்சிற்றரித்து அவள்
செல்லத் துணிந்தாள்.

தன் கனவை நனவாக்கும் கருத்தில் — நபி
கணுதரின் திருப்பாதம் சேரும் பெரு விருப்பில் குற
மாது அலங்கரிப்பில் ஈடுபடுகின்றை. அவள் தன்னைச்
கிங்கரித்துக் கொள்ளுதலை அழகான கவிகள் மூலம்
புலவர் நமக்கு எடுத்தோதுகின்றார்.

பொற்புறு வயிர மாலை புகலருஞ்சினமாலை
விற்பெறு பச்சைமாலை வியன் கொள விளைத்த
மற்றுங்

கற்பணி கழுதொவ்வாத கழுத்தினிலணிந்து
நல்ல

மற்பெறு கொங்கை மீது வாரினப்பூட்டினாலே.
மங்கையர் கழுத்துக்குக் கழுகு உவமிக்கப் படுவது
மரபு. குறமாதின் கற்பு அனி கழுத்துக்குக் கழுகு
திறமான உவமானமாகப் படவில்லை நம் புலவருக்கு.
குறமாதின் கழுத்தழைக விதந்து “கழுதொவ்வாத
கழுத்து” என வர்ணிக்கின்றார்.

திருநபி பாற செலும் பேரவாவிற் றன்னை அலங்
கரித்துக் கொண்ட மலைமகள் தன் குல மரபின் படி
மண்ஸ் கூட்டிச் சகுனம் பார்க்கின்றார்கள். மணவினை
நான்கு கூறுகளாக்கித் தம் கருத்துரைத்து நன்கு
முடிவைத்துப் பின்னர் திறந்து பார்க்கையில் அவை
ஒன்று கூடியிருப்பின் தாம் நினைத்த காரியம் சித்
தியறுமென நிச்சயித்துக் கொள்ளுவது அவள் தம்
குலப் பழக்கம். குவித்த நான்கு கூட்டங்களுக்கும்
ஆதம் பிறந்த மணல், ஒளி வீச மணல், வேதம்
பொலிந்த மணல், விண்ணவர் கொண்டாடு மணல்
என நான்கு சிறப்புகளைக் கற்பித்துத் தன் குறை
யிரந்து

காதங் கமமு நல்ல ஹபீபிறகுலைக்காண
நீதமுடனே யெனக்கு நிறைந்த மணல்
கூடுகவே.

என மணற் கூட்டினால். கூடவிழைத் தல் என்னும்
தமிழிலக்கிய மரபு இங்கு பேணப்படுகிறது.

சீவகனிடத்துக் கிள்ளையைத் தூதனுப்பிய குண
மாலை ‘‘ஒரு காரியம் அதனை முடிக்கப் போனவரின்
அறிவினாவாயிருக்கும். யான் பேதைக் கிளியைத்
தூது செலவிட்டேன். அதன் வரவு பார்த்திராது

கூடலிழைத்துப் பார்ப்பேன்” என்று கருதி முத்தான மணவிலே கிள்ளையைப் போக விட்ட அன்றே கூட லுக்கு வட்டத்தை இழைத்தாள்.

சென்றுர் வரைய கருமஞ் செரு வேலான்
பொன்றுங் கணிய கலம் புல்லப் பொருந்து
மேற்
குன்றுது கூடுகெனக் கூறி முத்தவார் மணன்மே
லன்றுங் கணியிழையா ளாழி யிழைத்தானே.
(சிந்தாமணி 1037)

“கூடற் பெருமானைக் கூடலார் கோமானைக்
கூடப் பெறு வேனேற் கூடென்று” கூடலிழைப்
பாள் என முத்தொள்ளாயிரம் கூறுகின்றது.

“மணற் குன்றி னீத்தகன்றூர் வரு கென் ரூழி
திருத்திச்
சுழிக் கணக் கோதி” எனத் திருச் சிற்றம்பலக்
கோவையாரும் “வளைத்துக் கிடந்த வரி மணற் கூட
லும்” என அம்பிகாபதியும் கூடலிழைத்தல் பற்றிக்
கூறிக் கொண்டிருக்க நாம் குறமாதின் கூடலிழைத்
தற் பாடல்களைக் கண்ணுறுவோம்.

கண்டு மனங் குளிர்ந்தோர் ஹக்கன்
பொருட்டாலு நல
மண்டு மறிவுரைக்கு மா நபியை மாலையிட்டுக்
கொண்டு மன மகிழ்ந்து கூடிக் குலாவ முனம்
விண்ட மனல் நான்கும் வெளியிலொன்றுயக்
கூடுகவே,

ஆதி யருள் பெருகு மெங்களுகு மதனோர்
 திருப்பாத
 மன்புடனே காண் பேனேற் கூடு மணல் கூடாய்
 சோதியுடன் பரவு மிறை தூதிறசூல் பாத
 மதைத்
 துதி பெறவே காண்பேனேற் கூடுமணல்
 கூடாய்,

திருவுறையு மக்க நகர் சென்று
 தொழுதிறைஞ்சத்
 செப்புகின்ற மணல் நான்குங் கூடுகவே கூடாய்
 குரு நபியை மடியில் வைத்துக் கொஞ்சி நல
 பஞ்சணியிற்
 கூடி விளையாடிட நான் கூடு மணல் கூடாய்.

இவ்வினிய பாடல்கள் மூலம் குறமாதின் பேரின்
 பக் காதலை மிக்க உருக்கமாகப் படம் பிடித்துக்
 காட்டுகிறஞ்சர் புலவர். மனற் கூறு செய்து மன்
 ரூடிய மலைமாதின் பிரார்த்தனை ஒப்புக் கொள்ளப்
 பட்ட தெங்கின்றூர் புலவர்.

இந்நபடி பற்பலவா றியம்பிக் குறமாமகளு
 நந்நபியைக் கூட வெனு நாட்ட
 மெவ்வாருமெனவே
 மன்னு குறி காண்க மணல் மறைத்து நாற்
 கூறுசெய்து
 முன்னவன் பாற் கேட்ட துஆ முழுதுங்
 கபுலாயதுவே

சகுனம் பலித்ததும் குறமாது பல்லாற்றாலும் தன்னை
 அலங்கரித்துக் கொண்டாள். பதினாலா மெல்லிரவுச்
 சந்திரன் போலெழுந்தாள். இறைவனுடைய அனுக்
 கிரகம் பெற்றவளாய், இறை தூதரைக் காணும்

எல்லை கடந்த அவாவினாலுந்தப் பட்ட குறமாது மக்க
நகரத்து எல்லையை மிக்க விரைவிற் கடந்து
சென்றார்கள்.

தெருக்களிலேயுள்ளவர்கள் பார்த்திவள்தான்
சொர்க்கத்
தெரிவையரிலுள்ள மின்னே தெரிகிலமே யென்
பார்
இருக்கு மனை தோறுமுள்ள இளங் கொடி மார்
வெளியி
லெட்டி யெட்டிப் பார்த்திவள்
தானிலக்குமியோவென்பார்.

வீதியிற் குறமாதைக் கண்ணுற்றேரியாவரும்
அழகையும், அஸ்கார விசேஷங்களையும் நோக்கிப்
பலவாறு பேசலாயினர். சொர்க்கத்து அரம்பைப்
பெண் தரையினைப் பார்த்தகலத் தனித்து வருகின்
ரூள் என்றனர் பலர். சுவனபதிக் கிணையான மக்க
நகரிலேயே இவளைப் போலொரு பெண்ணிலையே
என்றனர் சிலர். மாசு மறுவற்ற ஆமினு அன்னை
யாரின் பழையை மிக்கவமிசத்தில் உதித்தவளாக
இவள் இருப்பாள் போலும் என்றனர் வேறு சிலர்.
“அருமையொடு மவரவரில் வாறு சொலந்தந்தே”
குறமாது வள்ளலாரின் சந்நிதான மடைந்தாள்.

வள்ளலிறகுலு மொரு மதி யெனவே யார்கள்
மற்றவரும் நட் சத்திரம்
போலுற்றிடுமிடத்தில்
விள்ளு குறமாது மொரு மின்னினை தோற்றி
வெளியில் மறைவாக நின்று விரைந்து சலாம்
சொன்னாள்.

சலாமுரைத்தது மன்றிப் பெருமானாரப் பிரியம்
போல புகழ்ந்தேத்தி நின்றாள். மறைவாக நின்று சலா

முரைத்துப் புசழ் பாடும் மாதினை விசாரிப்பதற்கு நபித் தோழர்கள் ஒருவர் பின்னென்றுவராக அனுப்பப் படுகின்றனர். அழூபக்கர், உமறு, உதுமான் ஆகிய மூன்று பெரியார்களும் குறமாதினிடம் சென்று விசாரித்தும் சரியான தகவல் பெற முடியாது தயங்கி நின்றனர். அடுத்து ஹஸ்ரத் பிலால் (ரவி) அவர்கள் பெருமானால் அனுப்பப்பட்டனர். இறை தூதரின் தூதாய் வந்த எல்லாப் பெரியவர்க்கும் ஒரே பதில்,

“நந்நபி பாற் செப்பிடுவதல்லாமல்
மற்றெருருவர்க் கென் கருமம் வழுத்திடேன்”
என்கின்றார்கள்.

பண்முறை அவளின் உறுதியை எடுத்தியம்பிய ஹஸ் ரத் பிலால் (ரவி) அவர்களிடம் “மங்கையரை இங்கழைத்து வாரு” மென் எம்பெருமானை உத்தரவு பிறப்பித்தார்கள். நபியழைத்தாரென்ற மொழி கேட்டு நாரிமிக மகிழ்ந்து இறைவனைப்போற்றி செய்கின்றார்கள். தோழருடன் பெருமானிருக்கும் சபை முன் சொர்க்க அரம்பையெனும் குறமாது வந்துற்றார்கள்.

ஊர், பெயர் முதலாம் விபரங்களையும், வந்த விடயத்தையும் நபிகளார் இனிதாய் வினவியதற்குக் குறமாது சுற்றி வளைத்துக் கொண்டு பதிலிறுக்கின்றார்கள். நபிகளுத்தரைக் கண்ணியக் குறைவாகக் கருதி அவள் பேசுவதாக நாம் கருதக் கூடாது. அவளின் அறிவு நிரம்பிய கூற்றுக்கள் இறைதூதருக்கு மிகவும் பிடித்தமாயிருந்தன.

இங்கு வந்த கரும மென்ன மயிலே—யல்
தெடுத்துரை யென்றாரதற் கம்மாது

சங்கையிறை விதியுளதால் யானு—முங்கள்
தமைக் கண்டருள் பெற வந்தன னென்றார்கள்

வந்த கருமத்தை வாகாயுரைத்த குறமகள்
தனது வமிசத்தைப் பெருமையுடன் ஏத்திப் பேசு
கின்றார்கள்.

ஆதி அருள் பரவு மெங்கள் ஜாதி—ஆமில
ஞர்க்குக் குறி சொன்ன தெங்கள் ஜாதி
நீதி நெறி மேவு மெங்கள் ஜாதி—மிகு
நீள் வரிசை பெற்ற குறச்சாதி.

சோதி வளர் சொர்க்க பதி வேண்டி—நித்தஞ்
சுகித் திருக்கும் நல்ல குறச் சாதி
காத வழி வாடை மனந்துலங்கும்—ஒரு
ஹக்கன் ஹபீபே உரைக்கக் கேளும்.

என்றிவ்வாரூகத் தன் குல முரைத்த குறமாது
நயிகணுதரின் தோற்றத்தையும், ஆதி பிதா ஆதம்
(அலை) அவர்களுடைய தோற்றத்தையும் அதற்கு
முந்திப் பல ஆதங்கள் படைக்கப்பட்டதுபோன்ற
மறைவான அறிவுகளையும் விரிவாக எடுத்தோது
கின்றார்கள்.

துங்க நபி கேள்விக் கிந்த விதமாய்—அந்தத்
தோகை சொலச் சபையிலுள்ளோர் யாரும்
அங்க மகிழ் கொண் டெவையு மமை த்த—ஆதி
யருஞ்சை யிவளைவே மதித்தே.

இவ்வாரூய அறிவுகளை அள்ளி வீசும் குறமாமக
ளின் அபார ஞானம் சபையோரை ஆச்சரியத்துக்
குள்ளாக்கியது. குறமாதின் கல்வி ஞானங்களாற்
கவரப்பட்ட நபிநாதர் “இன்னு முன்றன் கல்வி

யெல்லாம் சபையிலோதுக்" வென்றார்கள். குறமாது சபையினருக்குச் சிறந்த நல்லொழுக்கங்களையும், இஸ்லாமிய சட்ட திட்டங்களையும், நீதி நெறிகளையும் மிக விபரமாக எடுத்துப் போதிக்கலா னன். குறமாதின் மூலம் நூற் பயஞம் இஸ்லாமியநற் கருத்துக்களை எடுத்தியம்புகின்றார் புலவர். இதில் நல்ல வெற்றிகண்டுள்ளார். எனினும் சற்றே அதிகப் பிரசங்கித்தனம் குறுக்கிட்டு வேகத்தை அதிகமதிகம் பாதித்து விடுகின்றது. சபையினரை விளித்துக் குறமாது புகட்டும் அறிவுரைகள் மிக்க நீண்டு அலுப்பை யூட்டுகின்றன.

நாற்பது கருமங்கள் மிடிமையை வருத்தும் என்பதாகக் கூறும் குறமாது அவற்றை ஒவ்வொன்றுக் கிபரிக்கின்றார்கள். அவற்றுட் பல குடும்பப் பெண்களுக்கு ஏற்ற உபதேசங்களாக மினிர்கின்றன. நூலின் பெரும் பகுதி இவ்வாற்றிவருத்தலாகவே செல்லுகின்றது. அறபிச் சொற்கள் அதிகமாகப் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளன. முஸ்லிமல்லாருக்கு இவ்வறபிச் சொற் பிரயோகம் மலைப்பைத் தரலாம்.

இஸ்லாத்தின் ஜம்பெருங் கிரியைகளான கவிமா, தொழுகை, ஸக்காத்து, நோன்பு, ஹஜ்ஜாக்களை விளக்குவதுடன் அவற்றை நடை முறை எடுத்து நடக்கத் தவறுவதனால் ஏற்படுந் தீமைகளையும், மறுமை நாளில் அநுபவிக்க வேண்டிய துயரங்களையும் விளக்கிக் கூறுகிறார்கள் குறமாது. தொழுகை திரும்பத் திரும்ப வற்புறுத்தப் படுகின்றது.

மேலும் இறைவனுடைய வல்லமைகளையும், தத்துவங்களையும், அவனுடைய இயற் குணங்களையும், அறிவுறுத்தும் பாடல்கள் அநேகம் உள்ளன.

இறைபற்றிய மறைவான அறிவுகளைப் புகட்டும் பாடல்களும், மெய்ஞ்ஞான விளக்கந் தரும் கவிகளும் அநேகமாகவுள்ளன.

நாலு வகையாலிறையை நயந்தறியவேண்டும்
நல்ல ஷரீஅத்து வழி நடபடிகளறிந்தே
மேலுந் தரீகத்துவழி விளப்பமதை யறிந்தே
விள்ளுமதினிலையறிந்து மிக வணங்க வேண்டும்
என்னும் பாடலைத் தொடர்ந்து இறைபற்றிய தப்ப
பிப்பிராயங்களுக்குக் குறமாது குறிப்பிடும் பதில்
நல்ல கருத்தோடமைந்துள்ளது.

ஆதி நம்மிடத்தி லென்பாரறிந்திடாரறி
வில்லாதா
ரோதினேர் தாமுஞ் சொல்லா ரூரை மென்றூற்
கோபஞ்செய்வா
ராதிதானுறைந்த வாறை யறிந்துதான்
வணங்குவோர்க்கு
வேதனையின்றிச் சொர்க்க மேன்பதி
கிடைக்குந்தானே.

பெருமானேர் முன்னிலையில் சிறந்த தத்துவங்களையும்,
இஸ்லாமியக் கருத்துக்களையும் அள்ளி வீசிய குற
மாது இறைதாதர் (ஸல்) அவர்களுடைய கேள்விக்
கிணங்கத் தனது பூர்வீக வரலாற்றையும் தனக்
குள்ள ஒரே ஆசையையும் விபரிக்கின்றன.

ஏழையடியாளன்னைம் நிறைவேற வின்பஞ்
சுழி மணமாலை சூட்டுங்க ளென்றுரைத்தாள்.

நபிகட்டிலகம் (ஸல்) அவர்கள் இறைவனின் பெரு
விருப்பமுது வாயிருந்தமையின் குறமாதைத் தமது
மணவியநு ளொருவராக ஏற்றுக் கொண்டார்கள்.
விசவாசிகளின் அன்னையர்களுள் ஒருவராகும் பாக்

கியம் பெற்றார் குறமாது. சரித்திரக் கண்ணேட்டத்துக்கு இந்திகழ்ச்சி சாரமற்றதாகத் தோன்றி னும், இலக்கிய இரசனையுடன் நோக்கும் போது இனிய சுவையை நாம் பெற்று ஆநந்திக்க முடிகிறது. குறமகள் என அறியப் பட்ட போதிலும் நமது நாடுகளிற் காணப்படுவர் போன்ற குறவின்த் தராக அவர் இருந்திருக்க மாட்டார். மலைப் புறத் துப் பெண்ணூச இருந்தமை பற்றிப் புலவர் குறமாது என்று அவருக்கு ஒரு புனை பெயர் சூட்டி யிருக்கின்றார்.

அறபாத்துக்கு அணித்தாயுள்ள மலையக மங்கை யெனக் கூறப்படுவதால் அவர் அறபு நாட்டைச் சேர்ந்தவராகவே இருக்கலாம். “உம்முஹாத்துல் மூமினீன்” களுள் ஒருவருக்கு “ஹிந்த்” என்னும் பெயர் வழங்கப்பட்டிருந்திருக்கிறது. ஒரு வேளை அவர் ஹிந்து மானிலத்தைச் சேர்ந்தவராக இருக்கவும் கூடும். இவை யெல்லாம் பூரணமான ஆதாரங்களுள்ள கூற்றுக்கால்ல. அற்பமான ஒரு செய்தியை வைத்துக் கொண்டு மிகவும் பிரமாதப் படுத்தி நூல் செய்து விடுவது புலவர்களின் வேலை. நமது குறமாதின் கர்த்தா மீரான் கனி அண்ணுவி அவர்கள் இதற்கு விதி விலக்கானவர்கள். தென்னட்டு மகா ஞானி சதகதுல்லா அப்பா அவர்கள் உரைதந்ததாகப் புலவர் கூறுவதிலிருந்து இது ஆதாரமற்ற செய்தி யெனத் தள்ளி விடுதற்கில்லை. புலவர் தமக்குக் கிடைத்த ஆதாரங்களை வைத்துக் கொண்டே ஒரு சிறந்த இலக்கியத்தைப் படைத்து நிறைந்த வெற்றியை யீட்டியுள்ளார்.

இனி இந்நாலில் இடம் பெற்றுள்ள சிறந்த கவிகளுட் சிலவற்றைக் கண்ணுறுவேயம். கடவுளர் துதியில் வரும்,

இச்சித் திறையைத் தின மெண்ணிப் புகழ்
லட்சத் திருபத்து நாலாயிரர் தாள்
பட்சத் தொடு பற்றிப் பல புகழோ
டுட்சித் தத்தி வூவப் புற்றிடுவோம்

என்னும் சந்தம் மிக்க சிறப்பாக அமைந்த பாடல்.
இப்பாடல் நூலைக் கற்க முனைவோருக்கு ஆரம்பத்
திலேயே நல்லார்வத்தை யூட்ட வல்லதாக அமைந்துள்ளது.

இஸ்லாத்தின் நான்கு தூண்களைத் தகும்
நபித்தோழர் நால்வர்னும் இருவர் நபிகளாருக்கு
மாமன்மாராகவும், இருவர் மருமகராகவு மிருந்தனர். இதனை,

மன்னவரிற்குலுல்லா மாமனுரிவர் தம்மை
மன்னென்றி பலவுணர்ந்த மருமக ரிருவர்தம்மைப்
பொன்னிரு பேரர் தம்மைப் பேரசஹாபி
மாரைச்
சொன்னய இமாம் கடம்மைத் துதித்திசை
தொகுக்குவாமே

என்னும் பாடலில் அழகாக அமைத்திருக்கிறார்
புலவர்.

அந்தகாரம் ஆட்கொண்டிருந்த காலை பிறை
யெனப் பெருமானாருதித்தார்கள். ஆரம்பத்தில்
சிறிதாகக் கணிக்கப்பட்ட பெருமானரின் புகழோளி
அதி விரைவில் பூரணத்துவ மடைந்தமையை விளக்கவே
பிறைச் சந்திரனை உவமானமாகக் கொண்டார்.
கார் மேகங் கண்டு மயில் களி நடம் புரிவதியற்கை.

குறி பல தேர்ந்த குறமாது நபியிறகுலை யடையப் போவதை ஐயமற அறிந்தன எாயினமையின் மயிலைப் போல நடை புரிகின்றாள் என்கின்றார்.

பிறையென வொளிவு வீசும் பெரும்புகழிறகுல்
பாதம்
அறிவொடு கண்டு போற்றி யரிய கல்விகளைப்
பேசக்
குறிபல தேர்ந்த மாது கூடையொன்
றிடுப்பிலேந்தித்
தரையினில் மயிலைப் போலே தான்டை
புரியலுற்றாள்

இதுபோன்ற சுவையான பாடல்கள் நூலில் நிறைய இடம் பெற்றுள்ளன. அவற்றைக் கற்போர் திற னரிந்து கற்றுப் பயனுறுதல் வேண்டும். இஃதொரு வரலாற்று நூல்லல வாதவின் சரித்திரச் சான்றுகள் தேடி நாம் அலையத் தேவையில்லை. இலக்கிய இர சனைக்காக, இஸ்லாமியக் கருலூலங்களை இனிய பாக் களிற் படித்து இன்புறுதற்காகக் குறமாது என்னும் இஸ்லாமிய இலக்கிய நூலைக் கற்று, அறிந்து, தெளிவோமாக.

சஹபுல் ஈமான்

கே. எம். சம்கதீன்

நாம் இன்று சஹபுல் ஈமான் என்னும் திவ்விய நூலை மக்களின் முன்னில் விமர்சித்தல் இந்நாலுக்குப் புத்துயிர் அளிப்பதாக அமையும். நிரம்பவும் நபிகணையக வாக்கியங்களையும், குர்ஆன் வாக்கியங்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டே இந்நால் ஆக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நூலின் முதலால் அறபியிலே இமாம் கஸ்ஸாலி (றஹ்ம) அவர்களால் ஆக்கப்பட்டது. இதனைத் தமிழ் பேசும் மக்களும் கற்று அமல் செய்ய வேண்டும் என்பது கொச்சி நாட்டைத் தாயகமாய்க் கொண்ட உதுமான் செய்கு அப்துல்லா அவர்களின் ஆசையாக அமைந்தது. அவரது அபிலாசையைப் பூர்த்தி செய்வான் வேண்டியே கொச்சி நாட்டைத் தாயகமாகக் கொண்ட செய்கு அபூவக்கர் அவர்களின் புத்திரரான ஜமாலுத் தீன் புலவரவர்களால் இந்நால் ஆக்கப்பட்டது.

இப் பெரியார் பஞ்ச இலக்கணங்களில் தேர்ச்சி பெற்ற புலவராவர். கண்டவரெடுத்துக் கண்களில் ஒத்திக் கொள்ளவும், எண்டிசையோர்களும் நன்று பகரவும், கேட்பவர் காதுகளால் இன்பம் பருகவும் தக்க வண்ணம் இதனை ஆக்கித் தந்த பெருமை இப் புலவரச்சாரும். சஹபுல் ஈமான் என்பதற்கு ஈமானின் பணர்கள் என்பது கருத்தாகும். இந்நால்

மறுமைவாழ்க்கை சிரியமுறையிலமைவதற்கு வேண்டிக் கைக்கொள்ள வேண்டிய ஒழுங்குச் சட்டங்களைக் கூருநிற்கின்றது. இந் நால் எழுபத்தேழு அங்கங்களை அடக்கியுள்ளது. ஒவ்வொரு பணர்களுக்கும், கொம்புகள் என்னும் நாமம் சூட்டப்பட்டது. ஹின்றி ஆயிரத்து இருநாற்றெழுபத்தொன்பதாம் வருடம் அச்சேறி விளங்கலாயிற்று. இதிற் காணப்படும் செய்யுட்கள் பெரும்பாலும் “தொங்கல்” என்னும் பாவகையிலமைக்கப்பட்டுள்ளது. இது படிப்பதற்கு இலகுவாகவும், இனிமையாகவும் அமைந்துள்ளது. இவ்வாசிரியர் முதலாங் கொம்பாகக் கலிமாவையும், அதன் தன்மைகளையும் கூறுவதைப் பின்வருஞ் செய்யுட்களால் நாம் நன்கு அறியலாகும்.

‘இமிர்தக் கலிமாவில் லா இலாஹ
 இல்லல்லாவென மொழிந்திட்டதில்
 குமிர்தப் பன்னிரண்டெடுமுத்துண்டதிற்
 கூறும் எழுத்துக்கோர் பர்ணுமுண்டு
 அமிர்தப் பர்ளாறு புறத்தால் வரும்
 ஆறு பர்ளகத்துள்ளாய் வரும்
 சமிதத் திருவகைக் கொருவகையில்
 சாற்றும் புறப் பர்ணரைக்கக் கேளீர்’

இப்பாவிலே ‘லா இலாஹ இல்லல்லாஹ’ என்னும் கலிமாவில் பன்னிரண்டெடுமுத்துண்டென் பதையும், இப் பன்னிரண்டெடுமுத்துகளுக்கும் பன்னிரண்டு கடமைகள் உண்டென்பதையும் இப் புலவர் தெளிவுபடுத்துகின்றார். எனவே இக் கலிதையிலுள்ள பன்னிரண்டெடுமுத்துகளுக்குமுள்ள கடமைகளை அகப்பர்னு, புறப்பர்னு என வகுத்துக் கூறி, அவற்றைப் பின்வருஞ் செய்யுளிலே விளக்கிக் கூறி, அவற்றைக் கிரியையிலே ஒழுக வேண்டுமென்றும் நமக்குப்

போதிக்கின்றார். கலிமாவின் புறப்பர்ஞ் சடத்துக் குரியதெனவும், அகப்பர்ஞ் ஆன்மாவுக்குரியதென நாவும் மறிந்துகொள்ளுதல் வேண்டும்.

இன்சான் என்று கூறும்போது உடலும், உயிரும் சேர்ந்ததென்றுதான் ஒரு சாரார் கூறு நிற்பர். இன்னொரு சாரார் இன்சான் என்பதை ஆன்மா வைத்தான் என்றும், ஆன்மா தங்குவதற்கு உடம் பைத் தொடர்புகொண்டதேயன்றி இரண்டும் ஒன்றல்லவென்றுங் கூறு நிற்பர். இவ்வான்மா விடுதலை பெறுவதற்குக் கலிமாவின் புறப்பர்ஞ், அகப்பர்ஞ் என்பவற்றை இன்சான் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்பது இப் புலவரின் நோக்கமாகும். அறிவுடையோர் இதனைச் சரீஅத்து முறையென்றும், மஃரிபா முறையென்றும் வகுத்துள்ளார்கள். சரீஅத்து முறையில் கலிமாப் புகல வேண்டுமாயின் பின்வருஞ் செய்யுள் முறைப்படி ஒழுகவேண்டுமென வற்புறுத்துகின்றார்:

‘துன்று சிரமேனி தூய்தாகவும்

தொழவும் பசித் தோர்க்குக்கைர் செய்யவும் என்றும் றம்லானில் மாதந் தோறும்

இனிதாய் வரும் நோன்பு பிடித்திடவும் வென்றிபெற ஹஜ்ஜாச் செய்திடவும்

வேறு புகல்கின்ற காபிரூடன் பொன்றப்படை வெட்டிப் பொருதிடவும் போற்றும் இவையாறும் புறப்பர்ளே’’

என்று சரீஅத்து முறையில் கலிமாவின் பூரணத் தன்மையைப்பெற வேண்டுமாயின் மேற் குறித்த கவியின் பொருளோக் கண்டு அதன்படி ஒழுக வேண்டும். கவி, மேனியைத் தூய்மையாக வைத்திருக்க வேண்டுமென்று கூறுவதற்குப் பதிலாக ‘துன்று

சிரம்மேனி' என்று கூறியதில் விசேட கருத்தொன்றும் அமைந்து கிடப்பதை அறிஞர்களாறிவர். சிரம், மேனி தண்ணீரால் மாத்திரம் தூய்மையடையாது. ஆனாலும், பெண்ணும் சரீர உறவினால் தூய்மை கெட்டுப் போகின்ற மேனி 'வழு' வினாலேயல்லாமல் வேரேன்றினாலும் தூய்மை பெறுவதில்லை என்பதை வலியுறுத்தவே துன்று சிரமேனிதூய்தாகவும் தொழுவும் என விளக்கியுள்ளதைக் கருத்தில் பதிக்க வேண்டும்.

இனி புலவர் ‘‘பசித்தோர்க்குக் கையர்’ செய்யவும் என்று கூறியதிலிருந்து எல்லாத் தருமங்களிலும் அன்னக் கொடையே விசேடம் பெற்றுள்ளதென்பதை வலியிருத்தவே இவ்வாறு கூறிப் போந்தார் போலும். இக்காலத்தில் இரப்போர்கள் பலர் இரந்து பொருளை வாங்கி ஆடம்பரமாக வாழ ஆரம்பிக்கின்றனர். இத்தன்மையுடையவர் களுக்குத் தருமஞ் செய்வதில் யாதொரு பயனுங்கிடைக்காது என்பதை நாம் நன்கு உணரவேண்டும். இதனால் அறிஞர்கள் சற்பாத்திரத்திலே பொருளை ஈதலே சிறந்தகொடையென்பார்கள். சற்பாத்திரத்திலே ஈயாத கொடையினால் நன்மை பெறலாமென்று எண்ணுவது, விழலுக்கு இறைத்த நீரைப் போல் வியர்த்தமாகி விடும் என்பது புலவரின் உட்படைக் கருத்தாகும். றமழான் மாதத்தில் நோன்பு நோற்க வேண்டுமென்று கூற வந்த புலவர், ‘என்றும் றம்லானில் மாதந்தோறும்’ நோன்பு நோற்க வேண்டுமென்று கூறியதிலிருந்து றமழான் மாதம் மாத்திரம் நோன்பு நோற்கக் கூடிய காலமல்ல, வருடம் முழுவதும் நோன்பு நோற்கலாம் என்ற கருத்தை யடக்கியே இவ்வாறு கூறினர் போலும். இன்னும் காபருடன் போர் செய்வதும்

கலிமாவின் பர்ணுகளுள் ஒன்றுகும். இஸ்லாமானது காபருடன் போர் செய்வதையும் ஒரு கடமையாக ஏற்றுக் கொண்டது. நமது உள்ளமே காபர் என்ற தன்மையை யடைந்து நம்மைத் தினமும் வழி கெடுத்து வருகின்றது. இந்த மனமாகிய காபரை அடியோடு நாசன் செய்து மனிதன் உய்ய வேண்டு மென்பது இப்புலவரின் கூற்றுகும். நாம் இதுவரை யும் கூறிவந்தவைகள் கலிமாவின் வெளிப்படையான கிரியைகளாம். இதனைப் புலவர் புறப்பர்ஞ எனக் கூறு நிற்கின்றார்.

இனி கலிமாவின் அகப்பர்ளோக் கூறுமிடத்து,

‘ஆதியொருவனை நன்றாகவே
அறிந்து விசுவசித்திருப்பதுவும்
போதம் தனக்குள்ள காரியங்கள்
புகலுமவன் பரம் என்பதுவும்
வீதப்பலனிடர் வந்ததற்கு
விரும்பிச் சபூர் செய்து கொள்வதுவும்
ஒதும் அவனேவல் கற்பனைகள்
உண்டாய் நடப்பதும் உவப்பதுவும்
மீறுந்துன்யாவின் ஆசைதன்னை
விட்டங் கொழிவதும் தெளபாத்தன்னை
கூறிமுடிப்பதோர் ஆறுமிவை
குலவுமகப் பர்ளாகுமென்றார்’

எனக் கலிமாவின் உட்படையான கருத்தைப் புலவர் நமக்கு அழுத்தம் திருத்தமாகப் போதிக்கின்றார். எனவே இச்செய்யுளில் கூறியவையாவும் இருதயமான ‘கல்பு’ கைக்கொள்ளும் கிருத்தியங்களாகும். இறைவனின் திருநாமத்தைத் தினமும் ஒதலாம், அவனை எவ்வளவுக்கும் புகழ்லாம், மேடைகளிலேறி அவனைப் பற்றி விரிவுரை நிகழ்த்தலாம்.

ஆனால் அவனில் நம்பிக்கை வைப்பதுதான் முடியாத காரியம். நமது முதாதையான ஹஸரத் இப்ரூஹி (அலைஹி) அவர்கள் இறைவனிடத்தில் எவ்வளவு விக்வாசங் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதை எண்ணிப் பாருங்கள். தனது நேர்ந்தெடுத்த அருமைப் புதல்வன் ஹஸரத் இஸ்மாயில் (அலைஹி) அவர்களை தேவ பலியிடுவதற்கு ஹஸரத் இப்ரூஹි அவர்கள் ஒருப்பட்டதற்குக் காரணம் இறைவனை நன்கு அறிந்திருந்தமையே. இறைவனை நன்கு அறியாதவனின் ‘கல்பு’ இறைவனேடு தொடர்பு கொண்ட மற்றெதனையும் ஏற்றுக் கொள்ளாது. இந்தக் கலிமாவின் அகப்பர்ஞகளை நிறைவேற்றுவதற்குத் துறவியைத் தவிர மற்றெவராலும் சாலாது.

ஓரு தறவி,

‘என்னையறியாமல் எனக்குள்ளே நீயிருக்க உன்னையறியாமல் உடலிழந்தேன் பூரணமே’

என்று தன்னை நொந்து கொள்ளுகின்றார். என் நொந்து கொள்கிறுரெனில்; எனக்குள்ளிருந்த இறைவனைகிய உன்னை நான் இவ்வளவு காலத்துக்கும் அறியாமலிருந்தேனே என்பதுதான் காரணமாகும். இறைவனும் திருமறையிலே “என்னை அறிந்து வணங்குவதற்காகவே மனிதனையும், ஜின்னையும் நாம் படைத்தோம்” என்று அருளிச் செய்துள்ளான். எனவே, ஆதியை நன்றாய் அறிந்த பின்பு அவனிடத்திலே ‘தவக்கல்’ (ஏற்குதல்) வைக்க வேண்டும் என்றும், எதுவரினும் சகித்தல் வேண்டுமென்றும், ஊழ்வினைக்குச் சம்மதித்தல் வேண்டுமெனவும், துன்யாவின் ஆசையை அடியோடழித்துத் தினமும் தெளபாவைக் கைக் கொள்ள வேண்டுமெனவும் புலவர் அகப்பர்னில் அடக்கி இச்செய்யுளைச் சுருக்கி யும் நமக்குக் கூறுகின்றார்.

நாம் இவற்றிலிருந்து பெறுவது யாதெனில், பிரிந்து நிற்கும் மனிதன் இறைவனேடு தொடர்பு கொள்ள வேண்டுமென்றும், அதற்கான கிரியை முறைகளைச் செய்து வரவேண்டுமென்றும், கலி மாவிலே அவை களமைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும் நாம் உற்றுணர்ந்து கொள்ளலவசியம். இவை கள் யாவும் இறைவனை விசுவாசித்தலிலடங்கும். மனிதன் இறைவனிடம் விசுவாசங் கொண்ட பின்பு அடுத்தபடியாக அமரர்களை விசுவசித்தலில் பின் வருஞ் செய்யுளைப் பாடியுள்ளார். அதாவது:

‘வண்மை மலாயிக்கத் தாய்னேர
மனத்தில் விசு வசித்த வருண்டென
உண்மையுடன் மெய்யாய் அறிவதுடன்
உடலும் இறப்புமுண்டென் பதுவும்
தன்மையான தொன்றில்லாதவன்
தானே படைத்துள்ள அடியாரென்றும்
திண்மையாகவே அறிவதுவும்
செப்பமுடனிது விதியா மென்றூர்’

மனிதன் இறைவனில் நன்னம்பிக்கை கொண்டபின், அடுத்ததாக அவனது அமரர்களிலே நம்பிக்கை வைத்தலவசியம். இச் கவி இறைவனைப் புகழுமிடத்து; ‘யாதொரு தன்மையிலும் கட்டுப்படாத இறைவன்’ எனப் புகழ்ந்துரைக்கின்கின்றார். அவ் விறைவனே அமரர்களைப் படைத்தான் என்பதையும் இச் செய்யுளிலே அமைத்துள்ளார். அன்றியும் அடுத்த கவியில் அமரர்களின் தன்மையை விரித்துரைக்கின்றார்.

‘விதித்த நாயக னேவல் தன்னை
 மிஞ்சி நடவாதோர் அவர்கள் தம்மை
 உதித்த வாணுருப் பெண்ணுரு வென்று
 உரை யாதே கொள்ளுமுந்த முந்த
 கதித்த சூறாதும் ஒசையிலே
 காயத்துயிரிழந்திடுவர் மீண்டும்
 உதித்த படைப்புகளைமுந்திருக்கச்
 சூறாதும் போதங் குயிராவரே’

இக்காலத்திலோ இந் நூலைக் காண்பது பூச்சிய
 மாக இருக்கிறது. இருக்கிற நூல்களைக் கற்பாரு
 மில்லை, புதிதாக இந் நூலை அச்சிடுவாருமில்லை.
 எனவே இதன் பெருமை நம்மவர்களுக்கு விளங்
 காததே காரணமாகும். முற்காலத்து மக்கள் இதன்
 பெருமையை அறிந்து மனப்படமிட்டும் வந்துள்ள
 னர். இந்த நூலோ மனிதர்களின் அஞ்ஞா
 னத்தை நீக்கும் அவுடதமாகவும் இறையிடம் செல்ல
 வேலும் வாகனமாகவும், மார்க்கத்தை விரும்புவோ
 னுக்கு ஊன்று கோலாகவும் அமைந்து இருக்கின்றது.
 எனவே இந்நூல் ஆசிரியர் இதனை நமக்கு
 மூவாமருந்தாக ஆக்கி ஈந்ததற்காக இவருக்கு நன்றி
 பாராட்டுவதோடு மறுவுலகில் இவரது ஆத்மா
 சாந்தி நிலையை எய்துவதற்கு எல்லாம் வல்ல முழு
 முதற்பொருளினிடம் பிரார்த்திப்போமாக.

ஆமீன், யாறப்பல் ஆலமீன்!

வேத புராணம்

எஸ். எம். ஜலாலுதீன்

புஸ்விம் ஞானிகள் பக்தி ததும்பும் பாக்களைத் தேணினும் இனிய தமிழில் பாடிச் சென்றனர். மஸ்தான் சாஹிபு பாடல்கள், தற்கலை பீர் முகம் மது சாஹிபு அவர்களின் ஞானமணிமாலை, ஞான நடனம், ஞானப்புகழ்ச்சி, பிஸ்மில் குறம், இலங்கை வேர்விலையைச் சேர்ந்த செய்கு முஸ்தபா அவர்களின் மெய்ஞானத் தூது என்பன அவைகளுட்சில. இத்திருப்பாடல்களின் மூலம் புனித இஸ்லாத் தின் மெய் ஞானப் பொக்கிஷங்களைத் தமிழ் மொழியில் விளக்குவதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இந்நூல்கள் யாவும் அறபு மொழியில் ஆத்மீகத் துறையில் இயற்றப்பட்ட நூல்களையே பின்பற்றுவனவாயிருக்கின்றன.

அறபு நூல்களில் காணப்படும் ஆத்மீகப் பரிபாஷைச் சொற்கள் இந்நூல்களிலும் காணப்படுவதற்கு இதுவே காரணமா ஆம் தமிழ் மொழியிலுள்ள இஸ்லாமிய ஞான நூல்களில் விரவியிருக்கும் அறபுப் பதங்கள் அதன் நூலாசிரியர்களின் அறபு மொழித் திறமைக்கேற்ப வேறுபடுவதை இந்நூல்களை வாசிப்பவர்கள் எளிதில் அறிந்துகொள்வார்கள். அறபுப் பதங்கள் அதிகமாகத் திமைத்திருக்கும் ஞானப் பாடல்களுள் வேத புராணமும் ஒன்று. ஞானரத்தினங்களால் தொகுக்கப்பட்ட இத்திருக்

கவிதை ஏனைய இல்லாமிய ஞான நூல்களைப் போன்று பொதுமக்களால் கையாளப்படுவதாகத் தெரியவில்லை. காரணம் இந்நூலை விளங்குவதற்குத் தமிழ் மொழிப் புலமையுடன் அறபு மொழிப்புலமையும் வேண்டப் படுவதேயாம்.

வேதபுராணமென்றால் வேதங்களின் உட்பொருளை விளங்குகின்ற கதைகள் மேற்றெடுத்து வருவனவாய் உயர்தனிப் பொருளை எளிதில் உணர்த்தும் நீர்மையவாய் காணப்படும். ஆன்மீகக் குடிப்பின் ஊற்றுக் கண்ணும் திருக்குர்ஆனின் உட்கருத்துக்கள் இந்நூலினுள் புதையுண்டு கிடப்பதால் இதற்கு வேதபுராணம் என நாமம் சூட்டப்பட்டதெனலாம்.

இந் நூல் நபிகள்நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் தோழர்களில் முதன்மையனரான அடுபக்கர் சித்தீக (ஹலி) அவர்களின் வம்ச வழியிற் தோன்றிய காயற் பட்டினம் பெரிய நூற்றுலைப்பை ஆலிம் ஸாகிபு அவர்களால் இயற்றப்பட்டது. இஃது 1929ம் ஆண்டு ஷாஹ்ரால் ஹமீது லெப்பை அவர்களின் அச்சியந்திரசாலையில் அச்சுவாகனமேறியது. இவ் வேதபுராணம் கையெழுத்துப் பிரதியாகவே யிருந்துவர இதனைப் பலரும் பிரதிபண்ணிப் பயின்று வந்தனர். கையெழுத்துப் பிரதியைப் பார்த்துப் பிரதி பண்ணியோர் பிழைப்பட எழுதுவாரயினர். இஃதிவ்வாறு பிரதிபண்ணப் படுமாயின் காலவரையில் பிழைப்படும் வண்ணம் வேத புராணத்தை ஆக்கிவிடுவர் என எண்ணி அச்சுவாகனமேற்ற முயன்றனர். சீனி இப்ரூஹீம் ஸாஹிபு அவர்களிடமிருந்த கையெழுத்துப் பிரதியை பிச்சைத் தம்பியின் குமாரர் முகம்மது இப்ரூஹீம் அவர்களின் நிதி

யுதவியுடன் வெளியிடுவாராயினர். இவ் வேதபுராணம் அச்சியற்றுவதற்கு யாப்பமைதி பிழைப்பாடாவன்னம் விருத்தப்பாக்களை மேற்பார்வையிடும் பணியை முகம்மதுப் புலவர் எனப்படுவர் செய்தருளினார்.

வேதபுராணத்தில் காப்பு வெண்பாவும் கடவுள் வாழ்த்தும் நீங்கலாக இருபத்தாறு படலங்கள் உண்டு. இதில் அமைந்துள்ள திருக்கவிதைகள் மொத்தம் தொளாயிரத்து பன்னிரண்டாகும் இந்நாலின் காப்பு வெண்பாவில் புலவர் அவர்கள் இறைனைத் துதித்துப் பணிகின்றார். இறைவா உனது வேத வசனத்தில் சிலதை ஓதலாமென்று முவப்பால் வேதபுராணமென்னுங் கவிதை நாலை இயற்றுகின்றேன். இதனைத் திராணியுறவே அருள் செய்ய வேண்டுமெனக் கூறுகின்றார்.

காப்பு வெண்பாவை யடுத்து வருகின்ற பாடவில் இறைவனைத் துதிக்கின்றார். அல்லாவையும் அவன் திருத்தாதர் நபிகள் பெருமான் (ஸ்ல) அவர்களையும் பாடிப் பரவசமடைகிறார். பின்னர் மூன்றாவது விருத்தப்பாவில் அல்லாவின் மீதும் இறுதித் திருத்தாதர் நபிகள் நாயகம் அவர்கள் மீதும் தாம் கொண்டிருக்கும் பெருங்காதலைப் பின்வருமாறு வெளியிடுகின்றார் ஆசிரியர்:

‘எல்லாம் படைத்தளித்தெழுப்பவல்லாய்
எங்கண்ணயகா கிருபை யுள்ளாய்
வல்லாய் றஹ்மத்தும் நிஹ்மத்துமுள்ளாய்
வரிசைக் குற்றத் தாபியத்துமுள்ளாய்
நல்லார் நபியிற சூலுல்லாவை
நபிகட்கரசாக வாக்கிவைத்தாய்
அல்லாஹ் றப்புல் ஆல பீனே
ஆதி றஹ்மானே காப்பு நீயே.’

மகான் நூலூடைப்பை ஆலிம் சாகிபு அவர்கள் அறபு மொழியில் பஸ்வேறு கலைகளிலும் சிறப்பாக தசவுப் என்னும் துறவுக் கலையிலும் தெளிவுபெற்றுத் தமிழ் மொழியிலும் ஏனைய இஸ்லாமியப் பெரும் புலவர்களுக்கு நிகராகவும் விளங்கினார்கள். ஆனால் ஆத்மீக விஷயங்களில் வெறும் சொற்களில் நம்பிக்கை வைத்து வாழ்க்கையை நடத்துவதை அறவே வெறுத்தார்கள். உண்மையை உணர்விலே தெளிவடைந்தும் ஆன்மீக இன்பத்தைப் பெறுவதே மனித வாழ்க்கையின் குறிக்கோள் என்னும் திருக்குர்ஆனின் உள் நோக்கத்தை உறுதியுடன் பின் பற்றினார்கள். ஐயப்பாடுகளையும் இருள்களையும் கடந்து அப்பால் செல்வதற்கு அருள்புரியுமாறு வேண்டி இறைவனை இறைஞ்சி மன்றாடுவதில் தன்னை அற்பணித்தார்கள். இந் நூலில் சிகரம் போல் விளங்கும் ஈரடிக் கொச்சகப் படலம் தமக்கு ஆத்ம விமோஷனம் கிட்ட அருள் புரியும்படி இறைவனை இறைஞ்சி மன்றாடும் தோரணையில் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

‘ஏகாந்த மெய்ப்பொருளையெப்பொழுதுங்கண்டு கொண்டே, ஆகங்குளிர வென்னுள் அடக்கும் நாள் எந்நாளோ’ ‘மெய்யறுத்து மெய்யதனை வெளியாக்கி யென்னகத்துள் ஐயமெல்லாம் போக்கியாளாக்கும் நாளென்நாளோ’ ‘ஆரணத்தை யோதியலையாமலேயுன்து பூரணத்தைக் கண்டு பொருந்தும் நாளென்நாளோ’

—இவ்வாறு இறைவனையனுகிப் பேரின்ப வெள்ளத்தில் மூழ்கும் நாள் எப்போது வருமோ என நெஞ்சமுருக நினைத்துரைக்கின்றார் ஆலிம் ஸாகிபு

அவர்கள். இஸ்லாத்தின் தலைசிறந்த ஞானி மெளலானு றாமியவர்களின் ஆத்மீகக் கருத்துக்களும் இவ்விடத்தில் நோக்கற்பாலது.

ஆண்டவன் மீது பூண்ட நேயத்தின் பொருட்டாக வீடு வாசல்களையும் சொத்து சுதந்திரங்களையும் தத்தம் செய்துவிடும் ஆன்மா அனுபவிக்கும் இன்பந்தான் என்னே.

அவ்வான்மா தங்கப் புதையலை யெடுக்க வேண்டி முதலில் வீட்டை இடித்து வீழ்த்துகின்றது. அப்பால் அப் புதையலைக் கொண்டு அதனை முன்னைக் காட்டிலும் சிறந்ததாக கோட்டையைத் தகர்த்துக் காபிரிடமிருந்து அதைக் கைப்பற்றுகின்றது. அதற்கப்பால் நூற்றுக்கணக்கான கொத்தளங்களையும் கோட்டைச் சுவர்களையும் எழுப்பிக் கொள்கின்றது.

இஸ்லாத்தின் மெஞ்ஞானச் சிகரங்களான பெரியார்கள் எம் மொழியில் தன்னையும் தலைவனையும் உணர்ந்தார்களோ அம் மொழியையே ஆலிம் ஸாஹிபு அவர்களும் பின்பற்றி யிருக்கிறார்கள். இங்கு மனிதனில் உறைந்துள்ள சூக்கும் அற்புதங்களை யெல்லாம் தெளிவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. சல்தானுல் ஆரிபீன் முகையதீன் இப்னு அறபி அவர்களின் ஆத்மீகக் கோட்பாடுகள் பற்றி இன்சான் படலக் கவிதை மூலம் விளக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

பூரணப் படலத்தில் மகனை முன்னிறுத்திப் பாடுகின்றார். இந்த வாழ்க்கையின் நிலைமையை எடுத்தோதித் தவ்வீதைப் பற்றிப் பிடிக்குமாறு உபதேசம் செய்கிறார்.

‘உத்தாரந் தரு நபியுல்லாவு வந்தே
 யுமிழ் நீர் வாய்க்குள்ளளித்த வுப
 தேசந்தான்
 பெற்றுஸ் நீ செய் பவங்களொல்லாம் போக்கும்
 பேதமில்லை யொரு வருக்கும் பேசிடாதே
 சித்தான் தெல்லா முனக்கு வரு மப்பா
 சிந்தை தனில் மரசுமறுவெல்லா
 மொதுங்கும்
 காத்த விருட் கடாட் சமுனக் குண்டாகும்
 காரண மான வுப தேசமிதே.’

இறைவனுடைய நல்லடியார்கள் பாதையில்
 தானும் அணுகிட வேண்டுமென்னும் நாட்டமுடை
 யாராய்த் திகழ்கின்றூர் ஆலிம் ஸாஹிபு அவர்கள்.
 வேதப் புகழ்ச்சிப் படலத்தில் இறைவனை நினைத்
 துருகி நெஞ்சாரத் துதிக்கின்றூர். திருமறை குர்
 ஆனிலுள்ள இறை திருநாமங்களை ஒவ்வொரு பாட்டி
 ணடியிலும் வைத்துப் பாடுகின்றூர்.

உபாத்துப் படலத்தில் மௌத்தைப் பற்றிக்
 கூறுகின்றூர். திருக்குர் ஆனிலுள்ள பல கருத்துக்
 களையும் உள்ளடக்கிப் பல செய்திகளையும் கூறு
 கின்றூர்.

‘மவ்து வரு முன்னே பல கோலங்கள்
 வந்து வந்து தான் விளைந்து விடு
 மவ்துக் காகிய கோலமிது
 வந்தங் கிஸ்ரூ பீல் சூராதினர்
 ரெடுத்த மாங்கிச மெலும்பு ரோமஞ்
 சொல்லு நரம்புகளான வைகள்
 அவஸ் தைப் படும் பெரு முச்சானது
 மாக வந்து தானெனவ்விக் கொண்டே.’

குத்பாப் படலத்தில் ஜாம் ஆத் தொழுகையைப் பற்றி விபரிக்கின்றார். ஜாம் ஆத் தொழுகைக்குத் தகுதியுடைவர்கள் யாவர், விலக்கானவர்கள் யாவர் என்னும் விதிவிலக்கு முறைகளைப் பூரண விபரங்களுடன் இப் படலத்தில் காணலாம்.

இஸ்லாத்தின் இனையில்லாக் கொள்கையாம் தவ்வீதைத் தினமும் ஐந்து நேரமும் உலகிற்கு எடுத் தோதுவதே அதானின் பிரதான நோக்கம் அதற்கென உபயோகிக்கப்படும் வசனங்களை உச்சரிப்பதில் கவனிக்க வேண்டிய விதிவிலக்குகளையும் அதான் கூறுவோரிடம் அமைத்திருக்க வேண்டிய இலக்கணங்களும் வாங்குப்படலத்தில் கூறப்படுகின்றது.

இந் நூலின் இருதயம் போன்று விளங்குவது தவ்வீதுப் படலம். திருக்குர் ஆன் வசனங்கள் அனைத்தும் தவ்வீதை மையமாக வைத்தே செல்கின்றன. தவ்வீதின் உண்மை நிலையைப்பற்றித் தவ்வீதுப் படலத்தில் கூறப்படுகின்றன. இப் படலத்தை வாசிக்கும் முஸ்லிம்கள் தவ்வீது நிலையில் தமக்குள்ள ஏமாற்றத்தை உணர்ந்துகொள்வார்கள்.

கவிமா முதலியவை என்னும் படலத்தில் நபி கள் பெருமான் (ஸல்) அவர்களின் சிறப்பிலக்கணங்கள் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

‘ஆன முகம்மது நபிதமக்கிங் கடியுந்தோயாது நிழலுமில்லை தானமண்பூச்சுத் தொடாதவங்களு சங்கையா மேகக் குடைமணமும் பானற்

பார்வை முன்கண்டதூரம் பார்வையது போல
பின்னுங் காணுங் கோனினருஷாக்கு மேற்
சிரசாம், குறித்த தஹ்தத்தருக் வீழ்ப்பாதம்.

முஷாஹிதாப்படலம் தவமுறைகளையும் தியான
முறைகளையும் பற்றிக் கூறுகின்றது. அத்துடன் இப்
பெரியாருக்கு முஷாஹிதா நிலையுண்டான் விபரமும்
அந் நிலையில் தமதுள்ள கடல் போல் விரிவடைந்து
ஞானம் பெருக்கெடுத்தோடிய வரலாறும் கூறப்படு
கின்றது. இந் நூலை இயற்றுவதற்குரிய காரணமும்
இப்படலத்தில் தான் காணப்படுகின்றது.

தொழுகைப் படலத்தில் தொழுகையை மறு
மையுடன் தொடர்புறுத்திப் பாடியிருப்பதைக்
காணலாம்.

நிலையாம் தக்பீறு மஹஷுரென்றும், நினைத்
தறுகூடுதான் தராச நாக்கு, மலையாசஜாதுதான்
ஹவ்லல்கவ்தர் மகிழ்ந்து மூழ்கியே முஸ்தகீமில் அலை
யாத்த தஹிய்யாத் திருப்பிலானபாமுந்தன் கடந்து
குலையாமற் சொர்க்கம் புகுதுவார்கள். குத்ஸிதனில்
முகம்மதரோதினூர் வரீஅத், தரீக்கத், ஹகீக்கத்,
மஃரிபத் என்றும் ஞான மார்க்கங்களில் செல்ல
விரும்புவோர் அவ் வழிகளில் சென்று அனுபவம்
பெற்ற மெய்ஞானக் குருவைத் தொடர்த்து அன்ன
ரின் உபதேசங்களைக் கேட்டு அதன்படி ஒழுக வேண
நும். அதன் விபரங்களைக் கூறுகின்றது இந் நூலிலுள்ள முரீதுப்படலம். ஆத்மீக வழியில் செல்வோர்
அவசியம் அறிந்திருக்கவேண்டிய சூக்குமங்களை
விளக்குவதற்கென முச்சடர்ப் படலம், நுஜம் பட
லம் ஆகிய படலங்களும் இந்நூலில் இடம் பெற்

றுள்ளன. நபிகள் பெருமான் (ஸல்) அவர்களுக்கு அருளப்பட்ட ஹதீத் குத்தி என்றும் ஞான போதனை களிலிருந்து தாம் கண்ட உண்மைகளைக் கூறுவற் காக ஹதீத் குத்தி என்னும் படலமும் வேதபுராணத் தில் உண்டு. அல்லது முதல் வத்தீனி வரையுள்ள ஒவ்வொரு சூருவையும் திருக்கவிதைகளில் அமைத்து அவற்றுள் அமிழ்ந்து கிடக்கும் அகமியங்களை எல்லாம் வெளிப்படுத்துகின்றார் ஆலிம் ஸாகிப் அவர்கள்.

நாலு வழிகளையும் நன்குணர்த்து காரணக்கடல் ஓலி எனப் புகழ் பெற்றுவிளங்கும் பெரிய நுஹ் வெப்பை ஆலிம்ஸாஹிபு அவர்களால் இயற்றப் பட்ட வேதபுராணமென்னும் ஞானக்களஞ்சியம் மெஞ்ஞான வழியில் செல்ல நாட்டமுடைய நல்லடியார்களுக்கு வழிகாட்டும் ஓளிவிளக்காய் அமையுமென்பதில் ஐயமில்லை.

முதுமொழிமாலை

எம். எம். அப்துல் காதிர்

“நீராரும் கடலுடுத்த நிலமடைதக் கெழி
ஸொழுகும் சீராரும் வதனமெனத் திகழ்பரத கண்ட
மதில்” இலக்கியம் படைத்த புலவர் பலர் என்றும் அழியாப் புகழ் பெற்று விளங்குகின்றனர். இஸ்லாமியப் பாவலரும் நாவலரும் இப் பெரும் பணியில் ஈடுபாடுடையவர்களாக விளங்கினர். அப் பெரும் புலவர்கள் அவ்வப்போது தமிழன்னைக்கு அகங்குளிரும் வண்ணம் பாக்களையும் பாமாலைகளையும் அணிவித்து அழகு செய்து வந்தார்கள். ஆயினும் அவை தமிழுலகில் இது காறும் அறியப் படாதிருந்து வருகின்றது. இந்நிலை நீங்கி இஸ்லாமியரின் இன்றமிழ் நூல்களும் எம்மதத் தோராலும் பயிலப்படுங் காலம் வந்தமை மகிழ்ச்சிக்குரியதாகும்.

உலகில் தம்புகழ் நிறீஇத் தாம் மாய்ந்த தீர்க்க தரிசிகள் பலர். அவர்கள் வாழ்க்கையின் குறிக் கோளை உலகுக்கு உணர்த்த வந்த மஹான்கள். மனித உணர்வு பண்படவும் மனித சமுதாயம் சிறப்புறவும் அன்னவர்கள் செய்த தியாகங்களால் தான் இன்று உலகம் வாழ்கின்றது. மனித சிந்தனையை வழிப்படுத்த முற்பட்டதால் ஏற்பட்ட சம்பவங்கள், மனித உணர்வை நெறிப் படுத்திய தால் வந்தடைந்த எண்ணரும் இன்னல்கள், என்பன வற்றையெல்லாம் தாங்கும் பொறையுடைமை

பெற்று விளங்கினார்கள். தாக் கருந் துன்பங்கள் தலைவந்தக் காலும் உள்ளம் உடையாது உலகுள்ள வூம் நிலைத்து வாழுக் கூடிய வாழ்க்கைத் திட்டங்களையும், கொள்கைகளையும், கோட்பாடுகளையும், வகுத்து விட்டுச் சென்றார்கள். அன்னவர்கள் வரி சையிலே அகிலம் போற்றும் அண்ணல் நபி நாயகம் (ஸ்ல) அவர்கள் சிரேஷ்டம் பெற்றவர்களாகும்.

இத்தகு சிறப்புகள் நிரம்பிய எங்கள் நாயகம் முஹம்மது முஸ்தபா றகூல் (ஸ்ல) அவர்கள் மேல் ஆராக் காதல் கொண்டு அன்னருக்குப் பாமாலை சூட்டிப் பயனடைந்தோர் பலர், புரதா ஷரீபைப் பாடிய பூசரீஇமாமவர்களும், பாரசீக சூபிக் கவிஞரான மௌலான றாமி அவர்களும் நபிகள் நாயகம் (ஸ்ல) அவர்கள் மேல் இங்கு என்னும் பெருங்காதற் கருணைப்பெருக்கினால் நபிகள் நாயகமவர்களைத் தங்கள் இதயாசனத்தில் வைத்து அன்றைன் பண்பு நலன்களையும், வாழ்க்கையின் மேம்பாட்டையும் எண்ணிலாவண்ணம் சிறப்பித்திருக்கின்றார்கள். அன்னவர் வழியிலேயே தமிழ் நாட்டு முஸ்லிம் புலவர்களும் நபிகள் நாயகம் (ஸ்ல) அவர்களுக்குப் பாமாலை சூட்டிப் பரவசப்பட்டார்கள். ஹிஜ்ரி 998-ல் வாழ்ந்த முதலாவது முஸ்லிம் தமிழ்ப் புலவரான ஆவிப் புலவரவர்கள் நபிகள் நாயகம் (ஸ்ல) அவர்கள் மேல் பெருங்காதல் கொண்டு அன்றைன் விண்ணுலகு யாத்திரையை வைத்து “மிஹ்ரஜ் மாலை” என்னும் காவியத்தைப் படைத்துப் பெரும் புகழ் பெற்றார்கள். ஆவிப் புலவரின் வழியிலேயே உமறுப் புலவரவர்களும் முதுமொழிமாலை என்னும் நாலைப் பாடிப் பெருமானார் நபிகள் நாயகம் (ஸ்ல) அவர்கள் மேல் தாம் கொண்ட இங்கு என்னும் பெருங் காதலை வெளிப்படுத்தினார்கள்.

மிள்ளூஜ் மாலையைப் படித்துப் புலமை நிரம் பிய உமறுப் புலவரவர்கள் தாழும் ஒரு காவியம் படைக்க வேண்டுமென அவாவினார்கள். எல்லா வகையான பண்பு நலன்களும் நிறைந்து விளங்கிய எம் பெருமானார் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களைப் பாட்டுடைத் தலைவராக வைத்து ஒரு காவி யம் படைக்க எண்ணினார். நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் வாழ்வும் வாக்கும் உமறுப்புலவர் அவர்களின் நெஞ்சை விட்டகலாத காரணத்தினால் இன்று உமறுப் புலவர் அவர்களின் புலமைமேம் பாட்டை உலகோர் உணரக் காரணமாகவும் இருந்தது எனலாம். நபிகள் நாயகமவர்களும் குர் ஆன் வேதத்தின் உட்பொருளை உலக மக்களுக்கு உணர்த்த வந்தவர்கள் என்பதை உணர்ந்த கவினார் உமறுப் புலவர் நபிகள் நாயகமவர்களின் வாழ்க்கையை வைத்துப் புராணகாவியம் படைக்க எண்ணினார்கள். மிள்ளூஜாமாலைபாடிய ஆவிப் புலவரவர்கள் நபிகள் நாயகமவர்களின் விண்ணுலக யாத்திரையைப் பற்றிய புராண அறிவைக் காகிரி நாட்டைச் சேர்ந்த செய்து முஹம்மதலாவுத்தீன் என்பவர் மூலம் பெற்றுக் கொண்டது போல் உமறுப்புலவரவர்களும் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களைப் பற்றிய வரலாற்றை அறிந்து காவியம் படைக்கச் சதக்கதுல்லா அப்பா அவர்களை நாடினார்கள். மார்க்க மேதையாகத் திகழ்ந்த சதகத் துல்லா அப்பா அவர்கள், அரபு மொழிமூலம் நபிகள் நாயகத்தின் வாழ்க்கை வரலாற்றை ஒது உணர்ந்தவர்கள். உமறுப் புலவரவர்கள் சதகத் துல்லா அப்பா அவர்களிடம் ஒரு நாள் சென்று நபிகள் நாயகம் அவர்களின் வரலாற்றைப் புராண மாகப்பாடுவதற்கு அன்னரின் வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கூறுமாறு கேட்க, சதகத்துல்லா அப்பா

அவர்கள் உமறுப் புலவரவர்களைப் பார்த்து, “ஹிந்து உடையோடு வந்திருக்கும் நீதானு? எம் பெருமானார் (ஸ்ல்) அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றைப் பாடுவது,” என்று உரை கூற மறுத்தார்கள். அதன் பின் ஆரூத்துயரத்தோடு நபிகள் நாயகமவர்களை எண்ணி யெண்ணி இதயங் கசிந்து எண்பத்தெட்டு அறு சீர்கழி நெடிலடி ஆசிரியவிருத்தப் பாக்களைப் பாடிப் பரவசமடைந்தார்கள். அது வூள்ள ஒவ்வொரு பாட்டின் இறுதி அடியிலும் “காயவின் சோதி முசம்மதின் கற்றூள் கனவினில் என்று காண்குவனே” என்று முடிவது போல் நபிகள் நாயகத்தின் பேர் விரவிவர வேட்கை மீதுராமுஹம்மதை என்று காண்குவனே என முடிவடைந்திருக்கும்.

இவ்வாறு பாடிய அன்றிரவே நித்திரை செய்ய நபிகள் நாயகமவர்கள் கனவினில் சத கதுல்லா அப்பா அவர்களுக்கும், உமறுப்புலவரவர்களுக்கும் தரிசனமானார்கள் என்றும், அதன் பின்பு உமறுப் புலவரவர்கள் சதகத்துல்லா அப்பா அவர்களிடம் சென்று நாயகம் (ஸ்ல்) அவர்களின் வரலாற்றை அன்னவர் மூலம் கேட்டறிந்து சீருப்புராணம் பாடினார்கள் என்றும் கூறுவர்.

நபிகள் நாயகம் (ஸ்ல்) அவர்கள் கவிஞர் உமறுப் புலவருக்கு ஒரு சாதாரண மனிதனுக அப்துல்லா வுக்கும், ஆமினவுக்கும் பிறந்த புத்திரனுகத் தென் படவில்லை. நானில வாழ்வாக, நான்மறை வாழ்வாக, கவிஞர் இதயங்கவர்ந்த வாழ்வாக, தபோதனர் வாழ்வாக, சான்றேர் வாழ்வாக நபிகள் நாயகமவர்களின் வாழ்வு கவிஞருக்குத் தென்படுகிறது. பாவளையால் மதிப்பிடுகின்றார் கவிஞர். எம்பெருமானார் நபிகள் நாயகம் (ஸ்ல்) அவர்களின் எண்ணரும்

பண்பு நலன்களையும் திவ்விய குணச் சிறப்புக்களையும், என்னிப்பார்த்து உணர்ச்சி கொண்ட உமருப்புலவரவர்கள் முது மொழி மாலையின் முதற் பாடவிலேயே தமது “இஷ்கு” என்னும் பெருங்காதல் முழுவதையும் வெளிப்படுத்துகின்ற அழகைக் கண்ணலும் கருத்தாலும் நுகர்வோம்.

நானில வாழ்வை நான் மறை வாழ்வே
நபிகளின் வாழ்வை என்னிதயந்
தானில வாழ்வைத் தபோதனர் வாழ்வைச்
சான்றவர் வாழ்வை மேலோகப்
பானில வாழ்வைப் பாவக வாழ்வைப்
பதிமதினு நகர் வாழ்வைக்
கானில வாழ்வை முறைம்மது நபியைக்
கண்களால் என்று காண்குவனே.

உமறுப் புலவரவர்கள் சர்வரே ஆலம் முஹம் மது முஸ்தபா றகுல் (ஸல்) அவர்களைத் தனது கவித்துவத்தின் மூலம் அன்னூர் மேல் தாம் கொண்டுள்ள அளவிடற்கரிய பற்றையும் வெளிப்படுத்துகின்றார். ஒரு கவிஞரிடத்தில் கவிதை படைப்பதற்கரிய காரணங்களாக உள்ளவற்றில் தன்னுணர்ச்சியை வெளியிடும் விருப்பமும் பிறருடைய வாழ்விலும் செயலிலும் தமக்குள்ள அக்கறையும் உண்மை உலகிலுள்ள ஆர்வமும் அதையொட்டிக் கற்பனை உலகினைப்படைப்பதிலுள்ள ஆர்வமும் காரணம் என்பர். உமறுப் புலவரவர்கள் உயர்ந்தகுணமாக எதை மதித்தார்களோ, அந்தன்மையென எதைக் கற்றார்களோ? ஆன்மீக வாழ்வு எத்தகைய தாயிருக்க வேண்டு மென்று உணர்ந்தார்களோ? இவ்வுலக வாழ்வு மறுமை இன்பத்தைத் தருவதாயிருக்க எத்தகைய வாழ்வை அவாவினார்களோ? அவையெல்லாம் குடிகொண்ட நற்குண நாயகராம்

நபி முஹம்மது முஸ்தபா றகுல் (ஸல்) அவர்கள் மேல் எல்லையிலா உவப்பு மேலீட்டால் என்று காண்கு வனே என இதயங் கிந்து இவ்வண்ணம் பாடு கின்றார்.

‘புவவன் வழி மனஞ் செல்லாத மாதவர்’

‘அண்ணலைக் கல்லா வரிது புல்லறி வோர்க்கு அறிய வொன்னைத் காவலரை’

‘தருமமும் அருளும் வேதமும் பணிசெய் தவங்கள் நோக்கு சான்றேரை’

‘நனை மலர் சுவன மவனி பாதாள நரர் சராசர மெலாம் பொதியும் சினை யென விருந்த நபிமுகம் மதுவை தெரிவுற என்று காண்குவனே’

‘அற நெறி வழுவா தொழுதிய தவத்தோர் அனுதினம் வழுத்து நாயகரை’

‘காய விண்சோதி முஹம்மதின் நற்றுள் கனவினி வென்று காண்குவனே.’

இத்தகைய புகழ்ப்பாவணியால் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களை இன்புற ஏத்துவதன் மூலம் தனது புலமையின் தகைமையை, தன்னுணர்ச்சியை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

சீருப்புராணத்துக்கு முதல் உமறுப் புலவரால் பாடப்பட்டது முதுமொழிமாலையே. எனவே முது மொழிமாலையில் அறபுச் சொற்கள் விரவி வரவும் நபிகள் நாயகம் பற்றிய அதிக நிகழ்ச்சிகளைச் சுட்டிக் காட்டி உமறுப் புலவர் கவிதை செய்

துள்ளார். இத்தகைய அறிவை எங்கிருந்து பெற்றார் உமறுப் புலவர் என்னும் கேள்விக்கு மிள்ளுஜா மாலையின் மூலம் என்று இலகுவாக விடை கூறி விடலாம். ஆவிப் புலவரால் மிள்ளுஜா மாலை இயற்றப்பட்ட காலத்துக்கு முன்னிருந்து இஸ்லாமியக்கருத்துக்களையும் நபிநாயகம் (ஸ்ல) அவர்கள் பற்றிய வாழ்க்கை வரலாறு பற்றியும் அறபு மொழி மூலம் கற்றுத் தேர்ந்து தமிழில் வியாக்கியானஞ் செய்த செய்கு முகம்மது அலாவுத்தீன் போன்ற பெரியார்கள் மரபில் வளர்ந்து வந்த சமயப் பணியையும் இதற்குத் தக்க சான்றூக்க் கொள்ளலாம்.

நபிகள் நபயகத்தின் பக்தி மேம்பாட்டைக் கூற வந்த உமறுப் புளவரவர்கள் தீபமும் கருப்பூரமும் போல் இறைவனேடு சேர்ந்திருக்கின்றார்களெனவும் பாவந் தொலைத்து இறைவனுடைய ஞான வாரிதியைத் தனது மாதவத்தினால் நாடொறும் நோற்ற துறவர் எனவும் சகல மோட்சகாருண்யரெனவும் பிரகாசமுடைய வானவர் போற்றிய நபிகள் நாயக மெனவும் சிறப்பித்துச் சிந்தை மகிழ்கின்ற அழகைப் பின்வரும் பாட்டு நமக்கெடுத்து ஒதா நிற்கின்றது.

தீபமும் சசியும் பொருந்து தல்போல
 தெரிவரும் பொருடனைப்பற்றி
 மாபவந் தொலைத்து ஞானவாரிதியிள்
 மாதவம் நாடொறும் நோற்ற
 தாபதர் மனத்துட் டோன்றிய வேந்தைச்
 சகல மோட்சகாருண்யரை நற்
 சோபனஞ்சேர் அமரர் போற்றிய நபியைத்
 தெளிவுற என்றுகாண்குவனே

என என்மையும் இனிமையும் உண்மையும் நிறைந்த உமறுப் புலவரின் கவியமுகு கற்போரைக் கவரச் செய்யும்.

நபிகள் நாயகம் (ஸ்ல) அவர்கள் ஓர் இரவு இறைதூதர் ஜிபுரியீலுடன் “புருக்” என்னும் பறவையில் ஏறி விண்ணுலகு யாத்திரை செய்த நிகழ்ச்சியையும் அழகுறக் கூறுகின்றார். ஆவிப் புலவர் மிங்ரூஜாமாலை பாடிய காரணத்தாற்றுன் உமறுப் புலவர் சீருப் புராணத்தில் மிங்ரஜை ; பற்றிப் பாடவில்லை எனக் கூறுவார். பின்வரும் பாடவின் மூலம் ஆவிப் புலவரவர்களால் பாடப் பட்ட மிங்ரூஜா மாலையைப் படித்துப் புலமை நிரம்பியவர் உமறுப் புலவர் என்றும் கூறலாம்.

விலைவரம்பறியா மணிமுடிகவித்த
விறல் ‘ஜிப்ரீல்’ சிறை ஏகி
அலகிலா அண்டம் பற்பல கடந்த
அண்ணலை அறநெறித் துறையின்
நிலைபெற நின்ற மாதவர் துதிக்கும்
நேயரை ஞான நா வாயால்
நலிவறுங் கொடிய பவக்கடல் கடந்த
நபியினை என்று காண்குவனே

மக்கட் பண்பு பேசும் மாண்புற கவிதைகளால் உமறுப் புலவரவர்கள் நபிகள் நாயகம் (ஸ்ல) அவர்களுக்கு உள்ளத்து ஆசையினால் உணர்வுச் சிறப்பினால் கவிதைப் பிரவாகம் பெருகிப் பெரு விருப்புக் கொண்டு பாடிய பாமாலை ‘முது மொழி மாலை’யாகும். உமறுப் புலவரின் கவிதாப் பிரவாகத் துக்குக் காரணமான நாயகம் (ஸ்ல) அவர்களைப் பின்வருமாறு பாடிப் புகழ்கின்றார்.

பூவினிற் சிறந்த மக்கமா புரத்திற்
 புக்கெழாடு பிறந்த நாயகரை
 காவினிற் சிறந்த பதிமதி னவில்
 கதியர சியற்றிய வேந்தை
 பாவினிற் சிறந்த பாவகம் புனைந்த
 பய்யலுக் கருடரு முகிலீ
 நாவினிற் சிறந்த நபிமுகம் மதுவை
 நலனுற வெண்று காண்குவனே.

முகியித்தீன் ஆண்டவர் பிள்ளைத் தமிழ்

கே. அழகரத்தினம்

‘நவநீத புஞ்சம்’ என்ற நூலின்கண் ‘முகியித்தீன் ஆண்டவர் பிள்ளைத்தமிழ்’ காணப்படுகிறது. நவம், புதுமை; நீதம், பாக்கியம், புஞ்சம், திரட்டு, புதுமைப் - பாக்கியத் - திரட்டு என்று மேற்படி நூலைக் கூறிவிடலாம். இதனைத் திருநெல்வேலியைச் சேர்ந்த மேலப்பாளையம் ஐஙுப் செய்யிது முகியித்தீன் கவிராஜர் யாத்துள்ளார். இக் கவிராஜரால் ‘முனைஜாத்துக்கள்’, ‘திருப்புகழ்’, ‘மணிமாலை’ என்பனவும் பாடப்பட்டுள்ளன. இந்நூலில் செய்யிது முகியித்தீன் கவிராஜர் அவர்களால் பாடப்பட்ட திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் முப்பத்தொன்றுண்டு. மாணிக்க மாலை’ கட்டளைக் கலித்துறைகளால் இயன்றுள்ளன. பாவும் பாவினமும் பாடவல்லவர். ஐஙுப் முகம்மத் ஹாஸென் புலவர் அவர்களின் குமாரர் கவிராஜர் என்று துணிந்து கூறிவிடலாம். ‘முனைஜாத்து’ பேராசிரிய விருத்தங்களால் நடக்கின்றன. இருவகை அழகும் யாண்டும் உண்டு. வித்தாரகவிஞர் வரிசையில் ஐஙுப் செய்யிது முகியித்தீன் கவிராஜரை இருத்தி விடலாம் என்பதற்கு இவர்தம் பிள்ளைத்தமிழ் சான்று கூறுகின்றது.

ஆண்பால் பிள்ளைத் தமிழ், பெண்பால் பிள்ளைத் தமிழ் என்று இரு வகைத்துப் பிள்ளைத் தமிழ்.

இதனைப் பிரபந்தங்களில் ஒன்று என்று கூறுவர். கடைச் சங்க காலத்துக்குப் பின்னர்தான் பிள்ளைத் தமிழ்ப் பிரபந்தங்கள் அதிகமாகப் பல்கிப் பெருகின. பெண்பால் பிள்ளைத் தமிழில், உயர்வு, மதுரை மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழ்க்கேயாம். அழுதாம்பிகை பிள்ளைத் தமிழ் வழி நூல் போன்றது. ஆண்பால் பிள்ளைத் தமிழில் திருச்செந்தூர் முருகன் பிள்ளைத் தமிழ் முதலிடம் பெற்றத்தக்கது. விநாயகர் பிள்ளைத் தமிழ், அநுமான் பிள்ளைத் தமிழ், முருகன் பிள்ளைத் தமிழ், பாத்தும்மா நாயகி பிள்ளைத் தமிழ், நபிசள் நாயகம் பிள்ளைத் தமிழ் என்று சொல்லிக்கொண்டே போகப் பிள்ளைத் தமிழ்கள் நீஞும் இயல்புடைய தாக இருக்கின்றன.

பிள்ளைத் தமிழுக்குப் பத்து உறுப்புக்கள் உண்டு. அவை, காப்புப் பருவம்; செங்கிரைப்பருவம்; தாலப் பருவம்; சப்பாணிப்பருவம்; முத்தப் பருவம்; வாராணப் பருவம்; அம்புலிப்பருவம்; சிறுபறைப் பருவம்; சிற்றிறப்பருவம்; சிறுதேர்ப்பருவம்; என்பன. ஆனால், பெண்பாற் பிள்ளைத் தமிழில், சிறுபறை, சிற்றில், சிறுதேர் பருவங்கள் இல்லை. இவற்றுக்குப் பதிலாகக், கழங்கு, அம்மாளை, ஊசல் என்ற மூன்று உறுப்பையும் கூட்டிக் கொள்வர். தொன் நூல் மொழிகளைத் தெரிந்து தொடுக்கும் கவி மேற்காட்டிய அம்சங்களுடன் மினிர வெண்டும். ஆசிரிய விருத்தத்தாலும் ஏன்? கவி விருத்தங்களாலும் இப்பருவங்கள் இயலுவதும் உண்டு. இனி, நம் கவிராசர்தம் - பிள்ளைத் தமிழ், ஆண்பாறபிள்ளைத் தமிழ் ஆகும். கடவுளை அல்லது கடவுட் சக்தியைத், தத்துவங்களைக் குழந்தையாகப் பாவித்துப் பத்துப் பருவங்களையும் உட்பொருளாகக் கொண்டு பாடப் படுவது பிள்ளைத் தமிழ். ஆழ்வார் பாடல்கள் இதற்குச் சான்று பகர்கின்றன. தாயினும் சிறந்தோனுக

விருந்து அச்சக்தியைப் பரிந்து, இரந்து, பாராட்டி உரிமையுடன் பாடி இன்புறம் இயல்பு தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு உரித்து. கடவுளோடொருமைப் பாடுடையோர் தாம் கண்ட இன்பத்தைப் பல துறைகளிலும் சுவைத்துப் பாடியவைகளில் பிள்ளைத் தமிழும் ஒன்று. கவிராசர் முதற்கண் தற்சிறப்புப் பாயிரம் கூறியுள்ளார். கடவுள் வணக்கமும், செயப் படுபொருளும் ஒருங்கர் இணைந்து இயலுவது தற்சிறப்புப்பாயிரம்.

‘பையல்தனக்கிரங்கிப் பாடவருளே
கொடுப்பாய்
துய்ய றகுமானே துணை’

தம் அன்புக் குழந்தையைக் காக்க வருக என்று விழுமிய அன்பு துளும்ப வேண்டும் பருவம் காப்புப் பருவமாகும். ஆசிரியரின் உள்ளம் சரந்தெழுந்த பாக்கள் பலதிறப் பட்டனவாகக் காட்சியளிக்கின்றன.

‘கற்பகமான குணத்தினர் புகழ் ஆழ்
காரணர் முகியித்தீன் மிசை சொலு நீள்
கட்டுரை மாலை தழைத்துயர் வுறவே’
என்று காப்பை ஆரம்பிக்கின்றார்.

“கட்டுரை மாலை” என்று இவர் கூறுவதிலிருந்தே, பிள்ளைத்தமிழ் ஒரு விரிவான பிரபந்தம் என்று கூறிவிடலாம். தமது பிள்ளைத் தமிழின் தலைவனைக் காக்குமாறு வேண்டும் பரிசும், அவர் தோன்றிய ஜெலானியின் வர்ணனையும் இதோ பிரதி விம்பமாகின்றது.

'வள்ளத் தமுதம் அருந்தும் கிள்ளை
 வாய்விட் டிறக்கா தெனத்தேனை
 வடித்துக் கரைசீனியை விரவி
 மதுரத் தீம்பால் அதிற் கலந்து
 கொள்ளக் கொடுத்துந் தின்றுகட்டும்
 குதலை மொழியார் இதம் பயிலும்
 கொஞ்சமை வளம்சேர் ஜைலானிக்
 கொண்ட நயினர் தமைக்காக்க'

அமுதில் தித்திப்பான பாகு ஒன்றைக் காய்ச்சிக் கலந்து கொடுத்த போதிலும், ஆண்டுள கிள்ளை—அனைய குதலை மொழியார் தின்று உகட்டும் வள முடையது ஜைலானி என்கிறார் புலவர் பெருந் தகை. சொற்கோவையாலாகிய பாகு, எவ்வளவு உருசியாயிருக்கிறது. கவிதையில் நபிமாரையும் அவுலியாக்களையும், ஒலிமாரையும், மற்றும் புரு டோத்துமர்களையும் பணியும் கவிராஜர் அவியையும், அவரது தறுகண்மைக்கு ஏற்றவாறு மிடுக் கான நடையில் கவியாத்து வீறு கொண்டு துதிக்கும் இயல்பு கச்சிதமாய் அமைந்துள்ளது.

'தடத்தென வருபரிகள் இடறிக் கொடிஞ்சித்
 தடந்தேர்கள் தனை நொறுக்கிக்
 கண்டமர ருமுச் செறிந்துக்ர தூளியாய்ச்
 சந்ர சூரிய ரும் மறையச்
 சக்ர வாளக் கிரிகள் கிடுகிடெனவே
 யனந்தனும்
 முடிகள் நெறு நெறெனவே
 சலதிசல சலணவின் கிடுகிடெனவே துல்துல்
 தனில்வரும் அவியை நினைவாம்.'

தடத்தென; கிடுகிடென; நெறு நெறென; சல
 சலவென; எனவரும் இரட்டைக் கிளவிகள் இக்
 கவிதையில் தனியழகு பெறுமாறு காணக. மற்று.

'வாதியா தண்டபகி ரண்டங் கடந்து
அதுக்குமப் புறத்தே
வரைதிரை யொளித்தங் கிறையிடத் திருந்து
வருகுரு முகியித்தீனைப் புரந்தருணவே'

என்று, முகியித்தீன் ஆண்டகையின் மேன்மையை,
இதயதாமரையாகிய ஏட்டினிற் தாங்கி இறைஞ்
சிக் காப்புப் பருவத்தை முற்றுறச் செய்கின்றார்.
ரகுலுல்லா, துரியம், துரியாதீதம் என்ற கடைசி
நிலைக்கும் மேலாகி நின்றவர் என்பது இதன்
தாற்பரியம்.

பிள்ளையை வரவழைத்தல் வாரானை எனப்
படும். ஐயிலாணி நாதரை வருக! வருக! என்று
அன்பு பாராட்டிப் புகழ்ந்து துதித்துத் தம்பால்
அழைக்கின்றார் கவிஞர். தம் தலைவனை, தனையனை,
எல்லாமுமாய்க் கருதுகிறார் அவர். மறு மலர்ச்சித்
தமிழுக்கு எடுத்துக் காட்டாக வடலூர் இராம
லிங்க சுவாமிகள் திருவருட் பாவை எடுத்துக்காட்டாகக் கொள்ளுவது போல் ஈண்டு கவிராஜர் செய்
யுளையும் எடுத்துக் காட்ட விரும்புகின்றேன்.

'கண்ணூர் மணியே வருக! எங்கள் கருத்தின்
குருத்தே வருக! வளர்
கல்விக் கடலே வருகப் புவி
காக்கும் பொருளே வருக! வுயர்
விண்ணூர் தவமே வருக! மறு
வேந்தர்க் கரசே வருக!
வேதக் குருவே வருக! வரை
மேலோர் முதலே வருக! என்றும்

பண்ணேர் அழுதே வருக! நன்மைப்
 பயிர்க்கும் பயிரே! வருக! நல்லோர்
 பாடும் பயனே வருக! எங்கள்
 பழமைக் கிழவ வருக! வியல்
 நண்ணேர் பரவும் ஜயிலாணி
 நாத! வருக! வருகவே!'

கவிராசர் தம் இன்பக் குழந்தையுடன் விளையாட அம்புலியை வருக! வருக! என்று அழைத் தல் அம்புலிப் பருவமாகும். (அம்புலி, சந்திரன்) மதியமே! நின்னை இப்பிள்ளையுடன் விளையாட வா என்று அழைக்கின்றேன். வரமாட்டாயா? நின்னி ஒம் சிறப்புப் பல உடையது என் பிள்ளை காண்மின் என்று காரணங்காட்டி அழைக்கும் இயல்பு சாலவும் பாராட்டற்பாற்று. பகழிக் கூத்தர் யாத்த திருச்செந்தூர் முருகன் பிள்ளைத்தமிழை நனி ஒது ஒது உணர்ச்சி வசமாயபுலவர் அவர்தம் கருத்தையே அப்பட்டமாக ஈண்டு கையாண்டுள்ளார்.

‘கலையால் நிரம்பாத கலையுண்டுனக்கு
 நிறை கலையுண் டிவன்றனக்கு’

என்ற பகழிக் கூத்தர் செய்யிளைக் கீழ்வரும் பாடலோ டொப்பிட் உணரலாம்.

‘நிறையாத கலையுண்டு னக்குஎப் போதிலும்
 நிறைந்த கலையுண்டி வற்கே;
 நெட்டராவின் பகையுனக் குண்டு; இவர்பதம்
 நினைப்போர்க்குமப் பகையில்லையே;
 குறைதா னுனக்குடலி லுண்டற்ப மாகிலும்
 குறையென்பதிலை யிவற்குக்
 கூறுங் களங்கமே
 உண்டுனக் கிவர் வாழ்வில்

கொஞ்சமு மிலைக்க ளங்கம்
முறைசேர முழுக்கணம் உனக்குண்டு
நால்வேத

மொழிக்கண மிவற்கு முண்டு
முதண்ட கூடநீ யறிவா ய-தற்குமேல்
முதலுமிவ ரறிவர் கண்டாய!
அறையாழி யுலகரச ஷேகப்துல் காதிருடன்
அம்புவியாட வாவே
அபுசாலியவருதவி செல்வக்கு மராடுடன்
அம்புவி யாட வாவே.''

மதியமே! உன்பால் நிறைவுபடாக் கலைபதினைந்
துண்டு. இவருக்கோ நிறைந்த (வித்தைக்) கலை
யுண்டு. அன்றிப் பாம்பின் பயம் உடையை நீ;
இவரை நினைப்போர்க்கு மப்பயமில்லை. உன் உடலில்
(குறை) களங்கம் உண்டு; இவற்கோ எவ்வித
குறைபாடும் இல்லை. நினைச் சூழ்ந்து தாரகாகணம்
யல கோடியுண்டு. இவருக்கு நான் மறை மொழிக்
கணம் உண்டு; முதண்டமும் அறிவைநீ; இவரோ
அதற்கு மேலுள்ள முதல்வரையும் அறிவார்; ஆத
லால், உலகரச ஷேகப்துல் காதிருடன் அம்புவியாட
வருக; அபுசாலியவருதவி செல்வக் குமாரருடன்
அம்புவியாட வருக! என்று பேதம் காட்டிப்பின்
மேன்மையும் பாராட்டி அழைப்பதுதான் எத்
துனைச் சிறப்பு.

தேர் உருட்டி விளையாட வா என்று வேண்டு
வதுதான் இப்பருவ நிகழ்ச்சி.

'வட்டமிட்டுத் தடித்தண்ணைந்து பூரித்து
மதமதத் திறுகி விம்மி
மலைபோற் குவிந்தழகு செக்கச் செவேலென
வடத்தைக்கடந்து நறைசேர்

கொட்டச் செழுங்களப் மணிமுலையரம்பைமார்
 கூடுதற் காசை வைத்தே
 கொண்டவிறை சூலவர்கள் கவிமாவில் வந்தபடி
 கொண்டு காட்டுங் குரிசில்
 அட்டதிக்குந் தெரிய மெஞ் ஞான முத்திதரு
 மருமறை பழுத்த கனியே
 அன்புடைய தொண்டருக் கிருநிதியே மேபுவிக்
 காதார மான பொருளே
 திட்ட வட்டமுடைய பச்சைப் பதாகையால்
 சிறுதே ருருட்டி யருளே
 செய்கப்புல் காதிறே! தீநேர்கள் திலதமே!
 சிறுதே ருருட்டி யருளே,

என்னே இதன் அழகு. மெய்ஞ்ஞான முத்தி
 தரும் அருமறை பழுத்த கனியே! தொண்டருக்கிரு
 நிதியே! புவிக்கு ஆதாரமான பொருளே! செய்
 கப்புல் காதிறே! தீநேர்கள் திலதமே! மணிமுலை
 யரம்பைமார் ஆசைவைக்கத் தகும் குருசிலே!
 நின்சிறுதேரை உருட்டியருஞக! என்று தம் பிளைத்
 தமிழை முற்றுறச் செய்கின்றார் கவிராசர் செய்யிது
 முகியித்தீன் அவர்கள்.

மிழ்றுஜ் மாலை

ர. எச். முகம்மது

குனைக்கடலான எம்பிரான் றஸாலே கரீம் முகம்மது முஸ்தபா (ஸ்ல) அவர்கள் எல்லாம் வல்ல இறைவனிடம் கிருபாகடாட்சத்தின் மீது அவர்கள் அருளாளரின் அருள் ஒளியை நேர்ற்கண்டு அருள் பெற்றதையே ‘மிழ்றுஜ்’ என அழைக்கின்றோம்

நபித்துவத்தின் பதினேராம் வருடம் றஜப் மாதம் இருபத்தேழூந் திகதி தனது அற்புத சக்தியை நிதர்சனமாகக் காணபிப்பான் வேண்டி காத்தி முன்னபி (ஸ்ல) அவர்கட்கு மிழ்றுஜ் என்னும் அற்புத சம்பவத்தை ஆக்கினுன் இறைவன். அண்ணல் நபியவர்கள் இறைவனின் அனுக்கிரகம் பெற்று ஆத்மத்தோழர் ஜிபரீஸ் (அலை) அவர்களின் வழித் துணையுடனும் தனித்தும் பைத்துல் முகத்தல் வரை தரைமார்க்கமாகவும் அதன் பின் ‘லா மகான்’ (இடமற்ற இடம்) வரை விண் வழியாகவும் இராவழி நடாத்திவைத்தான் பைத்துல் முகத்தல் பைத்துல் மஹ்மூர், நரகம், சுவர்க்கம், அர்ஷ, குர்ஷ, ஆதியாம் இடங்களையும், இறையருள் பெற்ற உத்தம சீலர்களாம் நபி இப்ரூகீம், நபி ஆதம், நபி ஈசா, நபி மூஸா (அலை) ஆதியோரையும் அன்புடன் தரிசித்து இறையருளாம் அருளொளியைக் கண்டு ஆலிங்கனம் செய்து மீண்டார்கள் எம்பிரான் (ஸ்ல) அவர்கள்.

தான் எனும் தான்மறந்த சூனிய நிலையில் இறைவன் முன் சிரஞ்சாய்த்து ஸாஜுது செய்த நபியவர்களிடத்தில் இறைவன் முகம்மதே விரும்பிய தைக் கேளுங்கள்' என்று கூறினான். பேரின்பத்தில் கட்டுப்பட்டு உச்சாணியில் திளைத்திருந்த கருணைக் கடலாம் காத்திமுன்னபியவர்கள், 'வல்ல இறைவா, இப்ரூகிம் நபியை நேசன் என்றுய். முஸாநபியைப் பேச்சாளன் என்றுய், தாழுத் நபிக்கு இரும்பை இலேசாக்கிவைத்தாய், கூலைமான் நபிக்கு ஜின் வைத்தான்களை வசப்படுத்திக் கொடுத்ததோடு உலக மன்னனென்ற பேறு கொடுத்தாய். ஈஸா நபிக்கு தெளராத், இன்ஜீல் வேதங்களைக் கற்றுக் கொடுத்தாய். பயங்கரமான நோய்கள் அவர்கள் கைபட்டதும். மாறிவிடும் அற்புதத்தைக் கொடுத்தாய். எல்லாமே கொடுப்பட்டபின் எனக்கு எதைத் தான் மிச்சம் வைத்திருக்கிறுய்?' என்றார்கள் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள். இதனைக் கேட்டதும் இறைவன், 'ஹபிபே' என அழைத்தான். 'உம் மையே நான் தோழனுக்கிக் கொண்டேன். உலக மாந்தருக்கெல்லாம் பொதுவான றஸுலாகத் தெரிந்துள்ளேன். மெய்ஞ்ஞானத்தை அபரிமிதமாக அள்ளிச் சொரிந்துள்ளேன். என்னை மக்கள் உச்சரிக்கும்படியான "லாயிலாஹ இல்லல்லாஹ முகம் மதுற்ற ஸாலுல்லாஹ்" என்னும் மந்திரத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளேன். உங்கள் கூட்டத்தவர்களை மற்றைய நபிமார்களின் கூட்டத்தவர்கட்கு நடுவர்களாக்கியுள்ளேன். சிறுத்தல் முஸ்தகீம் பாலத்தை முதலில் கடப்பவர்களும், சுவர்க்கத்தில் முதலாவதாக நுழைபவர்களும் உங்கள் கூட்டத்தவர்களேயாகும். போற்றத்தக்க அளவற்ற பொக்கிசமாகிய 'அல்ஹம்து கூர'வை அன்பளிப்புச்செய்துள்ளேன். அர்லின் புதையல்களான இரு அத்தியா

யங்களை (சூரத்துல் பகராவில் கடைசி ஈர் ஆயத் துக்கள்) அருளியுள்ளேன். “கெளதர்” என்னும் ஜீவ நீர்த்தடாகத்தைத் தந்துள்ளேன். இப்பாக்கியங்கள் உங்களுக்கு முன் எந்த நபிக்கும் கொடுபட்டதில்லையே. விவா உல்லும்து என்னும் கொடியைத் தந்துள்ளேன். நாளைகியாமத்தில் ‘எல்லா நபிமார்களும் அக் கொடியின் நிழலில்தானே அடைக்கலம் புகுவார்கள். இவ்வாறு பெறுதற்காரிய பெரும் பேற்றையெல்லாம் உங்களுக்கும் உங்கள் கூட்டத்தவர்கட்குமே அள்ளிச் சொரிந்துள்ளேன். நீங்களும் உங்கள் உம்மத்தவர்களும் ஜீம்பது வேளை என்னை வணங்கவேண்டும். (செய்யிதினு மூஸா (அலை) அவர்களின் தூண்டுதலினால் ஐந்து வேளையாகக் குறைக்கப்பட்டது) எனது கொடைகளில் மகத்தா னது இத் தொழுகையே. இதை அலட்சியப்படுத்த விடாது பாதுகாத்துக்கொள்ளுவீர்களாயின், நீங்களே பாக்கியம் பெற்றவர்கள். எழுந்திரும் என இறைவன் பணித்தான். நன்றிப் பெருக்கால் பூரித்த நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் இறை சந்நிதானத் திலிருந்து மீண்டார்கள்.

புனிதப் பொது மறையாம் திருக் குர்ஆனில் தனியிடம் பெற்று மினிரும் மிஹ்ரஜின் சரித்திரத் தைத் தெள்ளு தமிழில் தீஞ்கவைக் காவியமாய்ப் பாடினர்கள் புலவர் பெருமகனும் ஆவிப்புலவர் அவர்கள் தேனமுதச் சிறுவைத் தீந்தமிழில் யாத் துதவிய புலவர் பெருமகனும் உமறுப்புலவர் அண்ணல் நபியவர்களின் சரித்திரத்தில் முக்கிய பங்கு வகிக்கும் மிஹ்ரஜைப் பாடாத ஒன்றே ஆவிப் புலவர் அவர்களின் கீர்த்தியை உலகிற்குப் பறை சாற்றுகின்றதன்கோ! இராஜநாயகம் பாடிய வண்ணச் களஞ்சியப் புலவர் பெருமகனுர் தமக்கு முன்

னுள்ள புலவர் பெருமக்களைப் புகழும் காலை முதலாவதாக ஆலிப்புலவரையே எடுத்துக் கொண்டார் என்றால் அன்னரின் புகழ்தானென்னே.

மேவிய மிழ்ஞா ஜாவிப்புலவன் மின்னு
நூறுத்தீன்

நீவிய மதுரவின்பசாகரம் நிகராம் சீரூ
காவிய உமறுமாலைக்கனகவிராயன்காசிம்
நாவினால் எட்டில் வென்றுன் சவாது
நற்றுள்கள் போற்றி

திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் தற்போது செவ்வல் மாநகரம் என அழைக்கப்படும். மங்கை நகரில் செய்கு அடுபக்கர் அவர்கட்கு அருமகவாய்ப் பதினாறும் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியில் பிறந்தார்கள் புலவர் அவர்கள்.

மிழ்ஞாஜா மாலை நாட்டுச்சிறப்பு, பாயிரச் சிறப்பு, ஏணிச்சிறப்பு, எழுவான் சிறப்பு, நரகத்தியல்பு, சுவர்க்கத்தியல்பு முதலிய பண்ணிரண்டு படலங்களையும் எழுநூற்று நாற்பது செய்யுட்களையும் தன்னகத்தே கொண்டது. மிகுருஜா மாலை அறுசீர்க்கழி நெடில், ஆசிரிய விருத்தம், கலி விருத்தம், வெண்பா, நேரிசைவெண்பா, பஃஇரைடை வெண்பா கட்டளைக் கலித்துறை, கொச்சகக் கலிப்பா, கட்டளைக் கலிப்பா, வஞ்சி விருத்தம், கலிவெண்பா முதலான வகையால் பண்பு நிறைந்து காட்சி தருவதைக் காண்கின்றோம். ஆலிப்புலவர் அவர்கள் நாட்டுப் படலத்தில் மக்கமா நகரின் வளத்தைக் கற்பனை கலந்த கலித்துவம் நிறைந்த கலிதைகளின் மூலம் பாடிச் சிறப்பிக்கின்றார். இறைவனைத் தொழுவோர்கள் முன்பிலே கஃபத்துல்லாவின் உயர் ஒளி எதிர்த்து வீசுவதினால் இலங்கா நிற்கும்

மக்கமா நகரின் வளத்தைக் கூறுவோம் என்று
தொடங்கியுள்ளார் கவிஞர் பெருந்தகை.

தான் நபிகள் நாயகத்துக்குப் படைக்க விரும்
பும் நாடு பாலைவனமாக இல்லாது பசஞ்சோலை
வனமாகவே இருக்க வேண்டும் என்னும் அவாவினால்
மழைவளம் மக்கமா நகரில் குன்றது பெய்து
கொண்டே யிருக்கின்றது. கானும் இடங்களைல்
லாம் தாமரைத் தடாகங்கள். அங்கேயுள்ள அன்னங்
கள் தாமரை மலரின் மேல் முட்டைகளை இடுகின்
றன. முட்டைகள் இளங் குஞ்சுகளாகிக் கீச்சலிடு
கின்றன. அக்குஞ்சுகள் கத்தும் போது அவற்றின்
அலகுகள் திறந்த மாதிரி அன்றைந்திருக்க ஏருமை
களுக்குத் தங்கள் வீட்டில் விட்டு வந்த கன்றுகளின்
நினைவு வரவே தாமாகவே பால் சுரந்து ஒழுகா
நிற்கிறது. அங்காந் திறந்து பாலுண்ட அன்னக்
குஞ்சுகளுக்குத் தவளைகளும், வண்டுகளும் எழுப்பும்
ஒசை தாலாட்டுப் பாடுவதாயமைய, அவ்வண்ணக்
குஞ்சுகள் தாமாகவே உறங்குகின்றன என்னும்
கருத்துப்பட யாத்துள்ளார்.

இலகுமரை மலரிலன மிட்டமுட்டை
பொரித்திளங்குஞ்சிரைக்க ணர்ந்தங்
கலகு திறந்திட மேதியணி முலைப்பாற்
சுரந்தொழுகு மழு துண்டாரப்
பல தவளை யினங்களும் பூவண்டினமுந்
தாலாட்டிப் பாடப் பாட
மரு மலர்த் தொட்டிலினை வாடவசைத்
திட வனங்கண் வளரு நாடே

எனக் கம்பரைவிட ஒரு படி மேலாக, கவிதையைக்
கற்பணியழகு மிகுந்த காட்சியாகத் தீட்டிச் சிந்

தனைக்கு விருந்துடுகின்றார். இத்தகைய கற்பணையழகு மிகுந்த கம்பனின் கவிதையை நோக்குவோம்.

சேலுண்ட வொண்கனையிற் திரிகின்ற செங்கா
லன்னம்
மாலுண்ட நளினப் பள்ளி வளர்த்திய
மழலைப்பிள்ளை
காலுண்ட சேற்று மேதிக் கன்றுள்ளிக் கனைப்பச்
சோர்ந்த
பாலுண்டு துயிலப் பச்சைத் தேரை தாலாட்டும்
பண்ணை

தேனையுண்ட மாத்திரத்தே செந்நெற்கள் தேங்கதலியிலே தலைசாய்க்கின்றதை அறிவாகிய தேனையுண்ட மாணவர்கள் தமது குருவின்பாதத்தில் தலை வணங்குவதற்கு உதாரணமாக்கிய புலவர் பெருந்தகையின் கவியழகைக் காண்போம்.

மாங்கனியின் செழுந்தேறன் மடைச்சாடி
வயற் கரும்பின் வந்து பாயப்
பூங் கரும்பின் கணுக்க டொறும் புதுத்தரளாந்
தனையீன்று புளகித் தேகித்
தேங்கதலியுடனி கலிச் செவ்வி முகம்
புதைத்து நிற்குஞ் செந் நெற் சீடர்
பாங்கருடன் குருபாதம் பணிவது போற்
தலை சாய்த்துப் பணியு நாடே.

எம்பிரான் முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்கள் பைத்துல் மஹ்முறுப் பள்ளியைச் சூழவுள்ள ழுஞ் சோலையை நண்ணுகின்றனர். அவ்விடத்தில் கவிஞர் இதயம் பின்வரும் காட்சியைக் காண்கின்றது.

பல புட்ப நன்னரை மொய்த்திடு பழவர்க்கமு
முளதே
நலபெற் பொழி றணிலுற்றவா நலமாகிய
சிறியோ
நிலகித் திடவுளதாமதி னிடையே யொரு
மடமா
நலையுற்றெழு மதி போன் முகமழகாயிருப்பார்.

இந்த இடத்தைக் கண்ட மாத்திரத்தே அல்லாஹ்
வின் றகுல் அருள்நாயகம் அவர்கள் தமது ஆக்ம
தோழர் ஜிப்ரீல் (அலை) அவர்களிடம் வினவுகின்
றனர். கேள்விக்கு விடையாக ஜிப்ரீல் (அலை) சூறு
வதைப் புலவர் வாயிலாக நோக்குவோம்.

மடவாளைகள் குதிபாயு நன்மதினு நகருடையீர்
ரடைவாயுரை செயநும் முள மறியும் படி
கேளுந்
தொடை வாழ் புய நபியே வெகு சுரர்
துன்றியபள்ளி
யிட மாகிய பைத்துல் மஹ்முறுப் பள்ளி
யென்றார்.

பைத்துல் மஹ்முறையும் அங்கே வீற்றிருக்கும்
நபி இபுருக்கீம் கலீலுள்ளாஹ்வையும் தரிசித்த
எம் பிரான் (ஸல்) அவர்கட்கு நரகத்தின் அதிபதி
யாக விளங்கும் மாலிக் அவர்களை அறிமுகஞ்
செய்கின்றார்.

தழலாலுட லுளவானவர் தம் பேர தென்
ஞனவே
யழலாகிய நரகுக் கதிகாரஞ் செய முன்னி
நிழல் காணவு மரிதாகிய நெறி சேர் முகம்
மதுவே
மழை போல் அருள் கரரே யிவர் மாலிக் கென
மொழிவர்.

அருட்பிழம்பாம் அண்ணல் நபியவர்கள் அழல் பிழம்பாம் நரக உலகில் பல பல கோணங்களில் பலர் அதாபிலே அல்லலுறுவதைக் காண்கின்றனர் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள். ஒரு புறத்திலே பெண்கள் படும் வேதனையைக் கண்டு வினவியபோது ஜிப்ரீஸ் (அலை) அவர்கள் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்கள்.

இந்த மடவார் கடனிளமையது குன்றி
விந்தைசெறி மேனியெழில் வேறுபடு மென்றே
சந்ததி தனக்கிரு தனத் தமு தீயாத
வந்த மட மங்கையர்களா மென வறைந்தார்

முத்தாலும் நவரெத்தினத்தாலும் இலங்கி ஒளி வீசிக் கொண்டிருக்கும் சுவர்க்கத்துள் எங்களை அழைத்துக் சென்று அங்கே ஒடும் தேனருவிச்ளையும், பாலருவிகளையும் நீரருவிகளையும், கள்ளருவிகளையும் காட்டி அவற்றில் எங்கள் மனதைத் தினைக்கச் செய்யும் ஆற்றல்தானென்ன. இத்தகைய தேன் கவிதைகள் இரண்டைப் பருகித் தெவிட்டா இன்பம் பெறுவோமாக.

பூமணஞ் சேர் சொர்க்கப் பொருப்பது
கல்தூரியந்த
மாமலையின் கற் கண் முத்து மாமணியார்—
தேமணையிற்
கட்டின் மணி முத்ததற்கு கால் கணவரத்
தினத்தால்
விட்டிலகு மே யொளிவு மேல்

அண்டர் பதியின் குதிரை யின் கலனை
செம்பொனை

டருந்தரள மாமணியினற்
கண்டனைய தேனருவி பாலருவி நீரருவி
கள்ளருவி நாலருவியுந்
தண்டலை வளர்ந்துயரு மாளிகை கடோறு

மனவ

சாடி மிக வோடு மெனவே
யெண்டிசை யிலங்கு புகழ் யார் களொடு
சொற்றன
ரிலங்கு நபி நாயகமரோ.

சின்னை லிம்பா அரங்கின் பேச்சாளர்

அறிமுகங்கள் செய்தல்:
ஜனப் எஸ். எம். எம். பள்ளி, ஆசிரியர்

வித்தியாரத்தினம் எந்.முகம்மது உவைஸ் எம். ஏ. அவர்கள் வித்யோதய பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த் துறைத் தலைவராவர். முஸ்லிம் புலவர்களின் தமிழ்ப் பணி குறித்து ‘Muslim Contribution to Tamil Literature’ என்ற நூலை ஆங்கிலத்தில் எழுதியுள்ளார். ‘இஸ்லாமியத் தென்றல்’ இவர் எழுதியுள்ள பிறிதொரு நூலாகும். இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய நூல்கள் பலவற்றிற்கு உரைகளெடுப்பும் பதிப்பித் தும் முஸ்லிம் மாணக்கருக்கு அருந்தொண்டாற்றி வருகின்றார்.

அல்ஹாஜ் ஏ.எம். ஷரிபுத்தீன் அவர்கள் வித்தியாதிகாரியாகக் கல்விப்பணி புரிந்துவரும் அதே வேலையில், அடக்கமான இலக்கியப் பணியும் புரிந்து வருகின்றார். ‘ஞானரை வென்றுன்’ என்ற நூலை அச்சு வாகனமேற்றிய பெருமை இவரைச் சாரும். ‘நபிமொழி நாற்பது’ என்ற இவரது நூல் இவர் தம் கவிதா ஆற்றலைப் புலப்படுத்துகின்றது. ‘சீருப்புராண சாரம்’, ‘நபிமொழி நாநாற்பது’ ஆகிய இவரது பிறநூல்கள் விரைவிற் பிரசரமாகும்.

மெளவை எஸ். எம். ஜலாலுத்தீன் (பாகவி) அவர்கள் தமிழக மேகி அங்கு முறையாக அரபுக் கல்வி பயின்று மீண்டவர். மகரகம அரபுக் கல்லூரி

யில் சில காலம் அரபு விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றியுள்ளார்கள். தற்பொழுது மருதமுனையில் மாணக்கர் பலர் இவரிடம் கிதாபு ஒதுக்கிறார்கள்.

புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப்பின்னை அவர்கள் ஈழத் தமிழ் நாட்டின் இரு முதுபெரும் தமிழறிஞர்களுள் ஒருவராவர். வெண்பா இயற்றுவதில் புகழேந்தி நிகர்த்தவர். இவர் இயற்றிய ‘பகவத் கீதை வெண்பா’ என்னும் நூல் ஸ்ரீலங்கா சாகித்திய மன்றலைப் பரிசு பெற்றது.

ஜி. எம். எஸ். எம். பழீல் மெளலானு அவர்கள் வித்தியாதிகாரியாகக் கடமையாற்றிப் பாடசாலைகளின் நலன் கருதி உழைத்து வருகின்றார். கலை விழாக்கள் நடாத்துவதில் பெரு விருப்புடையவர். பேச்சாளர்; எழுத்தாளர்.

ஜே. எம். எம். அப்துல் காதீர் அவர்கள் காத்தான் குடி மத்திய மஹாவித்தியாலயம், ஏரூலூர் மஹாவித்தியாலயம் முதலியவற்றில் அதிபராக அமர்ந்து கல்வித்துறையில் அளப்பரிய சேவை செய்தவர். தமிழ் இலக்கண-இலக்கியங்களிலே ஆழ்ந்த புலமையுள்ளவர். தனக்கென இனியதொரு வசன நடைகைவரப் பெற்றவர் இல்லாமிய தமிழ் இலக்கிய கர்த்தாக்களுக்கு இவராது வசன நடை ஒரு முன்மாதிரியாக அமைந்துள்ளது.

ஆசிரியர் ‘கவின்மணி’ கே. அழகரைத்தீனம் புலவர் பிறவிக்கவிஞராவர். ஆசிரியராகவும், ஜோதிடராகவும், மருத்துவராகவும், இவர் பரந்துபட வாழ்ந்தார். இலக்கிய விழாவிற்கு இவர் எழுதிய கட்டுரையை வாசிப்பதற்கு ஒரு வாரத்திற்கு முன்னர்

இயற்கை எய்தியமை துர்ப்பாக்கியமே. அவர் புல மையின் சான்றூக அவர் இயற்றியுள்ள கவிதை நூல் ஒன்று வெளிவரல் வேண்டும்.

கே. எம். எம். சம்சுதீன் அவர்கள் இளைப்பாறிய தலைமையாசிரியராவர். வைரமுத்து ஆசிரியரிடம் முறையாகத் தமிழ் இலக்கியமும் இலக்கணமும் கற்றுத் தேறியவர். சன்மார்க்க விடயமான கருத்துக்களை அழகாக விளக்கும் இயல்பினர். கஸ்ஸாலி இமாம் அவர்களுடைய நூற்களை விரும்பிக்கற்பவர்.

எம். எம். அப்துல் காதீர் அவர்கள் மருதமுனை அல்-மனூர் மகா வித்தியாலயத்தின் தலைமையாசிரியராகக் கடமையாற்றி வருகின்றார். ஆசிரிய சிரோமணி வீ. சாமித்தம்பி அவர்களிடம் முறையாகப் பாடங் கேட்டவர். அரிய பழந் தமிழ் நூல்களைச் சேர்த்து வைத்துள்ளார். இந் நூலில் இடம் பெறும் சொற்பொழிவுகள் பலவற்றிற்கு அடித்தளமாக அமைந்த நூல்களை இவரே உபகரித்து உதவினார்.

ஈ. எம். ரூசீக் அவர்கள் தமிழாசிரியராகப் பணி புரிகின்றார். சிங்கள மொழியிலும் இவர் தேர்ச்சி பெற்றவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. கல்முனைத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் வளர்ச்சிக்கு உழைத்தவர்; இலக்கிய ஆர்வம் மிக்கவர். கட்டுரைகள், கவிதைகள் எழுதுவதில் மிகுந்த ஈடுபாடு உடையவர்.

உறுப்புவர் அரங்கின் பேச்சாளர்

அறிமுகஞ் செய்தல்:

ஐஞ் எஸ். எம். நீல், ஆசிரியர்

அல்ஹாஜ் எ.எம்.எ. அலீஸ் B. A. (Hons)Lond.
அவர்கள் இலங்கை சிவில் சேவையிற் சேர்ந்த
முதலாவது முஸ்லிம் ஆவர். பதின்மூன்று ஆண்டு
கள் கொழும்பு ஸாஹிராக் கல்லூரியின் அதிபராக
அமர்ந்து முஸ்லிம்களின் கல்வி வளர்ச்சிக்கு அருந்
தொண்டாற்றியவர். நடாஞ்சமன்றத்தின் முதலை
யிற் பல்லாண்டுகள் முஸ்லிம் பிரதிநிதியாகத்
தொண்டாற்றிய பின்பு, தற்பொழுது அரசாங்க
சேவை ஆணைக் குழு உறுப்பினராகச் சேவை
செய்கின்றார்.

எஸ். ஏ. செய்யிது ஹஸன் மௌலானு அவர்கள்
எழுத்து வன்மையும் பேச்சுத் திறனுமுடையவர்.
இவர் கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தலைவராகவும் பணி புரிந்துள்ளார். அல்ஹாஜ் ஆ. மு. ஷரிபுத்தின் அவர்களிடம் படிக்கும் பொழுதே
'வெண்பா' 'அகவல்' ஆகியன இயற்றத் தொடங்கினார். இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியக் கட்டுரைகளும், கவிதைகளும் இயற்றியுள்ளார். தமிழ் இலக்கிச் சுவைஞர். காலச் செலவு, பொருட் செலவு என்பவற்றைப் பொருட் படுத்தாது இவர் எடுத்த பெரு முயற்சியின் அறுவடையே இந்நால்.

ஆசிரிய சீரோமணி வீ. சாமித்தம்பி அவர்கள்
சுவாமி விபுலாநந்தரிடமும் பாடங் கேட்டவர்.

பால பண்டிதர். அகன்ற தமிழ்ப் புலமை மிக்கவர் தமிழாசிரியர்கள், முஸ்லிம் ஆசிரியர்கள் கிழக்கு மாகாணத்தில் தோன்றுவதற்கு வித்தாக அமைந்த வித்தகர். ஆழமும், அமைதியுடைமையும் இவர் பண்புகளாக அமைந்து, ஆசிரியர் சமுதாயத்தில் திலகமாக விளங்குகின்றார்.

ஹாபிஸ் எம். கே. செய்யிது அஹமது அவர்கள் தொழிலால் ஒரு வர்த்தகர். ஆராச்சித் துறையில் பெரு விருப்புடையவர். தமிழ் நாட்டு முஸ்லிம் கண்டைய வரலாற்றைப் பற்றி ஆராய்ந்து பல கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார். ‘முஸ்லிம் தமிழ்ப் பாரம்பரியம்’ என்னும் இவரது நூல் அன்மையில் வெளி வந்துள்ளது.

அல்ஹாஜ் எம். எம். இப்ரூகீம் அவர்கள் தலைமை யாசிரியராகக் கல்விப் பணி புரிந்து வருகின்றார். ‘ஜோதிமதம்’ என்ற நூலினை நமக்கு இவர் தந்துள்ளார். மார்க்க நூல்களிலும் தமிழ் இலக்கியத்திலும் ஈடுபாடுடையவர். அமைதியாகவும், அடக்கமாகவும் தமிழ்த் தொண்டாற்றி வருதல் இவர்தம் சிறப்பியல்பாகும்.

ஏ.எச். முகம்மது அவர்கள் ஓட்டமாவடி மகாவித் தியாலய அதிபராகக் கடமையாற்றி வருகின்றார். இவர் மிகவும் சிரத்தையுடன் கல்வி புகட்டுவதினால், இவர் மாணுக்கர் பெருந்தொகையினராகச் சித்தி யெய்துவர். நூல்கள் வாசிப்பதுதான் இவரது பிரதான பொழுது போக்காகும். சிறந்த சம்மார்க்க சீலராக இவர் வாழ்க்கை அமைந்துள்ளது.

ஏ. அகமது வெவ்வை அவர்கள் கபுகஸ்தலாவை, நாங்கல்ல, கருவாட்டுக் கல், சம்மாந்துரை ஆகிய

பல இடங்களில் தலைமை ஆசிரியராகக் கடமையாற்றி, மருதமுனை அல்மனை மகாவித்தியாலயத் தின் முதலாவது அதிபராக உயர்வு பெற்றுக் கடமையாற்றி வருகின்றார். ஆசிரிய கிரோமணி அவர்களிடம் முறையாகப் பாடங் கேட்டவர். இலக்கிய நூல்களைப் பெரிதுவந்து வாசிப்பவர். மாணுக்கரின் முன்னேற்றத்தில் கண்ணும் கருத்து முடையவர். பல்வேறு வகையான இலக்கியக் கட்டுரைகள் பலவும் எழுதியுள்ளார். மகாவித்தியாலயத் தின் உயர்வுக்கு உழைக்கும் இவர், மாணுக்கரை உயர் வகுப்புகளில் சித்திபெற வைப்பதில் கண்ணும் கருத்து முடையவர்.

அரசு வெளியீடுகள்

தோணி	விலை	ரூ.	2/-
வாழையடி வாழை	விலை	ரூ.	2/-
பகவத்கிதை வெண்பா	விலை	ரூ.	3-50
இளமைப் பருவத்திலே!	விலை	ரூ.	1-25
மரபு	விலை	ரூ.	2/-
ஸழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி	விலை	ரூ.	3-50
அண்ணல் கவிதைகள்	விலை	ரூ.	2-25
பரியாரி பரமர்	விலை	ரூ.	1-90
இலக்கிய உலகம்	விலை	ரூ.	1-40
காப்பியச் சொற்பொழிவுகள்	விலை	ரூ.	3-50
புதுயுகம் பிறக்கிறது	விலை	ரூ.	2-75
மஹாகவியின் குறும்பா	விலை	ரூ.	1-85
ரசிகர் குழு போட்டிக் கதைகள்	விலை	ரூ.	1-30
வீ	விலை	ரூ.	4-40
நபிமொழி நாற்பது	விலை	ரூ.	1-50
முஸ்லிம் தமிழ்ப் பாரம்பரியம்	விலை	ரூ.	4-75